

The Project Gutenberg eBook of Evangelines Genvordigheder: Til Kvinder med rødt Haar, by Elinor Glyn

This ebook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this ebook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you'll have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

Title: Evangelines Genvordigheder: Til Kvinder med rødt Haar

Author: Elinor Glyn

Translator: Hedvig Magnussen

Release Date: September 4, 2010 [EBook #33632]

Language: Danish

Credits: Produced by Tor Martin Kristiansen and the Online Distributed Proofreading Team at <http://www.pgdp.net>

*** START OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK EVANGELINES GENVORDIGHEDER:
TIL KVINDER MED RØDT HAAR ***

Afskriverens bemærkninger

Åbenlyse trykfejl er rettet i denne e-bog, men den oprindelige stavning er i øvrigt bevaret. En [ordliste med rettelser](#) er placeret sidst i bogen.

EVANGELINES GENVORDIGHEDER

TIL KVINDER MED RØDT HAAR

ELINOR GLYN

Evangelines Genvordigheder

AUTORISERET OVERSÆTTELSE
FOR NORGE OG DANMARK AF
HEDVIG MAGNUSSEN

NY UDGAVE

MARTINS FORLAG
KØBENHAVN & KRISTIANIA
MCMXXI

MARTIN'S FORLAGSTRYKKERI, KØBENHAVN

BEGYNDelsen PAA EVANGELINES DAGBOG

[S. 5]

Branches Park.
Den 3. November 1904.

Jeg vilde saa gerne vide, om det er morsomt at være en Eventyrerske, for det er øjensynligt det, jeg nu maa blive. Jeg har læst alt muligt om det i en Bog; det er at se godt ud, og ikke at have noget at leve af, og dog have Fornøjelse af Livet — og det har jeg i Sinde! Jeg har ganske vist ingenting at leve af, for man kan ikke regne 300 Pund om Aaret for noget videre — jeg er overordentlig køn, og jeg véd det godt, og jeg forstaar at sætte mit Haar og tage mine Hatte paa og den Slags Ting, saa jeg er naturligvis Eventyrerske! Jeg var ikke bestemt til at spille den Rolle. — Fru Carruthers adopterede mig for at efterlade mig sin Formue, da hun den Gang var Uvenner med sin Arving, som *skulde* arve Godset. Saa var hun saa inkonsekvent, at hun ikke skrev et ordentligt Testamente — derfor er det, at det Menneske skal have alt, og jeg ingenting.

Jeg er tyve Aar, og lige indtil forrige Uge, da Fru Carruthers blev syg og døde paa én og samme Dag, havde jeg det sommetider meget behageligt, naar hun var i godt Humør.

Det kan ikke nytte at lade, som om man kan lide Folk, fordi de er døde, naar man vil skrive sine virkelige Tanker. For det meste hadede jeg Fru Carruthers. Det var ganske umuligt at gøre hende tilpas. Hun havde ikke Begreb om Retfærdighed, eller om noget andet end sin egen Bekvemmelighed, og om hvor meget andre Mennesker kunde bidrage til hendes Fornøjelse.

Grunden til, at hun i det hele taget kom til at gøre noget for mig, var den, at hun havde været forelsket i Papa, og da han giftede sig med stakkels Mama — som slet ingen Familie havde — og saa døde, tilbød hun at tage mig til sig og opdrage mig, bare for at ærgre Mama, fortalte hun mig ofte. Da jeg kun var fire Aar, havde jeg ikke noget at sige i den Sag, og hvis Mama havde Lyst til at give Afkald paa mig, blev det jo hendes Sag. Mamas Fader var Lord og hendes Moder jeg véd ikke hvem, og de havde ikke gjort sig den Ulejlighed at blive gifte, det var derfor, at stakkels Mama slet ingen Slægtninge havde. Da Papa var død, giftede hun sig med en Officer og rejste til Indien og døde, og jeg saa hende aldrig mere — og saadan gaar det til, at der ikke er en Sjæl i Verden, som kommer mig ved, eller som interesserer sig for mig, saa jeg kan ikke gøre for, at jeg er en Eventyrerske og kun tænker paa mig selv, kan jeg vel?

[S. 6]

Fru Carruthers var til Tider Uvenner med alle Naboerne, saa naar undtages nogle formelle Visitter i de venskabelige Mellemrum, saa vi ikke meget til dem. Der var flere gamle Verdensdamer, som plejede at komme og besøge os, men jeg kunde ikke lide nogen af dem, og jeg har ingen unge Veninder. Naar det bliver mørkt, og jeg er alene her oppe, spekulerer jeg ofte paa, hvorledes det vilde have været, hvis jeg havde haft nogle — men jeg tror, at jeg er af den Slags Katte, som ikke vilde have kommet videre godt ud af det med dem — saa det er maaske bedst saaledes, hvis jeg bare havde — for Eksempel en smuk Tante til at holde af mig, det kunde have været rart.

Fru Carruthers havde ingen af den Slags Følelser. "Snak og Vrøvl" — "sentimentalt Pjank" vilde hun have kaldt dem. At faa en passende Mand, det var det, hun havde opdraget mig til, sagde hun, og i de sidste Aar havde hun arrangeret, at jeg skulde giftes med hendes forhadte Arving, da jeg skulde have Pengene og han Godset.

Han er Diplomat og bor i Paris og Rusland og den Slags morsomme Steder, saa han kommer sjældent til England. Jeg har aldrig set ham. Han er helt gammel — over tredive — og hans Haar begynder at blive graat.

[S. 7]

Nu er han Herre her, og jeg er nødt til at rejse herfra — hvis han ikke frier til mig i Eftermiddag, naar vi mødes, hvilket han sandsynligvis ikke gør.

For Resten kan der da ikke være noget ondt i, at jeg under de Omstændigheder gør mig Umage for at se saa tiltalende ud som muligt. Siden jeg skal være Eventyrerske, maa jeg gøre det bedste, jeg kan, for mig selv. Fine Følelser passer for Folk, der har Penge nok til at leve som de har Lyst. Hvis jeg havde ti Tusind om Aaret, eller blot fem, saa vilde jeg knipse med Fingrene ad alle Mænd og sige: "Nej, jeg lever mit Liv som jeg vil, jeg vil udvide mine Kundskaber og læse Bøger og have smukke Ideer om Ære og ophøjede Følelser, og maaske engang bukke under for en ædel Kærlighed" (hvilke store Ord, alene Tanken om det faar mig til at skrive). Men hvis Hr. Carruthers nu spørger mig, om jeg vil gifte mig med ham, som hans Tante har sagt, at han skal, saa siger jeg sikkert Ja og bliver her og faar et behageligt Hjem. Det er ikke Umagen værd at begynde at pakke ind, før jeg har truffet ham.

Hvor det er heldigt, at Sort klæder mig! Min Hud er latterlig hvid. Jeg vil sætte en Buket Violer i Brystet paa min Kjole, det kan da ikke se hjerteløst ud, antager jeg. Men hvis han spørger mig, om jeg er bedrøvet over Fru Carruthers Død, saa kan jeg ikke lyve.

Jeg er naturligvis bedrøvet, fordi Døden er frygtelig, og at dø paa den Maade, medens man siger ondskabsfulde Ting til alle, det maa være rædsomt — men jeg kan ikke, jeg kan ikke begræde hende! Der gik aldrig en Dag, uden at hun saarede mig — da jeg var lille, var det ikke blot med Ord; hun plejede at knibe mig og slaa mig paa Ørene, til Doktor Garrison sagde, at jeg kunde blive døv, saa holdt hun op, for hun sagde, at døve Mennesker var en Plage, og hun kunde ikke holde dem ud.

[S. 8]

Jeg vil ikke blive ved med at se tilbage, der er Masser af Ting, som jeg selv nu bliver rasende ved at tænke paa.

Jeg har kun deltaget i Selskabslivet i et Aar. Fru Carruthers fik et Anfald af Bronchitis, da jeg

var atten Aar, netop da vi skulde ind til Byen i Sæsonen; hun sagde, at hun ikke følte sig rask nok til de Anstrengelser, og saa tog vi af Sted til Schweiz. Og om Efteraaret rejste vi fra Sted til Sted, og da Vinteren kom, begyndte hun igen at hoste og jamre sig, saa hun vilde ikke tage til Byen den næste Sæson, før til den sidste Hoffest, derfor har jeg kun været en Maaned i London. Hun kom sig helt af sin Bronkitis og døde af et Hjertetilfælde, som blev fremkaldt af et Anfald af Vrede, fordi Thomas slog en gammel Familievase itu.

Jeg vil ikke skrive om hendes Død eller om Testamentet eller om Forbavselsen over, at jeg kun arvede tusind Pund og en Diamantring.

Nu da jeg er en Eventyrske i Stedet for en rig Arving, er det jo unyttigt at tale om alt det. Det er tilstrækkeligt at sige, at hvis Hr. Carruthers ikke adlyder og tilbyder mig sin Haand i Eftermiddag, saa maa jeg pakke mine Kufferter og rejse paa Lørdag — men hvorhen, det hviler i Gudernes Skød!

Han kommer med 3,20 Toget og er her i Huset før fire; det er en grim, kedelig Tid; man kan ikke byde ham Te, det bliver i det hele taget utaaleligt og nervepirrende.

Officielt kommer han for at overtage sit Gods, antager jeg, men i Virkeligheden kommer han for at se paa mig, og se, om han paa nogen Maade kan overtale sig selv til at opfylde sin Tantes Ønsker. Jeg gad vide, hvordan det er at blive gift med én, man ikke kender og ikke kan lide; jeg kender endnu ikke meget til Mænd. Vi har ikke haft nogen, som man kunde kalde Mænd, her — kun en Masse gamle, ækle Fyre om Efteraaret for at skyde Fasaner og spille Bridge med Fru Carruthers. Det er mig en Gaade, at de nogensinde kunde skyde noget, saadan nogle Antikviteter! Nogle af dem var Politikere og Ex-Ambassadører og saadan noget, og de fleste var saa fæle, som de vel kunde være. De plejede ved det mindste Vink at komme travende ned ad Korridoren til Skolestuen og drikke Te med Mademoiselle og mig! Og de sagde de underligste Ting; jeg er vis paa, at Masser af det, de sagde, havde en anden Betydning; for Mademoiselle plejede at le saa underligt. Det var en ganske køn én, jeg havde de sidste fire Aar, men jeg hadede hende. Hun regnede aldrig nogen, som var ung og menneskelig, for noget.

[S. 9]

Jeg glædede mig til at deltage i Selskabeligheden i London; men da det var saa sent, var alle fuldt optagne, da vi kom dertil — og der var ingen, som blev videre forelsket i mig. Vi kom ogsaa meget lidt ud; noget af Tiden havde jeg en hoven Næse, jeg var blevet ramt af en Tennisbold — og Folk ser ikke paa unge Piger med hovne Næser.

Gud véd, hvor jeg skal tage hen og bo! Maaske til Paris — naturligvis, hvis jeg ikke blive gift med Hr. Carruthers, — jeg antager ikke, at det er kedeligt at være gift. I London syntes alle de gifte Koner at have det dejligt, og de havde ikke videre meget Vrøvl med deres Mænd.

Fru Carruthers forsikrede mig altid, at Kærlighed var ganske unødvendig i Ægteskabet. Man var nødt til engang at elske en eller anden, men det Faktum, at man var lænket til ham, vilde udrydde den Følelse. Det var noget, man skulde betragte som Mæslinger eller en anden Sygdom, og det var bedst at faa det overstaaet og saa tage fat paa Livets solide Side. Men hvordan hun ventede, at jeg skulde faa det overstaaet, naar hun aldrig sørgede for, at jeg saå nogen, det véd jeg ikke.

Jeg spurgte hende en Dag, hvad jeg skulde gøre, hvis jeg kom til at holde af nogen, efter at jeg var blevet gift med Hr. Carruthers, og hun lo paa sin ækle Maade og sagde, at jeg sandsynligvis vilde gøre som alle de andre. Og hvad gør de? — Det gad jeg nok vide. — Naa, det tænker jeg nok, at jeg engang finder ud af.

[S. 10]

Naturligvis er der den Mulighed, at Christopher (mon jeg kan lide Navnet Christopher?), at Christopher ikke vil rette sig efter hendes Testamente.

Han har vidst om det i Aarevis, ligesom jeg, men jeg tror, at Mænd er nogle underlige Skabninger, og han kan maaske fatte Uvillie imod mig. Jeg er ikke af en Type, som enhver synes godt om. Mit Haar er alt for rødt, skinnende, mørkt, ildrødt som en Kastanie, naar den falder ud af sit Hylster, men det lyser som Metal. Hvis jeg havde de sædvanlige hvide Øjenvipper, vilde jeg være rent ud sagt grim, men Gud være lovet, ved et Lune af Naturen er mine sorte og tykke og kan ses, naar man ser mig fra Siden, og jeg tænker ofte, naar jeg ser mig i Spejlet, at jeg virkelig er meget køn — naar det hele kommer sammen — men, som jeg har sagt, det er ikke en Type, der behager alle.

Jeg er en Kombination, som Fru Carruthers forsikrede mig vilde volde Bekymring. "Med den Blanding, Evangeline," sagde hun ofte, "vilde du gøre rigtigst i at komme til Ro i Livet saa hurtigt som muligt. Gode unge Piger har ikke dine Farver." Man ser altsaa, at jeg er brændemærket som slet lige fra Begyndelsen, lige meget hvad jeg gør. Mine Øjne er grønne som lyse Smaragder, og lange, og de gaar ikke nedad i Krogene med et Madonnaudtryk som Cicely Parkers, Præstens Datter. Jeg véd endnu ikke, hvad det er at være god eller være slet, maaske finder jeg ud af det, naar jeg bliver Eventyrske, eller gift med Hr. Carruthers.

Alt, hvad jeg véd, er, at jeg gerne vil leve og føle Blodet bruse gennem mine Aarer. Jeg vil gøre, hvad jeg har Lyst til, og ikke være tvunget til at være høflig, naar jeg brænder af Raseri. Jeg vil staa sent op om Morgenen, hvis jeg tilfældigvis har Lyst til at sove, og jeg vil sidde oppe om Aftenen, hvis jeg ikke har Lyst til at gaa i Seng! Da man nu kan gøre, hvad man vil, naar man er gift, haaber jeg virkelig, at Hr. Carruthers vil synes godt om mig, og saa bliver alt godt! Jeg vil blive ovenpaa, til jeg hører Vognen komme, og overlade til Hr.

[S. 11]

Barton — Sagføreren — at tage imod ham. Saa gaar jeg ganske nonchalant ned ad Trappen, medens de er i Vestibulen. Det bliver en virkningsfuld Entré. Mit lange, sorte Slæb og den store, brede Trappe — dette er et pragtfuldt Hus — og hvis han har Øjne i Hovedet, maa han se mine Fødder paa hvert Trin! Selv Fru Carruthers sagde, at jeg havde den smukkeste Fod, hun nogensinde havde set. Jeg bliver ganske nervøs. Jeg vil ringe paa Véronique og begynde at klæde mig paa! ... jeg skriver snart mere.

Torsdag Aften.

Det er Aften, og Ilden brænder klart i min Dagligstue, hvor jeg sidder og skriver. *Min* Dagligstue! — Sagde jeg det? Hr. Carruthers Dagligstue, mente jeg — for det er ikke mere min, og paa Lørdag, i Overmorgen, maa jeg sige Farvel til den for bestandig.

For — jeg kan lige saa godt sige det med det samme — det gik ikke. Hr. Carruthers afslog roligt, men bestemt at adlyde sin Tantes Befaling, og jeg skal altsaa være gammel Jomfru!

Jeg maa gaa tilbage til i Eftermiddag for at gøre det klart, og jeg maa sige, at det ringer for mine Øren, naar jeg tænker paa det.

Jeg kaldte paa Véronique og tog min ny sorte Eftermiddagskjole paa, som lige var pakket ud. Jeg satte Violerne i Brystet saadan ganske tilfældigt, passede paa, at mit Haar krøllede lige saa stærkt som sædvanligt, men dog ikke for balstyrigt til at se tækkeligt ud, og saa, akkurat i det rigtige Øjeblik, begyndte jeg at gaa ned ad Trappen.

[S. 12]

Dér stod Hr. Carruthers i Vestibulen. En høj Mand, der saá forfærdelig godt ud, med et glatraget Ansigt og Træk som skaarne ud i Sten. Med en firkantet Hage og et fælt Blink i Øjet. Han har et meget destingveret Ydre, og han ser ud, som om han aldrig havde behøvet at gøre sig Umage for at faa sine Klæder til at passe, for de sidder, som om de var støbt om ham. Hans Væsen er koldt og tilbageholdende, og der er noget bydende og arrogant over ham, som gør, at man straks faar Lyst til at sige ham imod, men hans Stemme er bedaarende. Det er en af den kultiverede, forfinede Slags, der lyder, som om han talte en Masse Sprog, og derfor ikke sluger Ordene. Jeg tror, Diplomater ofte taler saaledes, for nogle af de gamle Gesandter havde den Slags Stemmer.

Han stod med Ryggen til Ilden, og Lyset fra det store Vindue med en nedgaaende Sol faldt lige paa hans Ansigt, saa jeg kunde rigtigt se ham. Jeg sagde i Begyndelsen, at det ikke kunde nytte at agere, naar man skriver sine egne Tanker, for at man selv skal læse dem, naar man bliver gammel, og desuden gemmer dem i en indelaaset Dagbog, saa jeg vil altid sige Sandheden her — det er en hel anden Sag, hvad jeg vilde sige, hvis jeg talte med nogen og beskrev dem Situationen. Saa vilde jeg sige, at jeg fandt ham yderst utiltalende, og at jeg virkelig næsten ikke lagde Mærke til ham! Men i Virkeligheden lagde jeg meget Mærke til ham, og jeg har en kedelig indre Overbevisning om, at han kunde være meget tiltalende, hvis han vilde.

Han saá op, og jeg gik hen og gav ham Haanden med min mest ærbare Mine, da Hr. Barton forestillede os for hinanden. Jeg lod ham tale først.

"Det er en afskyelig Kulde," sagde han henkastet. Det var en ægte engelsk Begyndelse, og lovende!

[S. 13]

"Ja, det er det," sagde jeg. "Er De lige kommet?"

Og saadan blev vi ved paa samme banale Maade; Hr. Barton snurrede sine Tommelfingre rundt om hinanden, og man kunde se, at han haabede, at vi snart vilde komme til Dagens brændende Spørgsmaal; og nu og da indskød han en Bemærkning, der gjorde Situationen endnu mere kejtet.

Til sidst sagde Hr. Carruthers, at han vilde se sig om i Huset; og jeg sagde, at Teen skulde være færdig, naar de kom tilbage. Og saa gik de.

Mine Kinder brændte, og mine Hænder var saa kolde; det hele var saa kejtet og kedeligt, ikke nær saa simpel en Sag, som jeg troede, da jeg var oppe i mit Værelse.

Da det var ganske mørkt, og Lamperne var bragt ind, kom de tilbage til Vestibulen, og Hr. Barton, som sagde, at han ikke vilde have Te, gik ind for at læse Aviser i Biblioteket.

Jeg gav Hr. Carruthers Te og gjorde de sædvanlige Spørgsmaal om Sukker og Fløde. Der var et næsten ringeagtende Blik i hans Øjne, da han saá paa mig, og jeg følte Vreden stige op i mig. Da han var færdig, rejste han sig og stod igen foran Ilden. Saa begyndte han at tale, resolut, som et Menneske, der har besluttet at gøre sin Pligt, hvad det end koster.

"De kender det Ønske — eller jeg skulde snarere sige, den Befaling, som min Tante efterlod sig," sagde han — "i Virkeligheden siger hun, at hun altid har opdraget Dem med den Tanke. Det er kedeligt at diskutere den Sag med en Fremmed, men maaske gør vi bedst i at faa det overstaaet saa snart som muligt, da det er derfor, jeg er kommet hertil i Dag. Hendes Befaling var, at jeg skulde gifte mig med Dem." — Han tav et Øjeblik. Jeg sad ganske stille med Hænderne foldede i Skødet og tvang mig til at holde Øjnene fæstede paa hans Ansigt.

[S. 14]

Han fortsatte, da han mærkede, at jeg ikke svarede — med ganske lidt Ærgrelse i Stemmen

— fordi jeg ikke vilde hjælpe ham, antager jeg — det kunde aldrig falde mig ind! Det morede mig at ærgre ham!

"Det er en dristig Tanke i disse Tider at ville raade over andres Skæbne paa den Maade, og jeg er sikker paa, at De vil være enig med mig i, at et saadant Ægteskab er umuligt."

"Naturligvis er jeg enig med Dem," svarede jeg og løj i den oprigtigste Tone. Jeg havde saa længe været vant til overfor Fru Carruthers at beherske mine virkelige Følelser, baade af Vrede og af Glæde, at jeg nu havde Øvelsen.

"Jeg er saa glad over, at De siger det rent ud," vedblev jeg blidt. "Jeg har spekuleret paa, hvorledes jeg skulde skrive det til Dem, men nu, da De er her, er det jo let for os at blive færdige med den Sag med det samme. Hvad end Fru Carruthers har villet have mig til at gøre, har jeg ikke haft i Sinde at adlyde hende; men det vilde ikke have nyttet mig noget at sige det til hende, og saa ventede jeg, til det var Tid at tale. Vil De ikke have mere Te?"

Han saá et Øjeblik meget stift, næsten vredt paa mig, lidt efter sagde han med et lettet Suk, halvt leende:

"Saa er vi altsaa enige og behøver ikke at tale mere om det!"

"Nej," svarede jeg og smilede ogsaa, skønt jeg var rasende. Jeg véd ikke, hvem jeg var mest vred paa — Fru Carruthers, fordi hun havde bragt mig i denne Situation, Christopher, fordi han var ufølsom overfor mine Yndigheder, eller mig selv, fordi jeg et eneste Sekund havde tænkt mig Muligheden af, at han skulde gøre andet. Naar man tænker roligt over det, hvorfor skulde han saa gerne ville gifte sig med mig? En fattig Eventyrerske med grønne Øjne og rødt Haar, som han aldrig i sit Liv havde set! Jeg haaber, at han troede, at jeg af Naturen havde en meget stærk Farve, for fra det Øjeblik, da jeg begyndte at klæde mig paa, havde mine Kinder været brændende hede. Man kunde let faa den Idé, at det var af Sindsbevægelse, og det maa han aldrig faa at vide.

[S. 15]

Han fik noget mere Te, men han drak den ikke, og deraf sluttede jeg, at han heller ikke var saa rolig, som han saá ud til.

"Der er noget mere," sagde han, og nu var der næsten Forlegenhed i hans Stemme. "Noget, som jeg gerne vil sige, skønt Hr. Barton maaske kunde sige det for mig — men jeg vil hellere selv sige det ganske ligefremt til Dem — det er, at De maa lade mig sætte saa mange Penge fast for Dem, som De havde Ret til at vente at faa efter min Tante, efter alle de Løfter, som jeg har forstaaet, at hun har —"

Denne Gang ventede jeg ikke, til han havde talt ud! Jeg sprang op fra Stolen — jeg kunde ikke styre den Følelse af saaret Stolthed, som gennemstrømmede mig.

"Penge! — Penge af Dem!" udbrød jeg, "ikke om jeg var ved at dø af Sult!" — saa satte jeg mig igen, skamfuld over min Heftighed. Hvorledes vilde han fortolke den! Men han gjorde mig rasende, og dog havde jeg for en Time siden været rede til at blive hans Hustru! Hvad betød da dette Raseri ved Tanken om, at jeg skulde tage imod en rimelig Erstatning i Guld. Jeg er sandelig en Gaas, og midt i min voldsomme Sindsbevægelse fik jeg Tid til at blive klar over, at der ikke kan tænkes noget mere uberegneligt end en ung Piges Følelser.

"De maa ikke være taabelig!" sagde han koldt. "Jeg har i Sinde at sætte de Penge fast, enten De vil have dem eller ikke, saa De maa ikke gøre flere Ophævelser over det!"

Der var noget saa bydende og arrogant i hans Stemme, netop som jeg i Begyndelsen bemærkede, at al den Modstandsevne, der fandtes i min Natur, rejste sig for at svare ham.

[S. 16]

"Jeg kender ikke noget til det juridiske Spørgsmaal i denne Sag; De kan sætte fast, hvad De har Lyst til, men jeg vil aldrig røre noget af det," sagde jeg saa roligt som jeg kunde, "saa det vilde være latterligt at kaste Pengene bort, ikke sandt? De véd maaske ikke, at jeg har Penge nok selv og ikke paa nogen Maade behøver Deres."

Han blev koldere og mere forbitret.

"Som De vil da," sagde han kort, og da Hr. Barton heldigvis i samme Øjeblik traadte ind, blev Samtalen afbrudt, og jeg forlod dem.

De rejser ikke tilbage til London før i Morgen tidlig, og nu skal Middagen overstaas. Jeg er saa rasende, og jeg kan ikke beskrive alle de forskellige Sindsbevægelser, som gennembævede mig, da jeg før gik op ad den store Trappe. Jeg forstod pludselig det ydmygende i Situationen! Hvor havde jeg nogensinde kunnet tænke paa at gifte mig med en Mand, som jeg ikke kendte, blot for at sikre mig et godt Hjem! Nu forekommer det mig vanvittigt. Jeg antager, at det var, fordi jeg var blevet opdraget med den Tanke, og før jeg stod Ansigt til Ansigt med Manden, havde jeg ikke fundet det underligt. Heldigvis kan han aldrig ane, at jeg har været villig til at tage ham — min Forstillelsessevne har hjulpet mig godt. Nu er jeg kun opfyldt af én Tanke! At vise mig saa elskværdig og bedaarende som muligt for Hr. Carruthers. Mit Livs Maal skal være at faa ham til at fortryde sin Bestemmelse. Naar jeg hører ham bønfalde mig om at gifte sig, vil jeg genvinde lidt af min Selvagtelse. Og Ægteskab, denne rædsomme Affære, skal jeg ikke have noget af! Nej Tak! Jeg vil rejse bort som et frit Menneske og være en lykkelig Eventyrerske — jeg har læst "De tre Musketerer" og "Tyve Aar efter" — Mademoiselle havde dem — og jeg kan huske, at

[S. 17]

Milady kun havde tre Dage til at bedaare sin Fangevogter, som begyndte med at hade hende, og da Hr. Carruthers ikke hader mig, kan det gaa lige op imod, at jeg kun har én Aften. Jeg skal gøre mit Bedste —!

Torsdag Nat.

Jeg var nede i Biblioteket og sad uskyldigt og læste i en Bog, da Hr. Carruthers traadte ind. Han saá endnu bedre ud i Kjole, men det lod til, at han var i daarligt Humør, og han fandt utvivlsoomt Situationen ubehagelig.

"Er det ikke et smukt Hus?" spurgte jeg med fløjsblød Stemme for at bryde den forlegne Tavshed og vise ham, at jeg ikke delte hans Forlegenhed. "Det var mange Herrens Tider, siden De havde set det, ikke sandt?"

"Ikke siden jeg var Dreng," svarede han, idet han forsøgte at være høflig. "Min Tante var Uvenner med min Fader — hun var den nærmeste Arving til alt dette, og hun giftede sig med sin Fætter, min Faders yngre Broder — men De kender naturligvis Familiehistorien —"

"Ja."

"De hadede hinanden, hun og min Fader."

"Fru Carruthers hadede alle sine Slægtninge," sagde jeg roligt.

"Ogsaa mig?"

"Ja," svarede jeg langsomt og bøjede mig frem, for at Lampelyset skulde falde paa mit Haar. "Hun sagde, at Deres Karakter lignede hendes alt for meget til, at De og hun nogensinde kunde blive Venner."

"Er det en Kompliment?" spurgte han, og der var et Blink i hans Øjne.

"Man maa ikke tale ondt om de Døde," sagde jeg undvigende.

Han saá lidt ærgerlig ud, for saa vidt som disse Diplomater nogensinde tillader sig at se ud af noget som helst. [S. 18]

"De har Ret," sagde han. "Lad hende hvile i Fred."

Der blev et Øjeblik tavshed.

"Hvad vil De nu tage Dem for?" spurgte han lidt efter. Det var et dristigt Spørgsmaal.

"Jeg vil være en Eventyrerske," svarede jeg bestemt.

"En hvad?" udbrød han og hævede sine sorte Øjenbryn.

"En Eventyrerske. Er det ikke det, det hedder? En Kvinde, der vil se Livet og maa gøre det saa behageligt, hun kan for sig selv."

Han lo. "De sælsomme lille Dame!" sagde han; hans Ærgrelse begyndte at tabe sig. Og naar han ler, kan man se, hvor lige hans Tænder er, men de to Hjørnetænder er spidse som en Ulvs.

"Det var maaske alligevel bedre, at De giftede Dem med mig!"

"Nej, det vilde stække mine Vinger," sagde jeg oprigtigt og saá ham lige ind i Ansigtet.

"Hr. Barton siger, at De har i Sinde at rejse herfra paa Lørdag. Jeg beder Dem om ikke at gøre det — betragt dette Hus som Deres Hjem, saa længe De vil — indtil De har taget en anden Bestemmelse for Deres Fremtid. De ser alt for ung ud til at drage alene omkring i Verden!"

Han bøjede sig ned og saá nærmere paa mig — der var en underlig Klang i hans Stemme.

"Jeg er tyve Aar, og jeg har ofte faaet Skænd," sagde jeg roligt, "det forbereder én paa mange Ting. Jeg vil nyde at kunne gøre, hvad jeg vil."

"Og hvad vil De da gøre?"

"Jeg vil tage til Claridges, indtil jeg kan se mig om efter noget andet."

Han bevægede sig uroligt.

"Men har De da ingen Slægtninge? Ingen, som kan tage sig af Dem?" [S. 19]

"Det tror jeg ikke. Min Moder var ikke noget særligt, véd De nok — en Frøken Tomkins."

"Men Deres Fader?" Han satte sig i Sofaen ved Siden af mig; han saá ud, som om han baade var forvirret og morede sig — maaske forbavsede jeg ham.

"Papa? Aa! han var den sidste af sin Slægt — det var pæne Folk, men der er ikke flere tilbage af dem."

Han skød en af Puderne til Side.

"Det er en umulig Stilling for en ung Pige at være fuldstændig alene. Det kan jeg ikke tillade mig. Jeg føler mig ansvarlig for Dem. I Grunden vilde det passe meget godt, hvis De giftede Dem med mig — jeg er ikke særlig huslig anlagt af Naturen, saa jeg vilde være meget lidt hjemme. — De kunde bo her og have en sikker Stilling, og jeg kunde komme af og til og se, om De havde det godt."

Det var ikke til at forstaa, om det var Spøg eller Alvor.

"De er alt for god," sagde jeg uden Spor af Ironi, "men jeg elsker Frihed, og naar De var hjemme, kunde det blive saa besværligt —"

Han lænede sig tilbage og lo muntert.

"De er i det mindste oprigtig," sagde han.

I samme Øjeblik traadte Hr. Barton ind i Stuen med mange Undskyldninger, fordi han kom saa sent. Straks efter kom Hushovmesteren med de sædvanlige Ceremonier og meldte pompøst: "Der er serveret, Herre." Hvor de hurtigt anerkender den ny Herre!

Hr. Carruthers bød mig Armen, og vi gik langsomt ned ad Billedgalleriet til Spisesalen, og dør satte vi os ved det lille runde Bord midt i Salen, det ligner en Ø midt i en Sø.

Jeg talte pænt ved Bordet. Jeg var værdig og alvorlig og ganske frejdig. Hr. Carruthers kedede sig ikke.

Kokken havde overgaaet sig selv i Haab om at beholde Pladsen. Jeg har aldrig været saa nervøs i mit Liv. [S. 20]

Efter Middag sad jeg og lod, som om jeg sov under en stor Lampe i Biblioteket — en Bog med nogle dumme Digte laa i mit Skød — da Døren blev aabnet og han — Hr. Carruthers — kom ind alene. Jeg aabnede ikke Øjnene. Han stod og saá paa mig et Minut — hvor jeg dog véd nøjagtig Besked! — Saa sagde han: "Du er meget smuk, naar du sover!"

Hans Stemme var ikke kærtegnende eller smigrende, kun som om en Kendsgerning havde tvunget ham til denne Ytring.

Jeg lod, som om jeg vaagnede ganske roligt.

"Var den Portvin fra 47 saa god, som De haabede?" spurgte jeg sympatisk.

Han satte sig. Jeg havde stillet min Stol saadan, at der ikke stod nogen anden i dens umiddelbare Nærhed. Han sad altsaa lidt fra mig og kunde se hele min Silhouet.

"Portvinen fra 47 — naa jo! — men jeg vil ikke tale om Portvin. Jeg vil have, De skal fortælle mig en hel Masse mere om Dem selv og Deres Planer."

"Jeg har ingen Planer — undtagen at se Verden."

Han tog en Bog og lagde den bort igen, han var ikke fuldkommen rolig.

"Jeg tror ikke, jeg vil lade Dem rejse. Jeg er mere end nogensinde overbevist om, at De bør have nogen til at tage sig af Dem. De er ikke af en Type, som trygt kan rejse omkring alene."

"Aa! hvad min Type angaar," sagde jeg modløst, "den véd jeg god Besked om. Fru Carruthers sagde, at ingen med den Sammenblanding af Farver kunde være god, saa jeg har ikke i Sinde at forsøge paa det. Det bliver meget let."

Han rejste sig hurtigt op og stod foran den store Brændeild med saadant et komisk Udtryk i sit Ansigt.

"De er det besynderligste Barn, jeg nogensinde har truffet," sagde han. [S. 21]

"Jeg er ikke et Barn — og jeg har i Sinde at lære saa meget som muligt."

Han gik igen hen til Sofaen og arrangerede Puderne — store, pragtfulde, svære Puder af gammelt italiensk Brokade, stive af Sølv og Guld.

"Kom!" bad han. "Sid her ved Siden af mig og lad os tale sammen; De sidder Mile borte fra mig, og jeg vil gerne tale Fornuft med Dem."

Jeg rejste mig straks og kom langsomt hen til ham og satte mig roligt ned; der laa en purpurrød Pude med Sølv lige under Lyset, paa den hvilede jeg mit Hoved.

"Tal saa!" sagde jeg og lukkede mine Øjne halvt.

Aa! hvor jeg morede mig! Det var første Gang i mit Liv, at jeg var alene med en rigtig Mand! De — de gamle Gesandter og Politikere og Generaler fortalte mig altid, at jeg vilde blive smuk, nu vilde jeg prøve, hvad jeg kunde udrette.

Hr. Carruthers blev ved med at tie — men han satte sig ved Siden af mig og saá, og saá mig lige ind i Øjnene.

"Naa, tal saa," sagde jeg igen.

"Véd De, at De er en meget foruroligende Person?" sagde han endelig, for at begynde med

noget.

"Hvad er det?" spurgte jeg.

"Det er en Kvinde, der forvirrer éns Tanker, naar man ser paa hende. Nu synes jeg ikke, at jeg har noget at sige — eller alt for meget."

"De kaldte mig et Barn."

"Jeg burde have kaldt Dem en Gaade."

Jeg forsikrede ham om, at jeg ikke var det mindste sammensat, og at jeg kun vilde have, at alting skulde være ganske lige ud ad Landevejen, og at jeg gerne vilde være i Fred og ikke behøve at blive gift eller plages med at adlyde Folk.

Vi talte rigtig rart sammen.

[S. 22]

"De rejser ikke herfra paa Lørdag," sagde han lidt efter uden Anledning. "Jeg tror heller ikke, at jeg rejser i Morgen. Jeg vil gerne have, at De skal vise mig Haven og Deres Yndlingssteder."

"I Morgen faar jeg travlt med at pakke ind," sagde jeg alvorligt, "og jeg tror heller ikke, at jeg har Lyst til at vise Dem Haverne — der er nogle Steder, jeg har holdt meget af, og som jeg tror, det vil gøre mig lidt ondt at sige Farvel til."

I det samme kom Hr. Barton ind i Stuen; han var urolig og lod til at have travlt. Hr. Carruthers Ansigt blev igen haardt, og jeg rejste mig for at sige Godnat.

"Lov mig, at De vil komme ned og give mig Kaffe i Morgen tidlig," sagde han, idet han aabnede Døren for mig.

"*Qui vivra, verra,*" svarede jeg og gik ud i Vestibulen. Han fulgte med og blev staaende, medens jeg gik op ad Trappen.

"Godnat," sagde jeg sagte, da jeg kom helt op, og jeg lo lidt — jeg véd ikke hvorfor.

Han sprang op ad Trappen, tre Trin ad Gangen, og før jeg kunde dreje Haandtaget paa min Dør, stod han ved Siden af mig.

"Jeg véd ikke, hvad det er, der er ved Dem," sagde han, "men De gør mig gal — jeg vil alligevel opfylde min Tantes Ønske! Jeg vil gifte mig med Dem og aldrig lade Dem komme mig af Syne — hører De?"

Aa, der kom saadan en underlig berusende Følelse over mig — og den er der endnu! Naturligvis mener han sandsynligvis ikke alt det i Morgen, men at have faaet saadan en stiv Stenblok til at fare op ad Trappen og sige alt det, er aldeles dejligt!

Jeg saá op paa ham gennem mine Øjenvipper. "Nej, De vil ikke gifte Dem med mig," sagde jeg roligt, "eller gøre noget andet, som jeg ikke vil have. Godnat!" Og jeg smuttede ind i mit Værelse og lukkede Døren. Jeg kunde høre, at han ikke rørte sig i nogle Sekunder. Saa gik han ned ad Trappen, og jeg var alene med mine Tanker.

[S. 23]

Mine Tanker! Gud véd, hvad de betyder! Hvad gjorde jeg, som havde den Virkning paa ham? Det var min Hensigt at gøre noget, og jeg gjorde det, men jeg er ikke ganske sikker paa, hvad det var. Men det er nu ogsaa ligegyldigt. Det er tilstrækkeligt for mig at vide, at jeg har faaet min Selvagtelse tilbage, og nu kan jeg se mig om i Verden med en god Samvittighed.

Han har bedt mig om at gifte mig med sig, og jeg har svaret, at jeg vil ikke.

Branches Park.

Torsdag Aften den 3. Novbr. 1904.

"Kære Bob!^[1]

Der er hændet mig noget sælsomt! Jeg kom hertil for at overtage Godset og for bestemt at sige, at jeg ikke vilde gifte mig med Frøken Travers, og jeg fandt hende med rødt Haar, en Hud som Mælk og et Par grønne Øjne, som ser paa én ud fra en Skov af sorte Øjenvipper med tusind udtalte Udfordringer. Det skulde ikke undre mig, hvis jeg begik en eller anden Daarskab. Man har læst om saadanne Kvinder i det femtende Aarhundrede i Italien, men jeg har aldrig før truffet én. Hun har ikke været i Stuen i ti Minutter, før man faar en Følelse af Uro og ønsker, man véd ikke hvad — især at røre ved hende, tror jeg. Du gode Gud! Hvilken Hud — som Mælk og sjældne Roser — og den rødeste Amors Bue af en Mund! Du skulde hellere komme med det samme (det er sandsynligvis noget, der falder i din Smag) og frelse mig fra den rene Idioti. Situationen er enestaaende; hun og jeg er bogstavelig alene i Huset, for gamle Barton regner jeg ikke for noget. Hun har ingen Steder at tage hen, og saa vidt jeg

[S. 24]

kan forstaa, har hun ikke en eneste Ven i Verden. Jeg burde vist rejse — jeg vil forsøge, om jeg kan paa Mandag, men kom i Morgen med 4-Toget.

Din
Christopher.

P. S. Portvinen fra 47 er første Klasse, og der er nogle Flasker af gamle Tantes fineste Champagne, siger Barton, dem kan vi drikke. Jeg sender dette med Eksprestoget, saa faar du det i god Tid til 4-Toget."

- [1] Et Brev fra Hr. Carruthers, som senere kom i Evangelines Besiddelse, og som hun satte ind i Dagbogen paa dette Sted.

Branches,
Fredag Aften den 4. Novbr.

I Morges drak Hr. Carruthers Kaffe alene. Hr. Barton og jeg nød vort Morgenmaaltid tidligt, før Klokken 9, og netop som jeg stod i Vestibulen med mit Overtøj paa og kaldte paa Hundene for at faa dem med paa en Spadseretur, kom Hr. Carruthers ned ad den store Trappe med rynket Pande.

"De er tidligt oppe," sagde han. "Vil De saa ikke skænke Te til mig?"

"Jeg syntes, De sagde Kaffe! Nej, jeg er ved at gaa ud." Og jeg gik ned ad Korridoren med Ulvehundene efter mig.

"De er ikke en venlig Værtinde," raabte han efter mig.

"Jeg er slet ikke Værtinde, jeg er Gæst," svarede jeg.

Han fulgte efter mig. "Saa er De en meget ligegyldig Gæst, der ikke bryder sig om at glæde sin Vært." [S. 25]

Jeg sagde ingenting; jeg saá kun paa ham over Skuldrene, da jeg gik ned ad Marmortrinene — saá kun paa ham og lo, ligesom den foregaaende Aften.

Han vendte sig og gik ind i Huset uden at sige et Ord, og jeg saá ham ikke igen før lige inden Frokost.

Der er noget ubehageligt ved at sige Farvel til et Sted, og jeg følte alle Slags Sindsbevægelser paa forskellige Steder under min Spadseretur. Men alt det er latterligt og maa glemmes. Da jeg gik omkring Hjørnet paa Terrassen, havde et Vindstød nær blæst mig lige i Armene paa Hr. Carruthers. Det er et afskyeligt Vejr, vi har i dette Efteraar.

"Hvor har De været hele Formiddagen?" spurgte han, da vi var kommet os lidt. "Jeg har søgt efter Dem overalt."

"De kender endnu ikke alt, ellers havde de fundet mig," sagde jeg og lod, som om jeg vilde gaa videre.

"Nej, De maa ikke gaa nu," udbrød han og gik ved Siden af mig. "Hvorfor vil De ikke være elskværdig og faa mig til at føle mig hjemme?"

"Jeg beder om Forladelse — hvis jeg har været uelskværdig," sagde jeg med stor Oprigtighed. "Fru Carruthers har altid opdraget mig til at have gode Manérer."

Derpaa talte han i en halv Time med mig om Godset.

Han syntes at have glemt sin Heftighed fra den foregaaende Aften. Han spurgte mig om alt muligt og viste en Finfølelse, som jeg ikke havde ventet af hans haarde Ansigt. Jeg blev ganske ked af det, da Gongongen lød til Lunch og vi gik ind.

Jeg har ingen bestemt Plan i Hovedet — jeg driver for Vind og Vove — det er første Gang, jeg føler, at jeg har Magt over et andet menneskeligt Væsen. Jeg følte en behagelig Gysen ved at se hans Iver, i Modsætning til den tørre Maade, paa hvilken han havde afslaaet min Haand Dagen før. Ved Bordet henvendte jeg mig til Hr. Barton, og han var meget smigret over min Opmærksomhed og blev ved at snakke. [S. 26]

Det begyndte at regne. Regnen strømmede ned og slog imod Vinduesruderne med pludselige, vrede Slag. Der var ingen Udsigt til flere Spadsereture. Jeg gik ovenpaa, medens Hushovmesteren talte med Hr. Carruthers, og begyndte at hjælpe Véronique med at pakke ind. Mine hyggelige Værelser var lutter Kaos og Forladthed.

Medens jeg laa paa Knæ foran en stor Trækasse og prøvede paa at pakke nogle Bøger ned i den, blev der banket paa Døren, og uden videre kom min Vært — ja, for det er han nu — ind i Stuen.

"Du gode Gud! Hvad er det? Hvad bestiller De?"

"Pakker ind," svarede jeg og rejste mig.

Han gjorde en utaalmodig Bevægelse.

"Passiar!" sagde han. "Det er ikke nødvendigt at pakke ind. Jeg siger Dem, at jeg ikke vil lade Dem rejse. Jeg vil gifte mig med Dem og beholde Dem her altid."

Jeg satte mig ned paa Gulvet og begyndte at le.

"Naa, saa det mener De?"

"Ja."

"De kan ikke tvinge mig til at gifte mig med Dem, véd De nok — vel? Jeg vil se Verden, og jeg vil ikke have en kedelig Mand til at plage mig. Hvis jeg nogensinde gifter mig, bliver det fordi — aa, fordi —" jeg tav og begyndte at pille ved en Bog.

"Fordi hvad?"

"Fru Carruthers sagde, at det var saa taabeligt — men jeg tror, at jeg vilde foretrække at gifte mig med én, jeg holdt af. Aa, jeg véd godt, at De synes, det er dumt," jeg standsede ham, da han var ved at tale; "men da det naturligvis alligevel ikke varer ved, synes jeg, det kunde være rart at begynde paa den Maade, synes De ikke?"

[S. 27]

Han saá sig om i Stuen og videre ind gennem de vidt aabne Fløjdøre i mit nydelige Soveværelse, hvor Véronique stadig var ved at pakke ind.

"De har det jo meget hyggeligt her, det er meningsløst af Dem at tage bort," sagde han.

Jeg rejste mig fra Gulvet og gik hen til Vinduet og tilbage igen. Jeg véd ikke hvorfor, jeg blev saa bevæget; jeg fik en pludselig Følelse af Hygge. Verden derude saá saa vaad og trist ud.

"Hvorfor siger De, at De gerne vil have, at jeg skal gifte mig med Dem, Hr. Carruthers?" spurgte jeg. "De spørger naturligvis."

"Jeg spørger ikke. Jeg er fuldkommen alvorlig. Jeg er rede til at opfylde min Tantes Ønsker. Det kan ikke være nogen ny Tanke for Dem, og De maa have Verdenskundskab nok til at forstaa, at det vilde være den bedst mulige Løsning for Deres Fremtid. Jeg kan jo vise Dem Verden."

Han saá overordentlig godt ud, som han stod dør med Ansigtet vendt imod det svindende Lys. Sæt, at jeg tog ham paa Ordet.

"Men hvad er det, som har forandret Deres Mening siden i Gaar? De sagde, at De var kommet for at gøre det klart for mig, at De umuligt kunde adlyde hendes Befaling."

"Det var i Gaar," sagde han. "Jeg havde ikke rigtig set Dem; i Dag tænker jeg anderledes."

"Det er kun, fordi det gør Dem ondt for mig; jeg synes Dem vist saa ensom," hviskede jeg undseligt.

"Det er fuldstændig umuligt — det, som De vil gøre — at bo alene i et Hotel i London — Tanken om det gør mig gal."

"Det bliver netop dejligt! Saa har jeg ingen til at kommandere mig fra Morgen til Aften."

"Hør," sagde han og kastede sig i en Lænestol, "De kan gifte Dem med mig, saa skal jeg tage Dem med til Paris, eller hvorhen De vil, og jeg skal ikke kommandere Dem — jeg skal kun hindre de andre Bæster af Mænd i at se paa Dem."

[S. 28]

Men jeg sagde ham straks, at jeg syntes, det vilde blive meget kedeligt. "Jeg har aldrig haft Lejlighed til at lade nogen se paa mig," sagde jeg, "og nu har jeg Lyst til at mærke, hvordan det er. Fru Carruthers forsikrede mig altid, at jeg var meget smuk, skal jeg sige Dem, men hun sagde, at jeg kunde være sikker paa, at det endte galt med mig paa Grund af min Type, med mindre jeg blev gift med det samme, og hvis mit Hoved saa blev skruet den rigtige Vej, gjorde det ingenting; men jeg er ikke enig med hende."

Han gik utaalmodigt op og ned i Stuen.

"Det er netop Sagen," sagde han. "Jeg vilde helst være den første — jeg vilde helst, at De skulde begynde med mig. Jeg er stærk nok til at holde de andre borte."

"Hvad vil "begynde med Dem" sige?" spurgte jeg oprigtigt. "Gamle Lord Beutworth sagde, at jeg skulde begynde med ham, da han var her for at skyde Fasaner sidste Efteraar; han sagde, at det kunde ikke gøre noget, han var saa gammel; men jeg gjorde det ikke —"

Hr. Carruthers sprang op fra Stolen.

"Hvad gjorde De ikke? Du gode Gud! Hvad vilde han have, at De skulde gøre?" spurgte han forfærdet.

"Han vilde have, at jeg skulde kysse ham," sagde jeg og slog et Øjeblik Øjnene ned; jeg følte mig fjollet undseligt.

Hr. Carruthers saá næsten lettet ud. Det var underligt.

"Den gamle Slynge! Det lader til, at min Tante har haft en nydelig Omgang!" udbrød han.

"Jeg tror ikke, at Lord Beutworth vilde fornærme mig. Han sagde kun, at han aldrig havde set en saa rød Mund som min, og da jeg dog en Gang var nødt til at gaa ad Helvede til med den og saadant et Haar, kunde jeg begynde med at kysse ham — han forklarede det altsammen."

"Og blev De ikke meget vred?" Hans Stemme var forbitret.

"Nej — ikke meget, det kunde jeg ikke, jeg rystede saadan af Latter. Hvis De havde set den tossede, gamle Fyr, han lignede en vissens Abekat med farvet Haar og et Øjglas! — Jeg fortæller Dem det kun, fordi De sagde 'begynde med Dem', og jeg vilde gerne vide, om det var det samme."

Hr. Carruthers Øjne havde saadan et underligt Udtryk, Forvirring, Morskab og noget mere. Han kom tæt hen til mig.

"Fordi," vedblev jeg, "hvis det er det, tror jeg, at hvis det altid er Begyndelsen — saa bryder jeg mig ikke om at begynde — jeg har ikke den mindste Smule Lyst til at kysse nogen — jeg vilde simpelthen hade det."

Hr. Carruthers lo. "Aa, De er, naar alt kommer til alt, kun et Pattebarn!" sagde han.

Det ærgrede mig. Jeg rejste mig med stor Værdighed. "Teen er serveret i den hvide Dagligstue," sagde jeg stift og gik henimod min Sovekammerdør.

"Send Deres Pige bort og lad os faa den herop," sagde han. "Jeg kan godt lide dette Værelse."

Men jeg var ikke saa let at berolige, jeg kaldte paa Véronique og gav hende mine Ordre.

"Den stakkels gamle Hr. Barton vilde føle sig saa ensom," sagde jeg og gik ud i Gangen. "Jeg gaar ned og sørger for, at han faar god Te," og jeg saá tilbage over Skulderen paa Hr. Carruthers. Naturligvis fulgte han med mig, og vi gik sammen ned ad Trappen.

[S. 30]

I Vestibulen mødte vi en Tjener med et Telegram. Hr. Carruthers rev det utaalmodigt op. Saa saá han ganske ærgerlig ud.

"Jeg haaber, at De ikke bliver ked af det," sagde han, "men en af mine Venner, Lord Robert Vavasour, kommer i Eftermiddag — han — forstaaer sig meget godt paa Malerier. Jeg havde rent glemt, at jeg havde bedt ham om at komme og se paa Billederne."

Jeg sagde, at han var Vært, og hvorfor skulde jeg have noget imod hans Gæster.

"Desuden," sagde jeg, "rejser jeg selv i Morgen, hvis Véronique kan blive færdig med at pakke ind."

"Snak — hvorledes skal jeg faa Dem til at forstaa, at jeg slet ikke vil lade Dem rejse?"

Jeg svarede ham ikke — men saá kun udfordrende paa ham.

Hr. Barton ventede taalmodigt paa os i den hvide Dagligstue, og vi havde ikke siddet og spist Smaakager i mere end fem Minutter, da Lyden af en Vogn paa Vejen udenfor Vinduerne forstyrrede vor kunstige Konversation.

"Det maa være Bob, der kommer," sagde Hr. Carruthers og gik tøvende ud i Vestibulen for at tage imod sin Gæst.

De kom lidt efter ind sammen, og han forestillede Lord Robert for mig.

Jeg saá straks, at han var meget indtagende! Saadan en Skikkelse! Aldeles som den belvederiske Apollo! Jeg kan godt lide det Udseende, smal om Livet og smukke Skuldre, og han ser ud, som om han var smidig som en Slange, og dog kunde brække Ildragere midt over, ligesom Hr. Rochester i "Jane Eyre".

Han har store, søvnige, blaa Øjne med et næsten klagende Udtryk og et lille bitte Overskæg, som er drejet opad i Spidserne, og den smukkeste Mund, man kan se for sine Øjne, og naar han bevæger sig, og man ser hans Nakke, kommer man hele Tiden til at tænke paa en smuk, dresseret Hest. Jeg véd ikke hvorfor. Straks — paa Øjeblikket — da vi saá paa hinanden, følte jeg, at jeg vilde kunne lide "Bob"! Han har intet af Hr. Carruthers kyniske, haarde Udtryk, og jeg er vis paa, at han ikke kan være nær saa gammel, ikke mere end omtrent syvogtyve.

[S. 31]

Han syntes at føle sig fuldkommen hjemme, satte sig ned og fik Te og talte paa den roligste, venskabeligste Maade. Hr. Carruthers syntes at fryse til, Hr. Barton blev mere banal, og det hele morede mig umaadeligt.

Jeg plejede at længes efter Eventyr i gamle Dage, da Fru Carruthers levede, og nu oplever jeg dem virkelig?

Hvilken Situation! Jeg er vis paa, at Folk vilde finde den højst upassende! Jeg alene i Huset med disse tre Mænd! Jeg indsaar, at jeg maatte rejse — men hvorhen?

Imidlertid er det min Hensigt at more mig! Lord Robert og jeg syntes at have Hundreder af

Ting at sige hinanden. Jeg kan godt lide hans Stemme — og han er saa fuldstændig *sans gêne*, at der slet ingen Vanskeligheder er. Da vi var færdige med Teen, var vi som gamle Venner. Hr. Carruthers blev mere og mere høflig og stiv, og til sidst sprang han op og ilede af Sted til Rygeværelset med sin Gæst.

Jeg tog saadan en yndig Kjole paa til Middag, den nydeligste, ærbareste, sorte Kjole; Halsen kiggede lidt igennem det tynde Tøj. Intet kunde være mere takkeligt og klædeligt, og mit Haar vilde ikke være skikkeligt, men struttede ud alle Vegne i balstyrige Bølger og Krøller.

Jeg syntes, det var raadeligt ikke at komme i alt for god Tid, og jeg gik først ned, da jeg vidste, at der var serveret.

De stod begge paa Kamintæppet. Jeg glemmer altid at regne Hr. Barton med, han sad paa en eller anden Stol, men jeg lagde ikke Mærke til ham. [S. 32]

Hr. Carruthers er omtrent en Tomme højere end Lord Robert; han maa være meget over seks Fod, for den anden er ogsaa høj, men da jeg saá dem sammen, forekom Hr. Carruthers Skikkelse mig stiv og stram ved Siden af Lord Roberts, og han er ikke nær saa smækker om Livet. Jeg gad vide, om nogen anden Nation kan have det udsøgt *soigné* Ydre som Englændere i Selskabsdragt, jeg tror det ikke. De er virkelig meget kønne begge to, og jeg véd endnu ikke, hvem af dem jeg bedst kan lide.

Vi havde det meget morsomt ved Bordet! Jeg var saa drilleborn, som jeg kunde være — sympatisk optaget af gamle Bartons lange Historier, og jeg saá kun en Gang imellem paa de to andre gennem mine Øjenvipper — medens jeg talte paa den pæneste, ærbareste Maade, saa jeg er sikker paa, at selv Lady Katherine Montgomerie — en af vore Naboersker — vilde have syntes godt om det.

De skulde ikke kunne sige, at jeg ikke kunde passe paa mig selv i enhver Situation.

"Det er en forbistret god Portvin, Christopher," sagde Lord Robert, da den fra 47 blev budt rundt. "Var det den, du indbød mig til at komme og drikke?"

"Jeg troede, det var, for at De skulde sige Deres Mening om Malerierne," udbrød jeg forbavset. "Hr. Carruthers sagde, at De var en stor Kender."

De saá paa hinanden.

"Naa — ja —" sagde Lord Robert og løj gennemsigtigt. "Billeder er forfærdelig interessante. Vil De vise mig dem efter Middag?"

"Lyset er alt for svagt til, at en Kender kan undersøge dem ordentligt," sagde jeg.

"Jeg vil saa snart som muligt have det hele oplyst med elektrisk Lys; jeg har skrevet om det i Dag," sagde Hr. Carruthers. "Men jeg skal selv vise dig Billederne i Morgen, Bob." [S. 33]

Det bestemte mig straks til at føre Lord Robert rundt i Aften, og jeg sagde det til ham med fløjlsblød Stemme, medens Hr. Barton optog Christophers Opmærksomhed.

De blev saa længe i Spisestuen, efter at jeg var gaaet fra dem, at jeg var paa Vej op i Seng, da de kom ud i Vestibulen, og det var vanskeligt at formaa mig til at blive et Par Minutter.

"Jeg er forfærdelig ked af det," sagde Lord Robert. "Jeg kunde ikke slippe bort, jeg véd ikke, hvad der gik af Christopher, han vilde drikke Portvin, og han snakkede Pokker et Øre af, til jeg til sidst rent ud sagde, at jeg vilde ind til Dem. Saa her er jeg — og nu vil De ikke gaa i Seng — vel?"

Han har saadanne bedende blaa Øjne — bønlig og rørende som et bedrøvet Barns — det er ganske umuligt at modstaa ham! Og vi gik ned i Galleriet.

Naturligvis kendte han ikke Forskel paa en Canaletto og en Turner; han lod ikke engang, som om det interesserede ham, og da vi kom ned til Enden, hvor de gamle Italienerne hænger, og jeg var ved at forklare ham en Madonnas vidunderlige Skønhed, sagde han:

"De ser alle ud, som om de var søsyge og fordrejede! Tror De ikke, at vi kunde sætte os i den Sofa og tale om noget andet?" Saa fortalte han mig, at han elskede Billeder, men ikke den Slags.

"Jeg kan nok lide, at Folk ser menneskelige ud, selv paa Lærredet," sagde han. "Alle disse Damer ser ud, som de var ved at faa et Mavetilfælde, og jeg kan ikke lide deres Glorier, og alle Mændene er gamle og skaldede. Men De maa ikke tro, at jeg er en Barbar — De maa lære mig, hvad der er ved dem, vil De ikke nok det? Saa kommer jeg nok til at holde af dem." [S. 34]

Jeg sagde, at jeg ikke selv brød mig meget om dem, naar undtages Farverne.

"Aa, det er jeg glad over," sagde han. "Jeg vilde gerne have, at vi skulde beundre de samme Ting, men intet Maleri kan interessere mig saa meget som Deres Haar. Det er det dejligste, jeg har set i mit Liv, og De sætter det saa smukt."

Det syntes jeg godt om! Han har det elskværdigste Væsen, Lord Robert, og han er meget dannet, ikke Spor af dum eller tykhovedet, kun ganske ligefrem. Vi talte i nogen Tid dæmpet og fornøjeligt sammen.

Saa slap Hr. Carruthers bort fra Hr. Barton og kom henimod os. Jeg satte mig mere bekvemt paa de Fløjls Puder. Der er purpurroede Fløjls Puder og Gardiner i det Galleri; det er gode, gamle Relikvier fra Dronning Victorias Tid. En stor Del af Huset er rædsomt, men disse Gardiner har jeg altid holdt af.

Hr. Carruthers Ansigt var saa strengt som en Buste af Kejser Augustus. Jeg er vis paa, at Inkquisitionens Munke saá saaledes ud. Gud véd, hvad han havde haft i Sinde at sige, men Lord Robert gav ham ikke Tid.

"Gaa din Vej, Christopher," sagde han; "Frøken Travers vil lære mig noget om de italienske Madonnaer, og jeg kan ikke holde min Opmærksomhed fast, naar der er en tredie Person til Stede."

Jeg antager, at Hr. Carruthers, hvis han ikke havde været Diplomat, vilde have bandet, men jeg tror, at den Slags Opdragelse sætter én i Stand til at lave sit Ansigt som man selv vil, saa han smilede elskværdigt og satte sig paa en Stol hos os.

"Jeg gaar ikke min Vej, Bob," sagde han. "Jeg synes ikke, du er godt Selskab for Frøken Evangeline. Jeg er ansvarlig for hende, og jeg har i Sinde at passe paa hende."

[S. 35]

"De skulde ikke have bedt ham om at komme, hvis han ikke er et respektabelt Menneske," sagde jeg naivt, "men de italienske Madonnaer burde kunne rense og hæve hans Tanker. Det er i alt Fald Dem, der har paataget Dem det Ansvar. Jeg har ikke i Sinde at adlyde andre end mig selv!" Og jeg satte mig bestemt til Rette mellem de Fløjls Puder.

"Ikke godt Selskab!" udbrød Lord Robert. "Hvad er det for noget Vrøvl, Christopher? Du véd vel nok, at jeg ikke har min Lige i hele Kavalleriet."

De lo begge to, og vi blev ved med at tale sammen paa den Maade, Hr. Carruthers var skarp og fin som en Klinge — Lord Robert aabenhjertig og ligefrem, med en Mine som et forvirret Barn.

Da jeg tænkte, at de begge meget gerne vilde have, at jeg skulde blive, rejste jeg mig og sagde Godnat.

De fulgte mig begge ned ad Galleriet, og vilde begge absolut tænde et af Lysene i den lange Række blanke Sølvlysestager, som stod i Vestibulen, og de præsenterede mig dem med stor paatagen Ærbødighed. Det ærgrede mig, jeg véd ikke hvorfor, og jeg blev pludselig iskold og afslog dem begge, medens jeg igen sagde stift Godnat og gik op ad Trappen paa min stateligste Maade.

Jeg kunde se Lord Roberts Øjenbryn trække sig op i et mere klagende Udtryk end nogensinde, medens han lod den smukke Sølvlysestage hælde og dryppede Stearin paa det bonede Egetræs Gulv.

Hr. Carruthers stod ganske stille og satte Lyset tilbage paa Bordet. Hans Ansigt var kynisk, og han saá snarest ud, som om han morede sig. Jeg kan ikke beskrive, hvor irriteret jeg var, og jeg besluttede straks at rejse i Morgen — men hvorhen, det kunde kun Skæbnen eller Djævelen vide!

Da jeg kom ind i mit Værelse, fik jeg en Klump i Halsen. Véronique var gaaet i Seng, træt af at have pakket ind hele Dagen.

[S. 36]

Jeg følte mig pludselig saa mutters alene, alt det interessante var borte. For Øjeblikket hadede jeg de to dør nede. Jeg følte, at Situationen var tvetydig og uholdbar, og den havde dog moret mig saa meget for en Time siden.

Det er dumt og tosset, og éns Næse bliver rød af det, men jeg kunde have Lyst til at græde lidt, før jeg gaar i Seng.

Branches,
Lørdag Efterm. den 5. Novbr.

I Morges vaagnede jeg med Hovedpine og saá, at Regnen piskede mod Vinduerne, og det var Taage og Slud — det passede rigtig godt til den femte November. Jeg vilde ikke gaa ned til Frokost. Véronique bragte mig min op i min Dagligstue, og med spartansk Bestemthed pakkede jeg ind hele Morgenens.

Omtrent Klokken tolv kom der et Brev fra Lord Robert, det lød saaledes:

"Kære Frøken Travers!
Hvorfor skjuler De Dem? Var jeg saa kedelig i Aftes? Tilgiv mig
og kom ned. Har Christopher lukket Dem inde i Deres Værelse?
Jeg myrder ham, det Bæst, hvis han har det!

Deres hengivne
Robert Vavasour."

"Jeg kan ikke, jeg pakker ind," kradsede jeg med Blyant paa Konvolutten og gav Charles, som stod i Vestibulen og ventede paa Svar, den med tilbage. Ti Minutter efter spadserede

[S. 37]

Lord Robert ind i Stuen, Tjeneren havde ladet Døren staa aaben.

"Jeg kommer for at hjælpe Dem," sagde han med denne Stemme, der lyder saa sikker paa et Velkommen, at man ikke kan bide ham af, "men hvor skal De hen?"

"Det véd jeg ikke," sagde jeg lidt fortabt, og saa bukkede jeg mig og samlede Fotografier sammen af alle Livsens Kræfter.

"Ja, men De kan ikke tage til London alene," sagde han. "Hør engang, jeg skal tage Dem med og bringe Dem til min Tante, Lady Merrenden. Hun er saa sød, og jeg er vis paa, at naar jeg fortæller hende Deres Historie, saa bliver hun henrykt over at kunne tage sig af Dem i nogle Dage, indtil De kan se Dem rigtig om."

Han saá saa ung ud, og hans Ansigt var saa rart, jeg blev rørt.

"Aa nej, Lord Robert! Det kan jeg ikke, men Tak skal De have. Jeg vil ikke staa i Taknemlighedsgæld til nogen," sagde jeg bestemt. "Hr. Carruthers foreslaar en Maade at komme ud over Vanskelighederne paa — og det er, at jeg skal gifte mig med ham og blive her. Jeg tror ikke, at han virkelig mener det; men han lader, som han gør det."

Han satte sig paa Kanten af et Bord, der allerede i Forvejen var belæsset med Bøger; de fleste af dem væltede og faldt med et Brag ned paa Gulvet.

"Naa, saa Christopher vil have, at De skal gifte Dem med ham, den gamle Ræv!" sagde han og glemte øjensynligt den Overlast, han havde tilføjet Litteraturen. "Men De gør det ikke, vel? For Resten har jeg ingen Grund til at sige det om Christopher. Han er en Pokkers god Ven!"

"De burde ikke bande saa meget, Lord Robert, det støder mig, saaledes som jeg er opdraget," sagde jeg med et Ansigt som en lille Engel.

"Bander jeg?" spurgte han forbavset. "Nej, det tror jeg ikke — i alt Fald har det ingenting at sige, det er kun et uskyldigt Krydderi paa Konversationen. Men jeg skal nok lade være, hvis De ikke vil have det." [S. 38]

Bagefter hjalp han mig med Bøgerne og var saa munter og elskværdig, at jeg snart blev glad igen, og ved Lunchtid var alting færdigt til at bringes bort. Véronique var ogsaa næsten færdig og stod stiv og *maussade* ved mit Toiletbord, da jeg kom ind. Hun talte ærbødigt paa Fransk og spurgte, om jeg nu havde lagt mine Planer; thi, forklarede hun mig, hendes Stilling syntes uheldig, men da hun havde været hos mig i fem Aar, følte hun, at hun ikke kunde forlade mig ved et saadant Vendepunkt. Paa samme Tid haabede hun, at Mademoiselle vilde tage en passende Bestemmelse, da hun frygtede (i al Ærbødighed), at det var "*une si drôle de position pour une demoiselle du monde*, alene med *ces messieurs*."

Jeg kunde ikke blive vred; det var meget sandt, hvad hun sagde.

"Jeg vil tage ind til Claridges i Eftermiddag, Véronique," sagde jeg beroligende, "med 5,15 Toget, antager jeg. Vi kan telegrafere efter Lunch."

Det lod til at trøste hende, men hun tilføjede, at det øjensynligt var Mademoiselles Skæbne at gøre et rigt Parti, og hun var sikker paa, at der ventede Mademoiselle megen Lykke og mange Juveler, hvis Mademoiselle bare kunde bestemme sig. Intet er helligt for éns Pige! Hun véd naturligvis det hele med Hr. Carruthers. Stakkels gamle Véronique — hun har en stor, varm Krog i mit Hjerte. — Sommetider behandler hun mig med kold Ærbødighed, som om jeg var en Dronning, og til andre Tider er jeg næsten hendes *enfant*, saa øm og moderlig er hun imod mig. Hun finder sig i alle mine Luner og forkæler mig som Barn, netop naar jeg er allerværst.

Lord Robert var tøvende gaaet sin Vej, da Gongongen lød.

"Har vi ikke haft det dejligt?" sagde han, idet han ansaa det for givet, at jeg følte det samme som han. Det er en meget behagelig Egenskab hos ham, og den gør, at man føler Sympati for ham, især naar han ser én ind i Ansigtet med sine søvnige blaa Øjne. Han har Øjenvipper saa lange og krøllede som et Zigøjnerbarns. [S. 39]

Hr. Carruthers var alene i Spisestuen, da jeg kom dør ind; han stod og saá ud af Vinduet og vendte sig hurtigt om, da jeg kom ind i Stuen. Jeg er vis paa, at han vilde have haft Lyst til at dræbe Fluere paa Ruderne, hvis han havde været en Dreng! Hans Øjne var som Staal.

"Hvor har De været i al den Tid?" spurgte han, da han havde givet mig Haanden og sagt Godmorgen.

"Oppe i mit Værelse for at pakke ind," svarede jeg. "Lord Robert var saa god, han hjalp mig — vi har faaet alting færdig. Maa jeg saa bestille Vognen til 5,15 Toget?"

"Nej, det maa De rigtignok ikke. — Gid Pokker havde Lord Robert!" sagde Hr. Carruthers. "Hvad kommer det ham ved? De skal ikke rejse. Jeg vil ikke have det. Kære, taabelige lille Barn" — hans Stemme var ganske bevæget. "De kan umuligt gaa ud i Verden ganske alene. Evangeline, hvorfor vil De ikke gifte Dem med mig? Jeg — jeg skal sige Dem, jeg tror — at jeg kommer til at elske Dem."

"Jeg maatte være ganske sikker paa, at den Mand, jeg giftede mig med, elskede mig, Hr.

Carruthers," sagde jeg alvorligt, "før jeg samtykkede i at slutte mit Liv paa den Maade."

Han fik ikke Tid til at svare, for Hr. Barton og Lord Robert kom ind i Stuen.

Ved Bordet var der en trykket Stemning med mange Pauser, og Lord Robert saá mere højtidelig ud end nogensinde. Hans Hænder har saadan en smuk Form — men det har Hr. Carruthers' ogsaa. De ser begge ud som Gentlemen.

Før vi var færdige, blev der bragt et Brev ind til mig. Det var fra Lady Katherine Montgomerie. Det gjorde hende alt for ondt, sagde hun, at høre om min ensomme Stilling, og hun skrev for at spørge mig, om jeg vilde komme og tilbringe fjorten Dage hos dem paa Tryland Court. [S. 40]

Det var ikke videre godt skrevet, og jeg havde aldrig brudt mig meget om Lady Katherine; men det var ret venligt og passede saa udmærket sammen med mine Planer.

Hun havde sandsynligvis hørt Tale om Hr. Carruthers Ankomst og fandt det højst upassende, at jeg var alene i Huset med ham.

Begge Herrerne havde deres Øjne fæstede paa mit Ansigt, da jeg saá op efter at have læst Brevet.

"Lady Katherine Montgomerie skriver for at indbyde mig til at komme til Tryland," sagde jeg, "saa hvis De vil undskylde mig, vil jeg svare og sige, at jeg kommer i Eftermiddag." Og jeg rejste mig.

Hr. Carruthers rejste sig ogsaa og fulgte efter mig ind i Biblioteket. Han lukkede Døren og kom hen til Skrivebordet, hvor jeg sad.

"Hvis jeg nu lader Dem tage af Sted, vil De saa sige til hende, at De er forlovet med mig, og at vi skal giftes saa snart som muligt."

"Nej, det vil jeg rigtignok ikke," svarede jeg bestemt. "Jeg vil hverken gifte mig med Dem eller med nogen som helst anden, Hr. Carruthers. Hvad tror De dog om mig —? At tænke sig, at jeg skulde komme her tilbage for bestandig og bo hos Dem — naar jeg slet ikke kender Dem en Smule — og maatte finde mig i, at De — maaske — kyssede mig, og, og — saadant noget! Det er aldeles forfærdeligt at tænke paa!"

Han lo, som om han ikke kunde lade være. "Men hvis jeg nu lovede ikke at kysse Dem —?"

"Selv da," sagde jeg, og jeg kunde ikke lade være med at bide i mit Penneskaft. "Det kunde hænde, at jeg maaske fik Lyst til at kysse en anden — og dèr har vi det! Naar man først er gift, saa er alt, hvad der er morsomt, galt!" [S. 41]

"Evangeline! Jeg lader Dem ikke tage bort — ud af mit Liv! — De forunderlige lille Heks, De har forstyrret min Sindsro, forvirret mig. Jeg kan intet foretage mig. Jeg synes at trænge saa meget til Dem."

"Pyt!" sagde jeg og saá surmulende paa ham. "De har alt, hvad der kan udfylde Deres Liv — Stilling, Rigdom, Venner — De trænger ikke til en Eventyrerske med grønne Øjne."

Jeg bøjede mig ned og skrev til Lady Katherine. Jeg vilde kunne være der omtrent Klokken seks, sagde jeg, og takkede hende i min allerbedste Stil.

"Hvis jeg lader Dem rejse, er det kun for Øjeblikket," sagde Hr. Carruthers, da jeg skrev mit Navn. "Jeg har i Sinde, at De skal gifte Dem med mig — hører De?"

"*Qui vivra, verra!*" sagde jeg igen. Saa lo jeg og rejste mig med Brevet i Haanden.

Lord Robert saá næsten ud, som om han var ved at græde, da jeg fortalte ham, at jeg tog bort om Eftermiddagen.

"Jeg skal nok faa Dem at se igen," sagde han. "Lady Katherine er i Familie med min Tantes Mand, Lord Merrenden. Men jeg kender hende ikke."

Jeg tror ham ikke — hvordan skulde han faa mig at se igen — unge Mænd siger saa meget Vrøvl.

"Jeg kommer derover paa Onsdag for at se, hvorledes De har det," sagde Hr. Carruthers. "Vil De saa ikke nok være hjemme?"

Det lovede jeg, at jeg vilde, og saa gik jeg ovenpaa.

Saa har mit Liv paa Branches altsaa Ende.

Jeg skal begynde paa en ny Tilværelse, Begyndelsen paa mit Liv som Eventyrerske!

Hvor fuldstændigt alle éns Begreber kan forandres paa nogle faa Dage! I Dag for tre Uger siden levede Fru Carruthers. I Dag for to Uger siden var jeg ikke længere en rig Arving — for kun tre Dage siden tænkte jeg ganske roligt paa den Mulighed at gifte mig med Hr. Carruthers — og nu — vilde jeg ikke for alt i Verden gifte mig med nogen! Nu skal jeg til at begynde et nyt Liv! Jeg vil se Verden og en Masse forskellige Mennesker. — Jeg vil vide, hvad det er, som faar Uret til at gaa rundt — Livets store Urværk. Jeg vil danse og synge og le, og jeg vil leve — og — ja — maaske engang kysse én, som jeg elsker —! [S. 42]

Hvor den gode Gud maa smile bedrøvet ved sig selv, naar han ser ned paa katolske Præster og Nonner, Eremitter og Fanatikere og ser, hvorledes de med deres snævre Begreber har forvrænget hans smukke Planer! De prøver paa at skaffe den røde Farve bort fra Solspektret i Stedet for at forædle og forherlige den med Sjælens Sollys.

Theodoras Ægteskab.

Tryland Court, Headington.

Onsdag den 9. Novbr.

Gud forbarme sig! Jeg har været her i hele fire Dage, og jeg spørger stadig mig selv, hvordan jeg skal holde det ud Resten af de fjorten Dage. Før jeg tog fra Branches, begyndte jeg at miste Humøret. Det var en forfærdelig rørende Afsked med Husholdersken og Folkene, som jeg har kendt, fra jeg var Barn, og jeg hader den kvælende Følelse — især til sidst, da Hr. Carruthers kom ud i Vestibulen — medens jeg endnu havde Taarer i Øjnene — og han saå det, og det gjorde Lord Robert ogsaa!

Jeg blinkede og blinkede, men der var alligevel en Taare, der trillede ned ad min Næse, det var rædsom flovt.

Hr. Carruthers havde umaadelig travlt med at sørge for, at jeg skulde faa det bekvemt paa Turen; hans Tone var koldere end nogensinde, og han vilde endelig have, at jeg skulde drikke noget *cherry brandy*. Det ligner ham slet ikke at gøre saa mange Ophævelser, saa jeg antager, at han ogsaa syntes, at det var et kedeligt *quart d'heure*. Lord Robert skjulte ikke sin Deltagelse, han kom hen til mig og tog min Haand, medens Christopher talte med den Tjener, som skulde køre med mig.

"De er sød," sagde han, "og en Knop, og glem ikke, at jeg kommer og besøger Lady Katherine, inden De tager derfra; saa kommer De ikke til at føle, at De er helt imellem fremmede."

[S. 44]

Jeg takkede ham, og han trykkede min Haand saa venligt — jeg kan godt lide Lord Robert.

Jeg var snart glad igen, og *insouciant*, og det sidste, de saå af mig, var, da jeg smilede til dem ud af Vinduet, medens jeg kørte bort i Tusmørket. De stod begge paa Trappen og vinkede til mig.

De var færdige med at drikke Te paa Tryland, da jeg kom; det var en lang, fugtig Køretur! Og jeg sagde til Lady Katherine, at det gjorde mig ondt, at jeg var kommet saa sent, og at hun endelig ikke maatte have Ulejlighed med at lade komme frisk Te til mig; men hun vilde endelig, og noget efter kom der en hel ny Ladning, lavet i en Fart af Vand, som ikke havde kogt, og jeg maatte sluge en ækel Kop Te — oven i Købet Ceylonte — jeg hader Ceylonte! Hr. Montgomerie varmede sig ved Ilden og skyggede helt for os andre, som sad og rystede af Kulde paa en Række højryggede Stole, der stod langt udenfor Kamintæppets Radius.

Han har en Maade at puste sine Kinder op paa og frembringe en Lyd omtrent som "Bur—r—r—r," — det lyder meget djærvt og hjerteligt, indtil man straks efter opdager, at han har sagt noget ondt om en eller anden.

Og medens rødt Haar ser meget godt ud paa mig, synes jeg, at en Mand med rødt Haar er det grimme i Verden. Hans Ansigt er rødt, og hans Næse og Kinder er næsten purpurrøde; han har ildrøde Bakkenbarter, der skinner, saa de kunde gøre en Kat bange paa en mørk Vej.

Han var en rig skotsk Fabrikant, og jeg antager, at den stakkels Lady Katherine skulde gifte sig med ham, skønt, da hun selv er skotsk, tænker jeg ikke, hun lægger Mærke til, at han er temmelig plump.

Der er to Sønner og seks Døtre, én gift, fire voksne og én, der gaar i Skole i Bryssel, og de har allesammen rødt Haar! — Men det er glat og groft, og de har hvide Øjenvipper og Fregner, saa det er virkelig meget venligt af Lady Katherine, at hun har indbudt mig til at komme her.

[S. 45]

De er allesammen tilsyneladende saa gode som Guld, og en af dem udfører Brandmalerier, og en anden binder Bøger ind, den tredie broderer Alterduge og den fjerde strikker Slips — allesammen i veldædigt Øjemed, og de beder alle, saa snart de kommer ind i Huset, om at give til deres Velgørenhed. Hende med Slipsene og hende med Alterdugene sad og arbejdede flittigt i Dagligstuen — de hedder Kirstie og Jean — Jessie og Maggie, de to med Brandmaleri og Bogbinderi, har en Stue for sig selv, deres "Værksted" kalder de den. De var der endnu, antager jeg, for jeg saå dem ikke før til Middag.

I mange Aar plejede vi at se hinanden en Gang om Aaret, ved Fru Carruthers Juleselskaber,

og jeg kan huske, at jeg hadede deres Raasilkelivbaand, og de havde for det meste Snue; et Aar smittede de os alle med Faaresyge, og saa blev de ikke indbudt næste Aar. Jean, hende med Alterdugen, er paa min Alder, de andre er ældre.

Det var virkelig meget vanskeligt at finde paa noget at sige, og jeg kan godt forstaa, at der er Folk, der bliver befippede, naar de bliver pint saadan. Jeg har ikke været befippet siden for otte Aar tilbage, da Fru Carruthers sidste Gang gav mig en paa Øret for det. Lige før jeg gik op for at klæde mig om, spurgte Hr. Montgomerie mig rent ud, om det var sandt, at Hr. Carruthers var kommet. Lady Katherine havde kredset omkring det Spørgsmaal i et helt Kvarter.

Jeg sagde kun Ja, men det var ikke nok; da han først var begyndt, gjorde han en hel Masse Spørgsmaal med "Bur—r—r—" imellem hvert. Vilde Hr. Carruthers skyde Fasaner til November? Havde han besluttet sig til at beholde Kokken? Havde han opgivet den diplomatiske Løbebane? Jeg sagde, at jeg virkelig ikke vidste noget om alt det, jeg havde set saa lidt til ham.

[S. 46]

Lady Katherine nikkede, medens hun maalte en Trøster, som hun var ved at strikke, for at se, om den var lang nok.

"Det maa sikkert have sat Dem i Forlegenhed, at han i det hele taget kom, det var ikke meget taktfuldt af ham, synes jeg, men jeg antager, at han gerne vilde se sin Arv saa snart som muligt," sagde hun.

Jeg var lige ved at le ved at tænke paa, hvad hun vilde sige, hvis hun vidste, hvilken Del af sin Arv han egentlig var kommet for at se. Jeg gad vide, om hun nogensinde har hørt, at Fru Carruthers mere eller mindre efterlod mig til ham i sit Testamente.

"Jeg haaber, at De i det mindste havde Deres gamle Guvernante hos Dem," sagde hun, medens vi gik op ad Trappen, "saa De kunde føle Dem mindre uhyggelig til Mode — det var sandelig en forfærdelig Situation for en ung Pige at være alene i Huset med en ugift Mand."

Jeg fortalte hende, at Hr. Barton ogsaa var der, men jeg havde ikke Mod til at sige noget om Lord Robert, jeg sagde kun, at der var en af Hr. Carruthers Venner, som var en stor Kunstkender, og at han var kommet for at se paa Malerierne.

"Aa, han skal vel vurdere dem. Jeg haaber ikke, at han sælger Corregioerne!" udbrød hun.

"Nej, det tror jeg ikke," sagde jeg og svarede slet ikke paa Spørgsmaalet om Vurderingen.

At Hr. Carruthers er ugift, det er det, der synes at volde hende mest Bekymring; hun begyndte igen, før vi naaede min Sovekammerdør:

"I Morges hørte jeg tilfældigvis et Rygte hos Frøken Sheriton (hun har en Uldgarnsfabrik i Headington, vor By)," sagde hun, "og saa skrev jeg straks til Dem. Jeg følte, hvor frygteligt det vilde være for et af mine egne kære Pigebørn at være alene med en ugift Mand paa den Maade — jeg kan næsten ikke forstaa, at De ikke blev oppe i Deres egne Værelser."

[S. 47]

Jeg takkede hende for hendes venlige Tanker, og saa gik hun endelig.

Hvis hun bare vidste! De ugifte Mænd, som kom ned ad Korridoren for at tale med Mademoiselle, var ikke nær saa næsvis som de gamle Fyre, der havde en Kone et eller andet Sted. Lord Beutworth var gift, og han vilde have, at jeg skulde kysse ham; hvorimod gamle Oberst Grimston ikke havde nogen Kone, og han gjorde aldrig en Kat Fortræd! Og jeg gad nok vide, hvad hun troede, Hr. Carruthers vilde gøre mig, siden det vilde have været klogere at blive oppe i mine egne Værelser. Maaske tror hun, at Diplomater er et Slags vilde Dyr, fordi de har levet i fremmede Lande.

Mit Værelse er rædsomt efter mit nydelige rosenrøde Sirtses paa Branches. Afskyelige gule Træmøbler, og ingenting passer sammen, men der er Masser af Klædeskabe, saa Véronique er tilfreds.

De var alle i Dagligstuen, da jeg kom ned, og Malcolm, den ældste Søn, som er i et højlandsk Regiment, var kommet med Toget.

Jeg havde en skrækkelig Følelse af at være kommet for sent, og at Hr. Montgomerie havde Lyst til at bande ad mig, skønt Klokken kun var et Minut over tre Kvarter til otte.

Han sagde "Bur—r—r—" flere Gange og fløj af Sted til Spisestuen med mig hængende ved sin Arm, og han mumlede, at man kunde ikke forlange noget af en Kok, naar man lod Maden vente! Saa jeg ventede noget vidunderligt i Retning af Mad; men den er ikke halvt saa god som den, vor Kok lavede paa Branches. Og Tjenerne er ikke alle lige høje, og deres Liberier sidder ikke saadan, som Fru Carruthers altid fordrede, at vore skulde.

[S. 48]

Malcolm er en lille bitte Mand. Han er ikke saa høj som jeg, og tynd som en Bønnestage, og det ser ud, som om hans Knæ sad for nær ved hinanden. Han maa se skrækkelig ud med det skotske Skørt, og jeg er vis paa, at han gyser, naar det blæser; saadan ser han ud. Jeg kan ikke lide Skørter, undtagen naar Mændene er store, stærke og solbrændte og ikke skammer sig over deres nøgne Ben. Jeg saá nogle pragtfulde Eksemplarer marchere i Edinburgh, de svingede deres Skørter akkurat som de smukke Damer i Boulogneskoven, naar Mademoiselle og jeg gik ud ad den Allé, som Fru Carruthers sagde, at vi altid skulde gaa i.

Lady Katherine talte meget ved Bordet, om Politik og om sine Velgørenhedsarbejder, og de fire Pigebørn var saa ærbødige og interesserede, men Hr. Montgomerie sagde hende imod, naar han kunde. Jeg var glad, da vi gik ind i Dagligstuen.

Den første Aften var den værste af dem alle, fordi vi var saa fremmede for hinanden, med Tiden vænner man sig til, hvad det skal være.

Lady Katherine spurgte mig, om jeg ikke havde et eller andet Haandarbejde. Kirstie var begyndt paa sit Slips og Jean paa sin Alterdug.

"Lad Maggie løbe op paa Deres Værelse og hente det til Dem," sagde hun.

Jeg var nødt til at sige, at jeg slet intet havde. "Men jeg — jeg kan pynte Hatte," sagde jeg. Det var saa skrækkeligt slet ikke at kunne gøre noget af det, de kunde, saa jeg maatte sige dette som et Slags Forsvar for mig selv.

Men det lod til, at hun ikke syntes, at det var et Arbejde for en Dame.

"Hvor det er flinkt af Dem," udbrød Kirstie. "Det vilde jeg ønske, at jeg kunde; men De kan jo ikke altid pynte Hatte. Savner De ikke stadigt Arbejde?"

[S. 49]

Jeg var nødt til at sige, at jeg endnu ikke havde savnet det, men jeg kunde ikke sige dem, at jeg holdt mest af at sidde ganske stille og ingenting bestille.

Jessie og Maggie lagde Kabaler ved to Borde, som var til at slaa sammen, og som de tog frem; man kunde se, at det var noget, de var vant til, og jeg vidste straks, at det var noget, de gjorde hver Aften, og at jeg skulde se de to Borde staa der paa de samme Steder paa Tæppet hver eneste Aften i den Tid, jeg var der. Jeg antager, at det er, fordi de ikke kan tage Brandmaleriet og Bogbinderiet med ind i Dagligstuen.

"Vil De ikke spille noget for os?" spurgte Lady Katherine i en klagende Tone. Det er øjensynligt ikke tilladt ingenting at bestille, jeg rejste mig og gik hen til Klaveret.

Heldigvis kan jeg en Mængde udenad, og jeg holder meget af at spille, og jeg vilde være blevet ved med at spille for at faa Tiden til at gaa, men de sagde alle i Kor "Tak" efter hvert Stykke, og det forstyrrede mig.

Det varede en Evighed, inden Hr. Montgomerie og Malcolm kom ind, og jeg kunde se, at Lady Katherine blev urolig. Ved Bordet kunde jeg et Par Gange mærke, at der ikke var det bedste Forhold mellem de to, og hun var maaske bange for, at de var kommet op at slaas i Spisestuen. Fru Carruthers sagde, at Skotterne har alle mulige raa Sædvaner, som andre Nationer har vænnet sig af med.

Endelig kom de, Hr. Montgomerie var purpurrød i Ansigtet og Malcolm var grønbleg, men han havde ingen blaa Pletter; man kunde bare se, at de havde været frygtelig oppe at skændes.

Der er nu alligevel noget ved Velopdragenhed, selv om man er fra et barbarisk Land. Lady Katherine opførte sig saa nydeligt, hun talte ud i en Køre om Velgørenhed og Politik, saa de fik ikke Tid til flere Sammenstød, skønt jeg tror, at jeg hørte nogle "for Satan'er" afvekslende med "Bur—r—r—r"; det var en rædsom Aften.

[S. 50]

Onsdag den 9. Novbr. (fortsat).

Malcolm gik ved Siden af mig til Kirke Dagen efter. Han saá lidt mindre nedtrykt ud, og jeg forsøgte at opmuntre ham.

Han fortalte mig ikke, hvad der var i Vejen med ham, men Jean sagde noget om det, da hun kom ind i mit Værelse, medens jeg tog Tøjet paa. Det lader til, at han er kommet galt af Sted med en Hest, som hedder "Angela Grey". Det havde Jean faaet at vide af Lady Katherine; hun sagde, at hendes Fader var meget vred over det, da han havde brugt saa mange Penge for dens Skyld.

Jeg synes nu ikke, det lyder som et Hestnavn, og det sagde jeg til Jean; men hun blev aldeles rædselsslagen og sagde, at det maatte være en Hest, for de kendte ingen Angela Grey, de kendte ikke engang nogen, som hed Grey, saa det maatte være en Hest.

Det synes jeg nu var en latterlig Grund, for Fru Carruthers sagde, at alle unge Mænd kendte Folk, som man ikke brød sig om at kende — og at det var dumt at gøre Væsen af det — for de kunde ikke gøre for det — thi de vilde kede sig, hvis de var saa gode som Guld, ligesom Pigebørn.

Men jeg tror, at Lady Katherine tænker anderledes end Fru Carruthers, og Døtrene er lige saadan.

Naar jeg ser Lord Robert igen, vil jeg spørge ham, om det er en Hest eller ikke.

Malcolm er ikke tiltrækkende, og jeg var glad over, at Kirken ikke laa saa langt borte.

Vognene faar ikke Lov til at køre om Søndagen, saa vi maatte gaa, og da vi gik tilbage, begyndte det at regne, og vi kunde ikke gaa rundt i Staldene, hvad de vist gør hver Søndag.

[S. 51]

Alt bliver gjort, fordi man er vant til det — ikke fordi man vil mere sig.

"Naar det regner, og vi ikke kan gaa rundt i Staldene," sagde Kirstie, "saa ser vi paa de gamle 'Illustrated London News' og gaar der saa om Eftermiddagen paa Vejen fra Kirke."

Det havde jeg ikke særlig Lyst til, saa jeg blev paa mit Værelse, saa længe jeg kunde. Da jeg kom ned, sad de fire Pigebørn ved et Bord i Vestibulen, hver med sin Bog foran sig. De maa kunne hvert eneste Billede udenad, hvis de gør det hver Søndag, naar det regner — de bliver i England hele Vinteren!

Jean gjorde Plads til mig ved Siden af sig.

"Jeg er i Tresserne," sagde hun. "Jeg blev færdig med Halvtredserne sidste Paaske." Selv dette er øjensynligt sat i System.

Jeg spurgte hende, om der ikke var nogle ny Bøger, som de havde Lyst til at læse; men hun sagde, at Lady Katherine ikke holdt af, at de fik fat i Tidsskrifter eller Romaner, før hun selv havde læst dem igennem, og hun havde ikke Tid til at læse mange; derfor gemte de de faa, de havde, til at læse mellem Te og Middag om Søndagen.

Paa dette Tidspunkt følte jeg, at jeg *maatte* gøre noget galt, og hvis Gongongen ikke havde lydt til Lunch, véd jeg ikke, hvad der var sket.

Hr. Montgomerie sagde ligefrem smukke Ting til mig, da Osten og Portvinen kom paa Bordet, medens Pigebørnene saå forfærdede ud og Lady Katherines Blik blev stenhaardt. Jeg antager, at han er saaledes, fordi han er gift. Jeg gad vide, om unge gifte Mænd ogsaa er saadan; jeg har endnu aldrig truffet nogen. [S. 52]

Mandag Aften begyndte jeg at føle, at Verdens Ende var nær! Det er ti Gange værre end at maatte skjule alle sine Følelser og være nødt til at adlyde Fru Carruthers. Hun sagde dog undertiden kyniske, morsomme Ting, som man kunde le ad, til mig og sine Venner. Og man følte, at det kun var hende, som fik de Folk, der var afhængige af hende, til at gøre, hvad hun vilde, fordi hun selv var saa egenkærlig, og at den øvrige Verden var fri, naar man engang kom udenfor.

Men Lady Katherine og hele det Montgomeriske *milieu* gør det Indtryk, at alting og alle maa regeres efter Principper, og at ingen har Ret til at have en selvstændig Mening, hvad Samfundsklasse de end tilhører.

Man kan simpelthen ikke le. De lammer én. Jeg glæder mig til i Eftermiddag, naar Hr. Carruthers kommer. Jeg tænker ofte paa de Dage paa Branches, og paa, hvor morsomt det var med de to, og jeg ønsker, at jeg var der igen.

Jeg har gjort mig Umage for at være høflig og elskværdig imod dem allesammen, og dog synes de ikke at være helt tilfredse.

Malcolm ser paa mig med Faareøjne. De er vandblaa, med Familiens hvide Øjenvipper, (hvor forskellige fra Lord Roberts!). Han har det korrekteste Væsen, og han siger aldrig et Ord Slang, han burde have været Præst, og jeg kan ikke tænke mig, at han kan ødsle sine Penge paa nogen Angela Grey, enten hun saa er en Hest eller ikke.

Han taler til mig, naar han kan, og beder mig om at gaa Ture med sig omkring Golfbanen. De fire Pigebørn spiller i en Time og tre Kvarter hver Morgen. De synes aldrig at mere sig over noget — hele Livet er en solid Pligt. Jeg sidder oppe i mit Værelse, og Véronique har været saa fornuftig at lægge tidligt i Kakkellovnen. Jeg antager, at Hr. Carruthers ikke kommer før omtrent Klokken fire, saa har jeg endnu en Time at slaa ihjel. Jeg har sagt, at jeg skulde skrive Breve, og paa den Maade er jeg sluppet for den sædvanlige Køretur. [S. 53]

Han er vel nok saa fornuftig at spørge efter mig, selv om Lady Katherine ikke er kommet hjem, naar han kommer.

I Morges var det saadan et dejligt Frostvejr, og der fo'r en Djævel i mig. Jeg har været saa skikkelig siden i Lørdags, saa da Malcolm med sin sædvanlige formelle, indbildske Stemme sagde: "Frøken Travers, maa jeg have den Fornøjelse at spadserere en lille Tur med Dem," sprang jeg straks op, uden at spørge Lady Katherine, og gik og tog mit Tøj paa, og saa vandrede vi af Sted.

Jeg havde en Følelse af, at de alle syntes, at jeg gjorde noget galt, og saa blev jeg naturligvis meget værre. Jeg sagde alle de naive Ting, jeg kunde finde paa, til Malcolm, for at forfærde ham, og jeg saå af og til paa ham gennem mine Øjenvipper. Da vi saa kom til en Stente, vilde han hjælpe mig, og hans Øjne var ganske svømmende! Han har en Slags Latter helt oppe i Diskanten, og den kommer ganske uventet, naar der ingenting er at le ad. Jeg antager, det er skotsk, det er, naar han lige har fattet Meningen af en tidligere Spøg. Det kunde ikke nytte at sige noget til ham, som til Lord Robert eller Hr. Carruthers; for man vilde være gaaet sin Vej, inden han forstod det, om han saa gjorde det.

Der var en gammel Sir Thomas Farguarson, som kom paa Branches, og han opfattede Fru Carruthers dunkleste Vittigheder, selv om de var saa dunkle, at ikke engang jeg forstod dem, og han var Skotte. Maaske er de kun saadan, naar de har rødt Haar.

Da jeg sad oppe paa Stenten, sagde Malcolm pludselig: "Jeg hører, at De vil tage til London, [S. 54]

naar De rejser herfra. Jeg haaber, De vil lade mig komme og besøge Dem; men jeg vilde ønske, at De altid var her."

"Det vilde jeg ikke," sagde jeg, men saa huskede jeg paa, at det lød lidt uhøfligt, for de har jo egentlig været venlige imod mig. "I det mindste — De véd godt — jeg synes, der er lidt kedeligt paa Landet — synes De ikke ogsaa? — saadan for bestandig?"

"Jo," svarede han, "for Mænd — men dør vilde jeg dog helst altid se den Kvinde, jeg havde Agtelse for."

"Er Byer saa slemme?" spurgte jeg med min lille Englestemme. "Fortæl mig om deres Faldgruber, saa jeg kan undgaa dem."

"Først og fremmest maa De ikke tro alt, hvad Folk siger til Dem," sagde han alvorligt. "Naar man er saa ung som De, er jeg bange for, at man finder lutter Fristelser paa sin Vej."

"Aa, fortæl mig om dem," bad jeg. "Jeg har altid ønsket at faa at vide, hvad Fristelser var. Aa, fortæl mig det! Hvis De kommer og besøger mig — er De saa en Fristelse, eller er en Fristelse en Ting og ikke en Person?" Jeg saá bønligt paa ham, og han saá ikke et Øjeblik Glimtet i mine Øjne.

Han hostede pompøst. "Jeg antager, at jeg vilde være det," sagde han bestemt. "Fristelsen er — er — er — Aa, De véd — saadan — jeg véd ikke, hvad jeg skal sige —"

"Hvor det er kedeligt!" sagde jeg beklagende. "Jeg haabede, at jeg kunde faa det at vide af Dem — særlig hvis De selv er en Fristelse — saa maa De jo vide det —"

Han saá tilfreds, men dog lidt forvirret ud.

"Ser De, naar De er alene i London, saa vil maaske en eller anden Mand gøre Kur til Dem."

"Aa, tror De *virkelig* det?" spurgte jeg bestyrtet. "Det vilde vist være frygteligt, hvis jeg var alene i Stuen! Vilde det ikke klare Sagen, hvis jeg lod Dagligstuedøren staa aaben, og lod Véronique være lige udenfor den." [S. 55]

Han saá stift paa mig, men han saá kun en ubeskyttet Engels Ansigt; det beroligede ham, og han sagde alvorligt:

"Jo, det kunde vist være lige saa godt."

"De forbavser mig med det, De siger om at gøre Kur," sagde jeg. "Jeg anede ikke, at Kærlighed var noget saa voldsomt. Jeg troede, at den begyndte med alvorlig Tilbedelse og Ærbødighed — og at Herren, efter i Aarevis at have ofret Blomster og ydmyge Komplimenter og Brød og Smør ved Teselskaber, faldt ned paa det ene Knæ og erklærede sig — 'Clara Maria, jeg tilbeder Dem, bliv min,' og saa rakte man ham en lilliehvid Haand og bad ham rejse sig — men det kan ikke være den Slags, som De mener, og De har endnu ikke forklaret mig, hvad Fristelser er?"

"Det er mere eller mindre at have Lyst til at gøre, hvad man ikke bør gøre."

"Aa!" sagde jeg. "Saa har jeg altid Fristelser, har De ikke? Jeg har for Eksempel Lyst til at rive Jeans Alterdug itu og trevle Kirsties Slips op og at skrive uartige Ord paa Jessies Bogbind og brænde Maggies Trææsker!"

Han saá frygtelig forfærdet ud — og fornærmet — saa jeg tilføjede straks:

"Naturligvis maa det være dejligt at kunne gøre den Slags Ting; de er fuldkomne unge Piger, og saa dygtige — det faar kun mig til at føle saaledes, fordi jeg vel er — anderledes."

Han saá kritisk paa mig. "Ja, De er anderledes, jeg vilde ønske, at De vilde forsøge paa at være mere som mine Søstre — saa vilde jeg ikke være saa nervøs, fordi De tager til London."

"Det er alt for pænt af Dem at bryde Dem om det," sagde jeg stille; "men jeg tror ikke, at De behøver det! Jeg har en stærk Mistanke om, at jeg véd, hvorledes jeg skal passe paa mig selv!" Og jeg bøjede mig ned og lo ham lige ind i Ansigtet og sprang saa ned paa den anden Side af Stenten. [S. 56]

Han saá ud som saadan en lille Pusling, da han klatrede over bagefter mig! Men det er lige meget, hvad Størrelse de har — Mænds Forfængelighed er altid ens. Jeg er vis paa, at han troede, at han bare behøvede at gøre Kur til mig, saa vilde jeg falde ned i Munden paa ham som en moden Fersken.

Jeg drillede ham paa hele Vejen hjem, indtil han, da vi gik ind til Lunch, ikke vidste, om han stod paa Hovedet eller paa Benene! Da vi kom til Døren, sagde han:

"Jeg troede, at Deres Navn var Evangeline — hvorfor sagde De, at det var Clara Maria?"

"Fordi — det ikke er det!" Jeg lo over min Skulder og løb ind i Huset.

Han stod paa Trappen, og hvis han havde været en af Staldkarlene, vilde han have kløet sig i Hovedet.

Nu maa jeg standse og klæde mig paa. Jeg vil tage en sort Eftermiddagskjole paa, som jeg har. Hr. Carruthers skal se, at de ikke har lært mig at være gammeldags.

Jeg synes, at Mænd er de rædsomste Skabninger; man kan ikke tro, hvad de siger, eller stole paa dem i fem Minutter! Fru Carruthers havde Ret; hun sagde: "Evangeline, husk paa, at det kan være vanskeligt nok at stole paa sig selv, men stole paa en Mand. Nej!"

Hvilken Eftermiddag! Denne utaalelige Følelse af at vente paa noget, som ikke sker! For Hr. Carruthers kom slet ikke! Hvor jeg vilde ønske, at jeg ikke havde klædt mig om og ventet ham.

[S. 57]

Han siger sandsynligvis til sig selv, at han er vel ude af den Historie — nu, da jeg er borte. Han mente formodentlig ikke et Ord af alt det, han sagde til mig. Naa, han behøver ikke at ærgre sig! Jeg har ikke haft i Sinde at falde i Armene paa ham — jeg vilde bare have været glad ved at se ham, fordi han er et Menneske, og ikke som de andre her.

Naturligvis er Lord Robert lige saadan, og jeg ser formodentlig ingen af dem mere. Hvordan skulde Lord Robert kunne komme her, naar han ikke kender Lady Katherine? Nej, han sagde det bare for at sige noget pænt, da jeg rejste, og han bærer sig naturligvis lige saa rædsomt ad som Hr. Carruthers.

Jeg er i det mindste glad over, at jeg ikke fortalte Lady Katherine det; jeg vilde have følt mig saa flov. Aa! Gud véd, hvad jeg nu skal gøre. Jeg véd slet ikke, hvad nogenting koster — maaske er man meget fattig med tre Hundrede Pund om Aaret. Jeg er vis paa, at mine bedste Kjoler har kostet fem eller seks Hundrede Francs Stykket, og Hotellerne, de kan nok faa Pengene til at gaa. Men for Øjeblikket er jeg rig, for Hr. Barton var saa god at give mig et Forskud. Nu vil jeg ud og se Livet! det er latterligt at være sørgmodig! Jeg vil gaa i Seng og glemme, hvor vred jeg er!

De skal have Jagt her i næste Uge — Fasaner. Gud véd, om her kommer en hel Masse gamle Mænd. Jeg har ikke hørt, hvem der kommer.

Lady Katherine sagde til mig i Aften efter Middag, at det maaske paa Grund af min dybe Sorg vilde være ubehageligt for mig, at de skulde have Selskab, og hvis jeg følte det ganske forfærdeligt, behøvede jeg ikke at tro, at de vilde finde det uhøfligt, hvis jeg foretrak at spise til Middag i mit eget Værelse!

Jeg har ikke Lyst til at spise til Middag i mit eget Værelse! Tænk hvor indelukket jeg vilde føle mig! og saa maaske høre Latter nedenunder!

[S. 58]

Jeg kan altid more mig over at se paa Ansigter, om ogsaa de er kedelige. Jeg takkede hende og sagde, at det var slet ikke nødvendigt, da jeg jo maatte vænne mig til at se Mennesker; jeg kunde ikke gøre Regning paa at træffe Folk, der tænkte saa venligt som hun, jeg kunde lige saa godt straks forsøge paa at vænne mig til det.

Hun sagde Ja, men ikke videre venligt.

I Morgen kommer Fru Mackintosh, den ældste Datter, med sine fire Børn. Jeg kan huske hendes Bryllup for fem Aar siden. Jeg har ikke set hende senere.

Hun var meget høj og tynd, holdt sig skrækkelig foroverbøjet, og Fru Carruthers sagde, at Forsynet havde været meget venligt ved i det hele taget at give hende en Mand. Men da jeg saå Hr. Mackintosh trave ned ad Kirkegulvet med hende, syntes jeg det ikke.

En lillebitte lyshaaret Fyr, som naaede hende til Skulderen!

Aa, hvor jeg vilde hade at blive bundet til saadan én! Jeg synes ikke, det maatte være rart at blive bundet til nogen. Gud véd, hvor jeg nogensinde kunde tænke paa uden videre at gifte mig med Hr. Carruthers!

Nu føler jeg, at jeg aldrig vil gifte mig — før om mange Aar. Naturligvis kan man ikke være gammel Jomfru! Men jeg vil først se Livet i lang Tid.

Tryland, Torsdag den 10. Novbr.

Branches, Onsdag.

Kære Frøken Travers!

Det gør mig umaadelig ondt, at jeg ikke kunde komme over til Tryland i Dag; men jeg venter at komme, før De tager derfra. Jeg haaber, De har det godt og ikke blev forkølet paa Køreturen.

[S. 59]

Deres ærbødige
Christopher Carruthers.

Dette er, hvad jeg fik i Morges! Gris!

Nej, jeg skal nok lade være at være hjemme, hvis han kommer — jeg kan akkurat se ham tage sig sammen, naar Fristelsen (det faar mig til at tænke paa Malcolm) først er borte fra hans Vej; han synes sikkert, at han er sluppet heldigt, da jeg ikke er videre fornem.

Brevene kommer tidligt her, som alle Vegne, men i en Taske, som kun Hr. Montgomerie kan

aabne, og han venter, til alle sidder ved Morgenteen, med at tage Nøglen frem og dele dem ud.

Hr. Carruthers Brev var det eneste, der var til mig; der stod "Branches" paa Konvolutten. Det vakte Hr. Montgomeries Opmærksomhed, og han begyndte at sige Bur—r—r—r, og han gav mig knap Tid til at læse det, før han begyndte at gøre Spørgsmaal *à propos* Stedet, for at faa mig til at sige, hvad Brevet var om. Han er meget nysgerrig.

"Carruthers er en brilliant Fyr, har jeg hørt — du skulde hellere indbyde ham, inden alle Gæsterne kommer, Katherine, hvis han er ganske alene paa Branches" — han saá spørgende paa mig med det ene Øje.

Jeg sagde ikke et Ord.

"Maaske er han allerede taget af Sted til London?"

Jeg lod, som om jeg havde travlt med min Kaffe.

"Han har den bedste Fasanjagt i Grevskabet, men det har været en lukket Borg under det gamle *régime*, jeg haaber, han bliver en bedre Nabo — jeg antager, at han skyder dem før December."

Jeg smurte Smør paa mit ristede Brød.

Saa begyndte han igen med sit Bur—r—r—r! Gud véd, hvorfor han ikke kan sige noget, der simpelthen ender med Fanden, det vilde spare ham Tid! [S. 60]

"Jeg kunde ikke undgaa at se, at Deres Brev var fra Branches. Jeg haaber, at Carruthers fortæller Dem noget Nyt?"

Da han henvendte sig direkte til mig, var jeg nødt til at svare.

"Der er intet Nyt, det er kun et Forretningsbrev," og jeg spiste videre.

Han blev ved med at sige Bur—r—r—r og begyndte at aabne sine egne Breve.

"Hvad skal jeg gøre, Katherine?" sagde han lidt efter; "den forbistrede Fyr, Campion, kommer ikke i næste Uge, og han er min bedste Skytte; med saa kort Varsel er det umuligt at faa én, der skyder lige saa godt."

"Ja, min Ven," sagde Lady Katherine med en Stemme, som om hun ikke havde hørt Spørgsmaalet — hun var fordybet i sine egne Breve.

"Katherine!" brølede Hr. Montgomerie. "Vil du høre efter, naar jeg taler — Bur—r—r—r!" og han slog med knyttet Næve i Bordet.

Den stakkels Lady Katherine sprang næsten op, og Porcelænet klirrede.

"Undskyld, Anderson," sagde hun ydmygt, "du sagde?"

"At Campion har narret mig," hvæsedde Hr. Montgomerie.

"Saa har jeg maaske netop det, som du ønsker," sagde Lady Katherine og vendte tilbage til sine Breve. "Jeg har faaet Brev fra Sophia Merrenden, hun fortæller mig blandt andet om sin Nevø, Lord Robert Vavasour — du véd nok Torquilstones Halvbroder. Hun siger, at han er en meget elskværdig ung Mand og en udmærket Skytte — hun mener endogsaa, at vi kunde bruge ham, hvis vi manglede en Jæger."

"Det er Pokkers venligt af hende," brummede Hr. Montgomerie. [S. 61]

Jeg haaber, at de ikke saá det, men jeg blev saa glad, at jeg er vis paa, mine Kinder blev ganske røde. Jeg var frygtelig spændt, da jeg hørte det.

"Du véd nok, at Merrenden er den Mand, der i England forstaar sig bedst paa Jagt," vedblev Lady Katherine i en fornærmet Tone. "Sophia vilde neppe anbefale sin Nevø i saa høje Toner, hvis han ikke var god nok."

"Men du kender jo ikke den Hvalp, Katherine."

Jeg blev ganske bange.

"Det har ikke det mindste at sige — vi er næsten i Familie. Du glemmer nok, at Merrenden er min Fætter!"

Heldigvis lod det til, at Lady Katherine blev paastaaelig og fornærmet. Jeg drak noget mere Kaffe. Aa, hvor det var dejligt, hvis Lord Robert kom!

Hr. Montgomerie sagde først Bur—r—r—r en Masse Gange, men saa fik Lady Katherine ham overtalt, og før vi var færdige med at spise, blev det besluttet, at hun skulde skrive til Lord Robert og indbyde ham til Jagten. Medens vi alle stod og saá ud ad Vinduet paa den øsende Regn, hørte jeg, at hun sagde sagte:

"Vi maa virkelig en Gang imellem tænke paa Pigebørnene, Anderson. Torquilstone er decideret Pebersvend og Krøbling — Lord Robert bliver sikkert engang Hertug."

"Naa, saa fang ham, hvis du kan," sagde Hr. Montgomerie. Han er undertiden lidt raa!

Jeg vil ikke tænke for meget paa Lord Robert, det har Hr. Carruthers lært mig — men hvis han kommer — jeg gad vide, om Lady Katherine vil finde det underligt af mig, at jeg ikke sagde, at jeg kendte ham, da hun første Gang nævnede ham. Nu er det for sent, saa der er ikke noget at gøre ved det.

Familien Mackintosh kom i Eftermiddag. Ægteskabet maa have en meget forskellig Virkning paa Folk. Masser af de gifte Kvinder, jeg saá i London, var yndige, jeg hørte altid, at de var smukkere end de havde været før — men Mary Mackintosh er ganske rædsom. Hun kan ikke være mere end syvogtyve, men hun ser ud, som om hun var mindst fyrre, og hun er svær og strutter ud paa alle de gale Steder og er flad, hvor hun burde strutte ud. Og de fire Børn! De to ældste ser ud, som om de omtrent var lige gamle; den næste er lidt mindre, og saa er der et Pattedbarn; de skraaler allesammen, og skønt de har en Bunke Barnepiger, maa den stakkels Hr. Mackintosh være en Slags Underbarnepige. Han henter og bringer dem alting og giver dem sit Lommetørklæde, naar de snøfter — men det er maaske, fordi han er stolt af, at han med sin Størrelse har faaet fire saadanne enorme Børn, næsten paa én Gang.

[S. 62]

Det hele er ligefrem rædselsfuldt.

Teen var et sandt Helvede! De fire Tanter var overstrømmende kærlige imod Børnene og fodrede dem med Kager og talte Pattedbarnssprog til dem. De kommer nok til at sige Bur—r—r—r, naar de bliver ældre. Jeg gad vide, om Børnene skal komme ned hver Eftermiddag i Jagttiden. Det vil mere Gæsterne.

Da vi kom op, sagde jeg til Jean, at jeg syntes, det maatte være rædsomt at være gift — om hun ikke ogsaa syntes det? Men hun blev rædselsslagen og sagde Nej, Ægteskabet og Moderværdigheden var hellige Pligter, og hun misundte sin Søster!

Det er nu ikke min Idé om Lykke. To rigtig velopdragne Børn synes jeg maatte være dejligt, men fire skraalende Unger, der alle er lige gamle, det er *bourgeois* og passer sig ikke for en Dame.

Lord Roberts Svar kan vist ikke komme før paa Lørdag. Gud véd, hvorledes han har faaet det arrangeret? Det er flinkt gjort af ham. Lady Katherine sagde, at den Hr. Champion, som skulde være kommet her, er i samme Regiment, det tredie Livgarderegiment. Maaske — men det kan ikke nytte at tænke paa det — jeg føler mig meget bedre i Aften — mere munter, og det er ligesom jeg slet ikke bryder mig om, at jeg er meget fattig — jeg maatte drille Malcolm lidt efter Middag. Jeg *vilde* lægge Kabaler og hævdede ikke mine Øjne fra Kortene!

[S. 63]

Han vilde endelig overtale mig til at gaa hen til Klaveret, men jeg lod, som om jeg ikke hørte det. Der staar en Palme paa Hjørnet af en høj Chippendale Skrivepult, og Jessie havde tilfældigvis sat Bordet bagved den, saa alle de andre ikke kunde se, hvad der foregik. Malcolm sad til sidst ganske tæt ved mig og vilde hjælpe mig med Esserne — men jeg kan ikke udholde, at nogen sidder saa nær ved mig; saa jeg væltede Bordet, og han maatte pille alle Kortene op fra Gulvet. Kirstie spillede mærkværdig nok Klaver dengang — en *cake walk* — og der var noget i den, som gav mig Lyst til at bevæge mig — til at danse — jeg véd ikke hvad, og mine Skuldre bevægede sig lidt i Takt til Musikken. Malcolm trak Vejret, ganske som om han var forkølet, og han hviskede mig ind i Øret med en hæs Stemme: "De véd, at De er en Djævel — og jeg —"

Jeg standsede ham straks — jeg saá op for første Gang, aldeles forfærdet og forbavset.

"Jeg véd virkelig ikke, hvad De mener, Hr. Montgomerie," sagde jeg.

Han blev urolig.

"Jeg mener — jeg mener, at jeg forfærdelig gerne vilde kysse Dem."

"Men jeg har ikke en Smule Lyst til at kysse Dem," sagde jeg og saá paa ham med store Øjne.

Han saá ud som en onskabsfuld Høne, og heldigvis kom Jessie i det Øjeblik tilbage til Kabalen, og saa kunde han ikke sige mere.

Lady Katherine og Fru Mackintosh gik med op i mit Værelse, da vi var paa Vejen op i Seng. Hun — Lady Katherine — vilde vise Mary, hvor smukt de havde faaet det lavet i Stand; det havde været hendes, før hun blev gift. De saá paa det vissengule Cretonne og alt det øvrige; til sidst kunde jeg se, at deres Øjne ofte strejfede min Natkjole og min Frisérkaabe, som laa paa en Stol ved Kakkelovnen.

[S. 64]

"Aa, Lady Katherine, De er vist forbavset over, at jeg har lyserødt Silke," sagde jeg undskyldende, "da jeg er i Sorg, men jeg har ikke haft Tid til at faa en hvid Frisérkaabe."

"Det er ikke det, kære Barn," sagde Lady Katherine i en alvorlig Pligttone. "Jeg — jeg — synes ikke, at en saadan Natkjole er passende for en ung Pige."

"Aa, men jeg er meget stærk, og jeg bliver aldrig forkølet."

Mary Mackintosh holdt den op med et strengt misbilligende Ansigt. Den har naturligvis korte Ærmer med rynkede Valenciennekniplinger og er af fint, smukt broderet Kammerdug.

Fru Carruthers var altid meget fordringsfuld, og hun valgte dem selv hos Doucet. Hun sagde, at man aldrig kunde vide, naar der kunde blive Ildebrand.

"Kære Evangeline, De er meget ung, saa De kan sandsynligvis ikke forstaa det," sagde Mary, "men jeg synes ikke, at denne Natkjole paa nogen Maade er passende for en ung Pige — eller for Resten ikke for nogen god Kvinde. Moder, jeg haaber, at mine Søstre ikke har set den!!"

Jeg saá forvirret ud.

Hun undersøgte Stoffet, man kunde se Huden igennem det.

"Hvad *vilde* Alexander sige, hvis jeg tog saadan en Tingest paa."

Den Tanke syntes næsten at kvæle dem begge to, de saá ulykkelige og forfærdede ud. [S. 65]

"Den vilde naturligvis være for snæver til Dem," sagde jeg ydmygt, "men det er ellers et meget godt Mønster, og man sprænger den ikke, naar man strækker Armene i Vejret. Fru Carruthers gjorde saa mange Ophævelser hos Doucet, fordi mine sidste gik saa hurtig itu, og saa blev disse anderledes."

Da jeg nævnede min afdøde Adoptivmoder, rettede de sig begge.

"Vi véd nok, at Fru Carruthers havde nogle besynderlige Ideer," sagde Lady Katherine stift, "men jeg haaber, Evangeline, at De nu selv er fornuftig nok til at forstaa, at saadant et — et — Klædningsstykke slet ikke er sømmeligt."

"Men hvorfor dog, kære Lady Katherine?" sagde jeg, "De véd ikke, hvor den er klædelig."

"Klædelig," næsten skreg Mary Mackintosh. "Men ingen fintfølende Kvinde bryder sig da om, at noget skal være klædeligt i Sengen!"

Det lod til, at hele Sagen var dem saa pinlig, at jeg dækkede min fornærmelige Natkjole til med min Frisérkaabe og hostede. Det afbrød dem, og de gik deres Vej med et koldt Godnat.

Nu er jeg alene. Men jeg kan ikke begribe, hvorfor det er galt at se køn ud i Sengen — siden oven i Købet ingen ser én.

Tryland Court,
Mandag, den 14. Novbr.

Jeg har slet ikke haft Lyst til at skrive, de sidste Dage har været saa utaaelige — saa fulde af Vrøvl! Snak om Børn i det uendelige! Om Opramsningsmetoder, Tandbrud, Barnepigers lumske Streger, Patentføde, Flasker, Hagesmække — og alt muligt af den Slags! Nok til, at man maa ønske aldrig at blive gift! Og dèr sidder Mary Mackintosh ganske uformelig og udbreder sig i Teorier, som aldrig kan faa praktiske Resultater, da der ikke kan tænkes mere uopdragne Børn end hendes! [S. 66]

Jeg kan se, at selv Lady Katherine ærgrer sig over dem, naar de to ældste, som hver Dag kommer ind, medens vi drikker Morgenkaffe, tager Syltetøjsskeen eller noget, der er lige saa galt, og smider det hele ud over Dugen. I Gaar stak de deres Hænder i Honningkrukken, medens Hr. Montgomerie var ved at tage af den, og da de saa havde smurt ham til, løb de rundt om Bordet for ikke at blive fangede og tog fat paa alle Stoleryggene og Dørlaasene, saa man ikke kunde røre ved noget uden at blive klæbrig.

"Kæreste Alexander," sagde Mary, "Alex maa tørres om Munden."

Den stakkels Hr. Mackintosh maatte rejse sig fra sin Kaffe, fange Ungerne og forgæves bruge sin Serviet.

"Bring dem ovenpaa, hører du — Bur—r—r—r," brølede den kærlige Bedstefader.

"Men Fader, de stakkels søde Børn er jo slet ikke uartige!" sagde Mary fornærmet. "Jeg vil gerne have, at de skal være saa meget som muligt sammen med os. Jeg troede, at I vilde være saa glade for dem."

Da Børnene hørte det, gav de sig begge til at brøle af fuld Hals, og Alex, Keruben paa halvfemte Aar, laa paa Gulvet og sparkede og skreg, til han var sort i Ansigtet.

Hr. Mackintosh er for lille til at styre to, saa en af Tjenerne maatte hjælpe ham med at bære dem op i Barnekammeret! Uha! Jeg vilde ikke være i hans Sted for alt i Verden.

Malcolm bliver saa komisk! Jeg antager, at han er indtaget i mig. Han gør en Slags Kur paa en lapset Maade, saa snart han kan faa Lejlighed til det; men det er ikke ofte, for Lady Katherine sørger for at sende en af Døtrene med paa alle vore Spadsereture; hvis vi er i Dagligstuen, kommer hun selv og sidder ved Siden af os. Det er jeg glad over, for det vilde være alt for kedeligt at høre paa for meget af det, han siger. [S. 67]

Men hvor det alligevel er dumt af hende! Hun maa ikke engang kende saa meget til Mænd som jeg — naturligvis gør det ham kun saa meget ivrigere.

Det er en god Lære for mig. Jeg skal selv være ganske umulig vanskelig, hvis jeg igen

træffer Hr. Carruthers, da han ingen Moder har til at spille ham den Slags Puds.

Lord Roberts Svar kom Lørdag Eftermiddag. Det kom gennem Lady Merrenden.

Han vil være henrykt over at komme til Jagten paa Tirsdag — i Morgen. Jeg er saa glad, men Gud véd, om jeg kan faa ham til at forstaa, at han ikke maa sige, at han har set mig paa Branches, da jeg var dør. Det er ganske ligegyldigt, men Lady Katherine er saa løjerlig og sær.

Selskabet skal ikke være stort, ni Jægere — jeg haaber, at nogle af dem er morsomme, skønt jeg er næsten bange!

Tirsdag Aften.

Det er sent, Klokken er næsten tolv, men jeg føler mig saa lysvaagen, at jeg maa skrive.

Jeg vil begynde ved Begyndelsen, da de allesammen kom.

De kom med to Tog, tidligt om Eftermiddagen, lige ved Tetid, og Lord Robert kom med det sidste.

De fleste er af samme Slags som Lady Katherine; de ser ud, som om de var saa gode som Guld; men der er én Dame, Lady Verningham, Lady Katherines Niece, hun er anderledes, og jeg kunde straks lide hende.

[S. 68]

Hun har yndige Klæder og en vidunderlig Skikkelse, og hendes Hat sidder rigtigt. Hun har ogsaa et bedaarende Væsen, men man kan se, at hun er paa Pligtbesøg.

Selv dette store Selskab kunde ikke helt standse Mary Mackintosh i at fremsætte Love for huslige Sager og Børneopdragelse. Vi sad alle i den store Dagligstue, og mine Øjne mødte Lady Verninghams, og vi lo begge! Det er de første Øjne med Mening i, jeg har set, siden jeg forlod Branches.

De talte alle saa behageligt, med Pauser, og de morede sig slet ikke, da Jean og Kirstie begyndte at tale om deres Arbejde, forklarede det og forsøgte paa at faa Bestillinger, og saa kom Jessie og Maggie ogsaa, og de viste Prøver paa det altsammen og bestemte Priser. Jeg vilde hade at tigge, selv i velgørende Øjemed.

Jeg følte mig ganske flov paa deres Vegne, men de brød sig ikke en Smule om det, og deres Ofre var veldædige.

Vor Præst paa Branches blev altid saa rød og nervøs, naar han skulde bede om noget; man kunde se, at han var en Gentleman — men Damer er maaske anderledes.

Jeg længtes efter Te!

De er allesammen meget venlige, men her er en Atmosfære af Stivhed og Sømmelighed, der angriber enhver, som kommer til Tryland. Det er, som om de mente, at "Guld maa prøves i Ilden, og Hjerter maa hærdes i Smerte".

De er overordentlig muntre, fordi Munterhed er en kristelig Dyd, ikke fordi de strømmer over af Glæde eller af den dejlige Følelse af at leve og ikke bryde sig videre om, hvad der sker, som er saa henrivende, og som jeg faar, naar Vejret er smukt.

Alt, hvad de gør, har en Grund eller indeholder en Moral. Dette Selskab er samlet, fordi der skal skydes Fasaner i November — og der er nogle Mennesker, som skal mores, og det er en Støtte for deres Velgørenhed. Hvis jeg havde et stort Hus og var rig, vilde jeg holde smukke Selskaber med mange elskværdige Mennesker, fordi jeg gerne vilde more baade dem og mig selv. Lady Verningham var ved at tale med mig, lige før Te, da den anden Togladning var kommet.

[S. 69]

Jeg gjorde mig Umage for at være ganske ligegyldig; men jeg var frygtelig nervøs, da Lord Robert kom ind i Stuen. Han saá saa smuk ud, saa fiks og rank og smidig!

Lady Katherine var frygtelig stiv imod ham; det vilde have taget Modet fra de fleste Mennesker, men det er det dejlige ved Lord Robert, han er saa fuldstændig *sans gêne*.

Han saá mig naturligvis straks og kom hen til mig, saa snart han kunde.

"Goddag, Robert!" sagde Lady Verningham og saá meget forbavset ud ved at se ham, og hun rakte ham sine Fingre paa saadan en indtagende Maade. "Hvordan kommer De her? Og hvorfor er vor Campie her ikke? Jeg er vis paa, at der stikker noget under!"

"Ja vist saa!" sagde Lord Robert og holdt hendes Haand. Saa saá han paa mig med optrukne Øjenbryn. "Men vil De ikke forestille mig for Frøken Travers? Jeg ser til min store Sorg, at hun har glemt mig!"

Jeg lo, og Lady Verningham forestillede os for hinanden; han satte sig ved Siden af os, og de begyndte allesammen at drikke Te.

Lady Verningham havde et eget Udtryk i sine Øjne.

"Robert, sig mig, hvad er det!" sagde hun.

"Jeg hørte, at De havde fem Tusind Fasaner, som skulde myrdes," svarede Lord Robert og så paa hende med sit uskyldige Smil.

"Robert, De lyver!" sagde hun og lo. Hun er saa smuk, naar hun ler, ikke meget ung, vist nok over tredive, men saa yndig! saa forskellig som vel muligt fra hele Familien Montgomerie. [S. 70]

Jeg talte næsten ikke, de blev ved med at drille hinanden, og Lord Robert spiste Størstedelen af en Tallerken Smørrebrød, som stod i Nærheden.

"Jeg er Pokkers sulten, Lady Ver!" sagde han. Hun smilede til ham, hun kan øjensynlig meget godt lide ham.

"Robert, De maa ikke bruge saadanne Ord her," sagde hun.

"Ja, bander han ikke alt for meget?" udbød jeg, uden at tænke et Øjeblik over det — saa huskede jeg paa det. Hun syntes meget forundret.

"Naa, saa De har hørt det før! Jeg troede, at de lige havde truffet hinanden, ganske tilfældigt!" Hun sagde dette med saadant et komisk forstaaende Blik; men hun så ikke helt fornøjet ud. Jeg blev ildrød i Hovedet, og det ærgrede mig, fordi man kunde se det saa meget paa min Hud. Hun lænede sig tilbage i Stolen og lo.

"Det er dejligt at skyde fem Tusind Fasaner, Robert," sagde hun.

"Ja, ikke sandt?" svarede Lord Robert; han var blevet færdig med at spise Smørrebrød.

Saa sagde han til hende, at hun var kær, og at han var glad over, at Hr. Campion havde faaet den Idé at ville more sig paa anden Maade i den Uge.

"De er en Fryd, Robert!" sagde hun. "Men De maa opføre Dem pænt her og ikke gøre gale Streger som paa Fotherring i Oktober, mit Barn. Saa sætter Tante Katherine Dem i Skammekrogen. Frøken Travers har været her en Uge, hun kan sige Dem, om det ikke er sandt."

"Jo, det er det virkelig!" sagde jeg.

"Men jeg *maa* have at vide, hvorledes De er kommet her," befalede hun.

Heldigvis kom Malcolm i samme Øjeblik; han havde lusket om i Nærheden og kom nu hen til os for at blande sig i vor Samtale; men hvis han havde været et Bord eller en Stol, kunde han ikke have været Lord Robert mere ligegyldig! Han er vidunderlig! Han er ikke en Smule uhøflig, men kun ganske ærlig og ligefrem; han faar altid det, han vil have, med et næsten bønligt Udtryk i sine blaa Øjne. [S. 71]

Et Par Minutter efter talte han og jeg sammen, og Malcolm og Lady Veringham stod nogle faa Alen fra os. Jeg var saa lykkelig. Det faar han mig til at være, jeg véd ikke hvorfor.

"Hvorfor så De saa haardhjertet ligegyldig ud, da jeg kom hen til Dem," spurgte han. "Jeg var bange for, De var ked af, at jeg kom."

Saa fortalte jeg ham om Lady Katherine, og at jeg havde været saa dum ikke at sige, at jeg havde truffet ham paa Branches.

"Naa —! Saa boede jeg altsaa hos Christopher, efter at De var rejst — forstaar jeg nok," sagde han. "Havde jeg truffet Dem i London?"

"Vi vil ingen Historier lave om det. De kan tro, hvad de har Lyst til."

"Lad dem det!" Han lo. "Jeg kan se, at jeg maa manøvrere en hel Del for at komme til at tale roligt med Dem her; men De vil vel nok staa ved Siden af mig, naar vi er ude at skyde i Morgen?"

Jeg sagde, at jeg ikke troede, at vi fik Lov til at være med, uden maaske til Lunch — hvortil han svarede, at han ikke kunde tro paa en saadan Grusomhed.

Saa spurgte han mig om en Masse Ting, om hvordan jeg havde haft det, og hvad jeg nu havde i Sinde at gøre. Han har det mest indtagende Væsen, og man synes straks, at man kender ham meget godt; af og til ser han én lige ind i Øjnene med en forbavsende Frejdighed. Jeg har aldrig set et Menneske, der var saa fuldstændig fri for Skaberi, og jeg tror aldrig, han tænker en Smule paa, hvad Folk synes om ham. For ham har intet nogensinde en dobbelt Betydning, som for Hr. Carruthers. Hvis han havde sagt, at jeg skulde blive og gifte mig med ham, er jeg vis paa, at han havde ment det, og jeg tror virkelig, at jeg var blevet! [S. 72]

"Kan De huske den Morgen, da vi pakkede ind?" sagde han med saadan en kærtegnende Stemme. "Jeg var saa lykkelig. Var De ikke ogsaa?"

Jeg sagde Jo.

"Og Christopher var gal paa os! Han var som en saaret Bjørn, da De var rejst; han paastod, at han skulde til Byen om Mandagen, bare én Dag; han var her om Tirsdagen, ikke?"

"Nej, han var ikke," var jeg nødt til at sige, og jeg ærgrede mig endnu over det, jeg véd ikke hvorfor.

"Han er et løjerligt Menneske," sagde Lord Robert, "og jeg er glad over, at De ikke har set ham — jeg vil ikke have, at han kommer i Vejen for mig. Jeg er et egenkærligt Bæst, skal jeg sige Dem."

Jeg sagde, at Fru Carruthers havde altid lært mig, at saadan var Mænd, saa det nedsatte ham ikke i mine Øjne.

Han lo. "De maa hjælpe mig til at komme til at sidde og tale med Dem igen efter Middag," sagde han. "Jeg kan se, at den rødhaarede Søn vil have Dem for sig selv, men det tillader jeg selvfølgelig ikke!"

Jeg blev overlegen.

"Malcolm og jeg er rigtig gode Venner," sagde jeg; "han spadserer med mig omkring Golfbanen i Parken og giver mig gode Raad."

"Pokker til Uforskommethed!" sagde Lord Robert.

"Han synes, at jeg ikke burde tage til Claridges, naar jeg rejser herfra; for han er bange for, at nogen skal gøre Kur til mig. Han synes, det vilde være sikrere, hvis jeg saá mere ud som hans Søstre. Jeg har lovet, at Véronique skal staa udenfor Døren, naar jeg har Besøg."

[S. 73]

"Naa, saa det er han bange for. Det er meget rimeligt, at han vil faa Ret, siden jeg er i London," sagde Lord Robert.

"Men hvor véd De," begyndte jeg med en spørgende, alvorlig Mine, "hvor kan De vide, om jeg vil høre paa Dem? De kan ikke blive ved med at tale til døve Folk, vel?"

"Er De døv?" spurgte han. "Det tror jeg ikke, i alt Fald skulde jeg nok prøve paa at kurere Deres Døvhed." Han bøjede sig helt ned over mig og lod, som om han tog en Bog op.

Aa, hvor jeg morede mig.

Pludselig følte jeg, at jeg virkelig levede, Blodet brusede i mine Aarer, og jeg sagde alt, hvad der faldt mig ind. Vi var saa lykkelige!

Lord Robert har saadan en smuk Skikkelse. Jeg bliver altid saa begejstret over smukke, fuldkomne Linier. De andre Mænd ser tykke og kluntede ud ved Siden af ham, og han har smukke Klæder og Slips!

Vi blev ved med at tale sammen. Han begyndte at vise mig, hvor meget jeg interesserede ham. Hans blaa, udtryksfulde Øjne sagde endogsaa mere end hans Ord. Jeg kan godt lide at se ham se nedad; hans Øjenvipper er saa latterligt lange og krøllede, de er ikke sorte som mine og Hr. Carruthers, men mørkebrune og bløde og skyggede, og jeg véd ikke rigtig, hvorfor de er saa tiltrækkende. Naar man ser dem næsten ligge nede paa hans Kinder, faar man Lyst til at røre ved dem med Fingerspidserne. Jeg har aldrig tilbragt en saa dejlig Eftermiddag! Men ak! Den var alt for kort.

"Vi vil se at komme til at sidde sammen efter Middag," sagde han, da Gongongen lød og meldte, at vi skulde klæde os om til Middag. Lady Katherine kom og vimsede omkring og samlede dem allesammen sammen og mere eller mindre drev dem af Sted, og paa Vejen op ad Trappen sagde hun til mig, at jeg behøvede ikke at komme ned, hvis jeg hellere vilde lade være!

[S. 74]

Jeg takkede hende igen, men holdt fast ved min Hensigt at vænne mig til at være sammen med Mennesker.

Jeg skulde blive i mit Værelse, naar Lord Robert var der til Middag — aldrig!

Men da jeg kom ned, var han omgivet af Montgomerier, og han gik stolt ind i Spisestuen med Lady Verningham — det maa hun have arrangeret.

Jeg havde saadan en kedsommelig Fyr! En ung Mackintosh, en Fætter til Marys Mand, og paa den anden Side Præsten. Den ene talte om Botanik i en hæst Hvisken med skotsk Akcent, og den anden slutte sin Mad og sagde gudelige Vittigheder mellem hver Mundfuld.

Da jeg havde holdt tappert ud lige til Isen, sagde jeg, at jeg hadede at vide, hvad Blomster bestod af, jeg brød mig kun om at plukke dem. Ynglingen stirrede paa mig og sagde ikke meget mere. For Præsten var det nok, naar jeg af og til sagde "Ja", og paa den Maade kom vi igennem Middagen.

Malcolm sad lige overfor mig, og han gloede næsten hele Tiden. Selv han vilde have været bedre end Botanikeren; men jeg tænker, at Lady Katherine mente, at de to kunde være en Slags Halvsorg for mig. Det var umuligt at være munter sammen med dem.

Efter Middag tog Lady Verningham mig med over i en Sofa i en Krog. Her er der ingen Puder i Sofaerne som paa Branches; men heldigvis staar denne lidt afsides, og skønt den ikke er bekvem, kunde vi dog tale sammen.

"De stakkels Barn," sagde hun, "De havde det kedeligt. Jeg iagttog Dem! Hvad kunde den

[S. 75]

McTavish finde paa at sige til Dem?"

Jeg sagde, at han hed Mackintosh og ikke McTavish.

"Det véd jeg nok," sagde hun; "men jeg kalder hele Slægten McTavish — det ligner det noget, og det ærgrer Mary saadan, hun retter mig hver Gang. Har De nu ikke faaet Lyst til at blive gift og blive akkurat som Mary?" Der var et Glimt i hendes Øjne.

Jeg sagde, at jeg endnu ikke havde været vild efter det. Jeg vilde først ud og se Livet.

Men man kunde ikke se Livet, uden at man var gift, sagde hun.

"Ikke engang naar man er en Eventyrerske som jeg?" spurgte jeg.

"En hvad?"

"En Eventyrerske," svarede jeg. "Folk synes at blive saa forundrede, naar jeg siger det! Men jeg maa være det, kan De nok indse, fordi Fru Carruthers ikke efterlod sine Penge til mig, og i den Bog, hvori jeg læste om det, stod der, at man var det, naar man havde smukke Klæder, og — og — rødt Haar — og saadan noget og intet Hjem."

Hun brast i Latter.

"De lille Pus!" sagde hun. "Vi to vil være gode Venner. Men De maa ikke lege med Robert Vavasour. Han tilhører mig! Han er et af mine egne, særlige Kælebørn. Er det en Aftale?"

Nu vilde jeg ønske, at jeg den Gang havde haft Mod til at sige rent ud, at jeg godt kunde lide Lord Robert, og at jeg ikke vilde slutte nogen Overenskomst; men man er undertiden ubesindig, naar man bliver overrasket. Det er vel ved saadanne Lejligheder, at det skal vise sig, om éns Hoved er skruet fast paa; mit var det ikke i Aften. Men hun saá saa bedaarende ud, og jeg følte mig lidt overlegen, og maaske skammede jeg mig ved at vise, at jeg interesserede mig meget for Lord Robert, særligt hvis han tilhører hende, hvad det nu end vil sige, og saa sagde jeg, at det *var* en Aftale, og at jeg naturligvis aldrig havde tænkt paa at lege med ham; men bagefter kom jeg til at tænke paa, at det er et Løfte, og nu kan jeg aldrig mere se paa ham gennem mine Øjenvipper. Og jeg véd ikke, hvorfor jeg i Aften føler mig helt lysvaagen og træet og temmelig dum, som om jeg havde Lyst til at give mig til at græde.

[S. 76]

Men hun var forfærdelig venlig imod mig og yndig, og hun har indbudt mig til at komme og besøge sig og meget andet, saa det er nok altsammen godt. Men da Lord Robert kom ind og kom hen til os, var det meget haardt, at jeg straks maatte rejse mig og gaa og lade, som om jeg vilde tale med Malcolm.

Jeg turde kun se op en Gang imellem, og jeg saá, at Lord Roberts Øjne var fæstede paa mig med et bebrejdende og bedende Udtryk, og den sidste Gang var der ogsaa Harme i dem.

Lady Veringham beholdt ham hos sig, indtil de alle rejste sig for at gaa i Seng.

Der var blevet musiceret og spillet Bridge og dyrket andre kedsommelige Adspredelser, men jeg sad stille. Og jeg véd ikke, hvad Malcolm havde talt om, jeg havde ikke hørt efter, skønt jeg blev ved med at mumle "Ja" og "Nej".

Han blev mere og mere *empresé*, indtil jeg pludselig, da vi rejste os, hørte ham sige:

"De har lovet det! Husk det nu; jeg forlanger, at De skal holde det — i Morgen!"

Og der var saadan et forelsket, vammelt, usikkert Udtryk i hans Øjne, at jeg fik ganske ondt. Det rædsomste ved det er, at jeg ikke mere véd, hvad jeg har lovet, end Manden i Maanen! Det kan godt være, at det er noget aldeles forfærdeligt! Hvis det er noget saa skrækkeligt som at kysse ham, saa maa jeg bryde mit Ord, — hvilket jeg ellers aldrig gør.

[S. 77]

Aa, du store Himmel! Det er ikke altid saa let at le ad Livet, som jeg engang troede! Jeg vilde næsten ønske, at mit Liv var ordnet, og at jeg ikke behøvede at være Eventyrerske. Nogle Situationer er saa vanskelige! Nu tror jeg, at jeg vil gaa i Seng.

Gud véd, om Lord Robert — nej, hvad kan det nytte at tænke paa ham; han kommer ikke længere mig ved.

Nu puster jeg Lyset ud.

LADY VERNINGHAM INDBYDER EVANGELINE TIL AT BESØGE SIG I LONDON.

[S. 78]

Hvor skønt vilde Livet ikke kunne være, hvis Skæbnen lod os møde det Menneske, vi kunde elske, medens det endnu var Tid. To Sjæle, der er skabt for hinanden, vilde kunne naa Lykkens højeste Tinde og udrette store Ting paa Vejen; men Livet er som en strid Strøm, der raser af Sted, uden at man kan vælge, hvilke Lande den skal igennem, indtil den

løber ud i det store Verdenshav, der ganske opsluger den. Hvis man kunde forudse — hvis man blot i Tide vidste — maaske man saa kunde forandre dens Løb — hvem véd.

Hans Dronning.

*Park Street 300,
Lørdag Aften den 19. Novbr.*

Jeg bryder mig ikke meget om at se tilbage paa Resten af mit Ophold paa Tryland. Det er et ubehageligt Minde.

Dagen efter, at jeg sidst skrev, øsregnede det, og de kom alle ned til Morgenmaaltidet og var i daarligt Humør. Hele Selskabet kom, og Maaltidet var lige saa stift og kedeligt som Middagen. Jeg havde tilfældigvis sat mig, da Lord Robert kom, og Malcolm sad ved Siden af mig. Lord Robert talte næsten ikke, han saå et Par Gange paa mig med optrukne Øjenbryn.

Jeg længtes efter at sige ham, at det var, fordi jeg havde lovet Lady Ver ikke at lege med ham, at jeg ikke talte med ham som Dagen før. Gud véd, om han gættede det. Aa, hvor jeg den Gang ønskede, og jeg har hundrede Gange senere ønsket det, at jeg slet ikke havde lovet det. Det vilde vel nok være klogest at undgaa ham, for hvorledes skulde jeg forklare, at jeg var saa forandret? Jeg hadede Maden, og Malcolm paatog sig en saadan Besiddermine, at det ærgrede mig, lige saa meget som jeg kunde se, at det ærgrede Lady Katherine. Jeg fnyste ad ham og var saa ubehagelig som muligt.

Morgenteen er ikke straalende dør, og Hr. Montgomerie nøder Folk til at spise Grød. "Det er udmærket til at begynde Dagen med," siger han, "Bur—r—r—r." [S. 79]

Lord Robert kunde ikke finde noget, som han vilde have, lod det til. De var allesammen gnavne. Lady Katherine har en egen Maade at ordne Folk paa ved alle Lejligheder; hun minder mig om en Høne med Kyllinger, som slaar sine Vinger ud og klukker og jager, indtil de alle er i en Krog. Hun har ogsaa den Skikkelse, saadan meget rund forpaa! Den kvindelige Yngel befandt sig snart i Morgenværelset, med Døren lukket, og den mandlige Del havde det vist lige saadan med deres Vært, i det mindste saå vi dem ikke mere, før vi fik Øje paa dem, da de gik forbi Vinduerne, iførte Regnfrakker og Gamascher, som et meget ynkeligt Selskab af Sportsmænd.

Det eneste heldige var, at Malcolm ikke havde haft Tid til at minde mig om mit Løfte, hvad det nu end var, og jeg følte mig sikrere.

Det var en rædselsfuld Formiddag, meget værre, end da vi var alene — de begyndte næsten allesammen — syv Damer foruden Familien — at beskæftige sig med Haandarbejde.

Een af dem, Lady Letitia Smith, broderede en Skrivemappe med Silke, jeg blev ganske galdesyg af at se paa hende, hun var meget nærsynet og havde den irriterende Vane at bede alle og enhver om at træde hendes Synaal for hende. De strikkede Slips og Strømper og hæklede Veste og Uldtørklæder og Huer til Nordsøfiskere; der var endogsaa én, der slog Orchis. Ganske saadant noget, som Stuepiger laver i deres Fritid til at pynte, Vorherre maa vide hvilket Klædningsstykke af ubleget Bomuldstøj med.

Jeg spurgte hende, hvad det skulde bruges til, og hun sagde, at det var til Børnenes Forklæder i hendes Forening. Hvis det ikke er Tidsspilde, Gud véd, hvad det saa er!

Fru Carruthers sagde, at det var meget nyttigere at lære at sidde stille og ikke være nervøs, end at fylde Verden med saadant noget Kram. [S. 80]

Mary Mackintosh førte Konversationen an. Hun og Lady Letitia Smith, der begge har smaa Børn, fortalte Ammestuehistorier, og naar der var noget, som vi, de unge Piger, ikke maatte høre, hviskede de. Vi opfangede alligevel lidt af det, og det lød rædsomt, hvad det saa end var om. Jeg gad nok vide, om jeg bliver saadan, naar jeg bliver gift.

Det haaber jeg ikke!

Det er ikke underligt, at gifte Mænd er nødt til at sige smukke Ting til andre Damer, hvis deres Koner er saadan, naar de kommer hjem.

Jeg forsøgte paa at være elskværdig imod en Dame, som sad ved Siden af mig. Hun var Bibelkritiker og gik med Brillen. Hun prøvede paa at omvende mig, men jeg var abnormt tykhovedet den Dag og maatte have alting forklaret om og om igen; saa opgav hun mig til sidst.

Endelig, da jeg følte, at jeg maatte gøre noget rent ravgalt, kom der en Tjener for at sige, at Lady Veringham ønskede at tale med mig i sit Værelse; jeg sprang straks op — men da jeg kom til Døren, saå jeg, at de begyndte at ryste paa Hovedet ad hende.

"Det er sørgeligt, at den kære Janthe har den uregelmæssige Vane at drikke Te paa sit Værelse — hun har slet ikke godt af det," etc., etc.; men Gud ske Lov, jeg var snart ude i Vestibulen, hvor hendes Pige stod og ventede paa mig.

Man skulde ikke have anet, at det store Værelse, som hun beboede, var et af Familien

Montgomeries, saa forandret saá det ud! Hun havde Masser af Fotografier staaende omkring, de nydeligste Guld Toiletsager og en Mængde pibede Klædningsstykker og Blomster og Lugteflasker, og sine egne Puder bag Ryggen, de var alle af blaa Silke og smukt broderet Musselin, og hun saá saa sød og hyggelig ud imellem det altsammen. Hun havde sit mørke Haar i Krøller omkring Ansigtet, og en bedaarende Kniplingskappe over det. Hun røg en Cigaret og skrev Breve med en Guldpen. Det blaa Silketæppe var bedækket med Breve og Aviser og Telegrammer. Hendes Natkjole var naturligvis udskaaret i Halsen og af tyndt Tøj ligesom min. Jeg spekulerede paa, hvad Alexander vilde have sagt, hvis han kunde have set hende i Modsætning til Mary! Jeg véd nok, hvem jeg vilde vælge, hvis jeg var Mand!

[S. 81]

"Naa, dér er De," sagde hun og saá op under en Røgsky. "Sid paa Sengen, Slangepige. Jeg syntes, at jeg maatte frelse Dem fra den hellige Horde dernede, og saa vilde jeg se, hvorledes De saá ud ved Dagslys. Ja, De har et mærkeligt Haar og ægte Øjenvipper og Teint. De er en Heks, jeg kan se, at vi alle maa tage os i Agt for Dem!"

Jeg smilede, hun sagde det ikke uhøfligt, saa var jeg blevet overlegen. Hun er vidunderlig yndig.

"De taler heller ikke meget," vedblev hun. "Jeg føler, at De er farlig! Det er derfor, jeg er saa høflig imod Dem; jeg tror, det er det klogeste. I Reglen kan jeg ikke udstaa unge Piger!" Og hun lo med sin sølvklare Latter. "Sig nu, at De ikke vil gøre mig Fortræd!"

"Jeg vil ikke gøre nogen Fortræd, med mindre de gør mig Fortræd først — og jeg kan godt lide Dem, De er saa smuk."

"Saa er det godt. Saa er vi Kammerater. Jeg var bange for Robert i Aftes, fordi jeg holder saa meget af ham; men De var sød efter Middag, og nu bliver det nok godt altsammen; jeg fortalte ham, at De sandsynligvis skulde giftes med Malcolm Montgomerie, og at han ikke maatte blande sig i det."

"Nej, det kunde aldrig falde mig ind at gøre det!" udbrød jeg og gik bort fra Sengen. "Jeg vilde hellere dø end tilbringe Resten af mit Liv paa Tryland."

[S. 82]

"Han bliver engang fabelagtig rig, véd De nok, og De kunde faa Fatter Montgomerie paa Deres Side i en Haandevending og vende op og ned paa hele Huset. De skulde dog hellere tænke over det."

"Jeg vil ikke," sagde jeg, og jeg følte, at mine Øjne funkledede. Hun løftede sine Hænder som for at værges sig imod en ond Aand, og hun lo igen.

"Ja, ja da, saa skal De heller ikke! Men lad bare ikke de Smaragder lyne imod mig, jeg kommer til at ryste over hele Legemet!"

"Vilde *De* gerne giftes med Malcolm?" spurgte jeg og satte mig igen. "Tænk Dem at være saadan éns Ejendom! At skulle se ham hver Dag! Tænk Dem at leve sammen fra Morgen til Aften med et Menneske, som aldrig kan forstaa en Spøg. Uha!"

"Hvad det angaar" — hun udsendte en Røgsky — "er Ægtemænd en Race for sig — der gives Mænd, Kvinder og Ægtemænd; og naar de bare betaler Regninger og skyder stort Vildt i Afrika, er det alt, hvad man kan forlange af dem; at kunne forstaa Spøg, det er overflødigt. Min er meget generende, fordi han i Almindelighed tilbeder mig, og i bedste Tilfælde kun forlader mig for at tage paa en tre Ugers Baderejse til Homburg, eller nu og da en Uge til Paris; men Malcolm kunde man stadig sende til Klippebjergene og den Slags Steder; han er en hel Sportsmand."

"Det er ikke mit Ideal af en Ægtemand," sagde jeg.

"Hvad er da Deres Ideal, Slangepige?"

"Hvorfor kalder De mig 'Slangepige'?" spurgte jeg, "jeg hader Slinger."

Hun tog Cigaretten ud af Munden og saá nogle Sekunder paa mig.

"Fordi De er saa smidig; der er ikke en stiv Linie i Deres Bevægelser — De ser meget skadelig ud, men ogsaa tiltrækkende og uengelsk, og jeg kan ikke forstaa, hvorfor i Alverden Tante Katherine har indbudt Dem til at komme her sammen med de hæslelige Pigebørn. Jeg vilde ikke have gjort det, hvis mine tre Engle var voksne og lignede dem." Saa viste hun mig Fotografiet af sine tre Engle — de er søde.

[S. 83]

Men mit Udseende syntes at forurolige hende, for hun kom stadig tilbage til det Emne.

"Hvor har De faaet det fra? Hørte Deres Moder til en anden Nation?"

Jeg fortalte hende, at stakkels Mama nærmest havde været et Ulykkestilfælde og ikke havde været noget videre. "Man kan jo ikke vide, om der havde været én eller anden mærkværdig Skabning blandt hendes Forfædre — maaske er jeg blandet sammen med røde Indianere eller Negre."

Hun saá undersøgende paa mig.

"Nej, De er ikke, De er venetiansk — det er De — en Doges skønne, ryggesløse Veninde, der er kommet til Live igen."

"Jeg véd, at jeg er slet," sagde jeg. "Det er altid blevet sagt mig, men endnu har jeg ingenting gjort eller haft nogen Fornøjelse af det, og det vil jeg gerne."

Hun lo igen.

"De maa komme med mig til London, naar jeg tager herfra paa Lørdag. Saa skal vi se, hvad vi kan gøre."

Det lød godt nok, og dog havde jeg en Følelse af, at jeg hellere vilde sige Nej, og hvis Tonen havde været Spor af beskyttende, havde jeg straks gjort det. Vi talte længe sammen, og hun fortalte mig mange interessante Ting. Hun forsikrede mig, at Verden var dejlig, naar man kunde undgaa kedsommelige Mennesker og havde en god Kok og et Par Venner. Lidt efter gik jeg, for hun fandt pludselig paa, at hun vilde komme ned til Lunch.

[S. 84]

"Jeg tror ikke, at det er sikkert paa det nuværende Stadium at lade Dem være alene med Robert," sagde hun.

Jeg blev vred.

"Jeg har lovet ikke at lege med ham, er det ikke nok?" udbrød jeg.

"Jo, véd De hvad, det tror jeg, Slangepige!" sagde hun og saá tankefuld ud, "men De er tyve Aar, og jeg er over tredive, og — han er en Mand! — saa man kan ikke være for forsigtig!" Saa lo hun og stak Fødderne i et Par blaa Silketøfler og ringede paa sin Pige.

Jeg tror ikke, at Alderen kan have meget at sige; hun er langt mere indtagende end nogen ung Pige, og hun behøver ikke at lade, som om hun var bange for mig. Men det, som slog mig, og som jeg har tænkt paa lige siden den Gang, er, at det ikke maa være behageligt for éns Selvagtelse at maatte gøre sig Umage for at holde paa en Mand. Det vilde jeg aldrig nogensinde gøre. Hvis han ikke vilde blive, fordi det var det i Verden, han helst vilde, saa kunde han gaa. Jeg vilde sige "*Je m'en fiche!*"

Lunch, til hvilken Jægerne kom ind, var ikke en morsom Picnic i et Skovhus, som paa Branches. Jeg sad forsættelig mellem to gamle Herrer og gjorde mit Bedste for at være ærbødig og intelligent. Den ene var en rigtig rar gammel Fyr, og han begyndte til sidst at sige mig Komplimenter. Han lo ad alt, hvad jeg sagde. Lige overfor mig sad Malcolm og Lord Robert, med Lady Ver imellem sig. De saá begge gnavne ud. Det varede længe, inden hun kunde faa dem muntre og elskværdige. Jeg morede mig ikke.

Da det var overstaaet, kom Lord Robert lige hen til mig.

"Hvorfor er De saa lunefuld?" spurgte han. "Jeg vil ikke behandles paa den Maade, De véd godt, at jeg kun er kommet her for Deres Skyld. Vi er saa gode Venner — eller var det. Hvorfor?"

[S. 85]

Aa, jeg vilde saa gerne sige, at jeg endnu var hans gode Ven, og at jeg gerne vilde tale med ham. Han var saa bedaarende køn, og saa velskabt, og der var det smukkeste Vredeslyn i hans blaa Øjne.

Jeg kunde let nok have holdt mit Løfte nøjagtigt og dog have brudt det i Aanden ved at lade ham underforstaa min Mening — men saa lavt kunde jeg naturligvis ikke handle, da jeg skulde være Lady Vers Gæst. Saa saá jeg ud ad Vinduet og svarede koldt, at jeg var meget venskabeligsindet imod ham, og at jeg ikke forstod ham, og saa vendte jeg mig straks om til min gamle Herre og gik med ham ind i Biblioteket. Jeg var saa kold, som jeg kunde være, uden at være rent ud grov, men jeg havde hele Tiden en flov, tung Følelse om Hjertet. Han saá saa vred og bebrejdende ud, og jeg vilde nødtigt, at han skulde tro, at jeg var lunefuld.

Vi saá dem ikke igen før til Te, jeg mener Sportsmændene. Men Tetiden paa Tryland er ikke hyggelig. Den er lige saa stiv som de andre Maaltider. Lady Ver tillod ikke Lord Robert at forlade sig, og straks efter Te begyndte de, der var i Dagligstuen, at spille Bridge, og det blev de ved med, indtil Klokken ringede til Omklædning.

Man skulde have troet, at Lady Katherine misbilligede Kortspil, men jeg antager, at ethvert Menneske maa have én Modsigelse i sit Væsen, for hun elsker Bridge, og spiller om de laveste Indsatser, som en "fattig Eventyrer", som der staar i Bøgerne.

Jeg kan ikke skrive alle Enkeltheder fra Resten af Besøget. Jeg var ulykkelig, og det er Sandheden. Skæbnen syntes at modsætte sig, at Lord Robert talte til mig — selv naar han forsøgte paa det — og jeg følte, at jeg maatte være ekstra kold og afskyelig, fordi jeg — naa, jeg kan lige saa godt sige det — synes, at han er saa indtagende. Jeg saá ikke en eneste Gang paa ham gennem mine Øjenvipper, og efter den følgende Dag prøvede han ikke engang paa at faa en Forklaring.

[S. 86]

Han saá undertiden forbitret paa mig — særligt naar Malcolm hang over mig — og Lady Ver sagde, at hans Humør var rædsomt.

Hun var saa sød imod mig, at det næsten saá ud, som om hun gerne vilde gøre godt igen, at hun ikke vilde lade mig lege med Lord Robert.

(Naturligvis vilde jeg ikke lade hende se, at jeg brød mig om det.)

Endelig kom Fredag og den sidste Aften.

Jeg sad i mit Værelse fra Te til Middag. Jeg kunde ikke længere udholde Malcolm. Indtil da havde jeg undgaaet hans Tilnærmelser ganske godt; men det Løfte, jeg havde givet ham, hang stadig over Hovedet paa mig. Jeg afbrød ham, hver Gang han vilde forklare mig, hvad det var, og indtil dette Øjeblik véd jeg det ikke, men det afholdt ham ikke fra at sige kedelige, forelskede Ting, blandet med indbildske Raad. Jeg véd ikke, hvad der vilde være sket, hvis jeg ikke, da han lige efter Te blev saa rædsomt kærlig, var blevet rasende og havde udslynget denne Bombe:

"Jeg tror ikke et Ord af det, De siger — De interesserer Dem i Virkeligheden kun for Angela Grey."

Han var lige ved at besvime og holdt straks inde. Saa det er naturligvis ikke en Hest. Det var jeg ganske sikker paa. Det er sandsynligvis en af disse Damer, som Fru Carruthers sagde, at alle unge Mænd kendte. Hun kaldte dem deres Ungdoms Mæslinger og Skoldkopper.

Alle de gamle Herrer talte med mig, og det gjorde ogsaa de to andre unge Mænd, men i de sidste Dage havde jeg ikke mit sædvanlige gode Humør. Netop da vi var ved at gaa i Seng Fredag Aften, kom Lord Robert hen til Lady Ver — hun havde stukket sin Haand ind under min Arm.

[S. 87]

"Jeg kan godt gaa i Teatret med Dem i Morgen Aften," sagde han. "Jeg har telegraferet til Campion om at gaa med, og De kan nok faa en eller anden Dame med, ikke sandt?"

"Jeg skal prøve paa det," svarede Lady Ver, og hun saá ham lige ind i Øjnene; saa vendte hun sig om til mig. "Jeg synes, det er grusomt at lade Dem være alene, Evangeline," (hun kaldte mig næsten lige straks Evangeline, det vilde jeg aldrig gøre overfor en Fremmed) "men det kan vel ikke gaa an, at De gaar i Teatret endnu?"

"Jeg holder meget af at være alene," sagde jeg, "jeg vil gaa tidligt i Seng."

Saa bestemte de, at de alle skulde spise til Middag hos hende, og da jeg altsaa vidste, at jeg skulde se Lord Robert igen, sagde jeg ikke engang Farvel til ham, han rejste med det første Tog.

En Del af Gæsterne tog til London sammen med os.

Min Afsked med Lady Katherine var koldt høflig. Jeg takkede hende inderligt for den Venlighed, hun havde vist mig ved at indbyde mig. Hun fornyede ikke sin Indbydelse; hun syntes formodentlig, at en ung Pige som jeg, der skal sørge for sig selv, ikke var passende Selskab for hendes Alterdugs- og Sløjdarbejdersker.

Indtil nu — sagde hun til Lady Ver — havde Fru Carruthers naturligvis opdraget mig meget omhyggeligt og passet godt paa mig, men hun bifaldt ikke hendes Anskuelser. Og da hun nu havde gjort sit Bedste for mig ved denne Lejlighed, idet hun reddede mig fra at være alene med Hr. Carruthers, syntes hun, at det var alt, hvad man kunde forlange af hende. Hun antog, at min Stilling i Fremtiden vilde blive alt for lidt konventionel for deres Kreds! Lady Ver fortalte mig dette med stor Munterhed. Hun var overbevist om, at det vilde mere mig — det morede hende selv saa meget — men det fik mig til at tænke paa Historien om Drengene og Frøerne!

[S. 88]

Lady Ver strækker engang imellem en Klo frem, som kradser, medens hun klukker af Latter. Maaske mener hun det ikke.

Dette Hus er kønt og fuldt af nydelige Ting, saa vidt jeg har kunnet se. Vi kom lige tidsnok til at klæde os om til Middag i flyvende Fart. Jeg har et lille bitte Værelse paa fjerde Sal, ved Siden af de tre Engle. Jeg kom først ned, og Lord Robert og Hr. Campion var i Dagligstuen. Sir Charles Veringham er for Øjeblikket i Paris, saa jeg har endnu ikke set ham.

Lord Robert stod og klappede den ældste Engel paa Haaret, hun var endnu ikke gaaet i Seng. Hun er noget af det yndigste, og saa høflig og saa forskellig fra Mary Mackintosh' Børn.

Han forestillede Hr. Campion for mig, og vendte saa tilbage til Mildred — Engelen.

Pludselig fik jeg Lyst til at gøre Ulykker, det var Reaktionen efter de sidste kedelige Dage, saa saá jeg op paa Hr. Campion gennem mine Øjenvipper, og det havde den Virkning, som det altid har paa Folk, han blev straks interesseret. Jeg véd ikke, hvorfor det gør dem saa løjerlige. Jeg kan huske, at jeg første Gang lagde Mærke til det i Skolestuen paa Branches. Jeg var ved at skrive en frygtelig Stil om *le participe passé* og følte mig meget *égarée*, da en af de gamle Ambassadører kom ind for at tale med Mademoiselle. Jeg saa hurtigt op med Hovedet lidt bøjet, og han sagde paa Tysk til Mademoiselle, at jeg havde de mærkeligste Øjne, han nogensinde havde set, og at det Blik op under Øjenvipperne havde Fanden skabt!

Nu vidste jeg allerede den Gang, at hvad Fanden har skabt, er tiltrækkende, saa jeg har aldrig glemt det, skønt jeg den Gang kun var femten Aar. Jeg besluttede altid, at jeg vilde prøve det, naar jeg blev voksen og vilde sætte Sindet i Bevægelse hos nogen. Men naar undtages Hr. Carruthers og Lord Robert, har jeg ikke haft megen Chance for at forsøge det.

[S. 89]

Hr. Campion satte sig ved Siden af mig i Sofaen og begyndte straks med at sige, at jeg burde gaa med dem i Teatret; jeg talte med min Fløjsstemme og sagde, at jeg var i alt for dyb Sorg, og han bad næsten forvirret om Undskyldning.

Han ser ganske godt ud, fiks og velklædt som Lord Robert, men han har ikke den smukke Skikkelse. Vi talte sammen i omtrent ti Minutter. Jeg sagde meget lidt, men han tog ikke sine Øjne fra mit Ansigt. Jeg mærkede hele Tiden, at Lord Robert var nervøs og legede med en Porcelænsko, som stod paa Bordet, og lige før Tjeneren meldte Fru Fairfax, tabte han den paa Gulvet, og dens Hale knækkede af.

Fru Fairfax er ikke køn; hun har rødlig-gyldent Haar med brune Rødder og en meget mørk Hud, men det er nydeligt arrangeret — Haaret, mener jeg, og maaske ogsaa Huden, for fra Siden kan man se den røde Sminke paa den. Det maa være kedeligt at være nødt til at gøre alt det, men det er unægtelig bedre end at se ud som Mary Mackintosh. Der er ingen rigtig Ligevægt i hende, noget af hende er enten for langt eller for kort. Jeg kan godt lide at se alt paa sin rette Plads — som i Lord Roberts Skikkelse. Saa kom Lady Ver, og vi gik alle ned til Middag. Fru Fairfax gjorde sig meget behagelig for hende. Lady Ver kan ikke videre godt lide hende, fortalte hun mig i Toget, men hun var nødt til at telegrafere til hende om at komme, da hun ikke med saa kort Varsel kunde faa fat i en anden, som Hr. Champion kunde lide.

"Det er en af den Slags Damer, som alle kender, og som ikke har Spor af Stolthed," sagde hun. [S. 90]

Men ikke engang, naar jeg virkelig bliver en Eventyrske, vil jeg være saadan.

Middagen var meget livlig.

Lady Ver er meget morsom, naar hun er borte fra sine stive Slægtninge. Hun siger alt, hvad der falder hende ind. Fru Fairfax blev vred, fordi Hr. Champion vilde tale med mig, men da jeg ikke syntes videre godt om hende, brød jeg mig ikke om det, men morede mig. Da Selskabet var saa lille, var Lord Robert og jeg nødt til at tale lidt sammen, og et Par Gange glemte jeg mig selv og var naturlig og smilede til ham. Han trak Øjenbrynene op paa den spørgende, rørende Maade, han har, og han saá saa indtagende ud — det fik mig til igen at huske mit Løfte, og jeg vendte mig bort fra ham. Da vi kom ud i Vestibulen, medens Lady Ver og Fru Fairfax tog deres Kaaber paa, kom Lord Robert tæt hen til mig og hviskede:

"Jeg *kan* ikke forstaa Dem. Der er en eller anden Grund, hvorfor De behandler mig saaledes, og jeg vil have den at vide. Hvorfor er De saa grusom, lille onskabsfulde Tigerkat?" og han kneb mig i en af mine Fingre, saa jeg kunde have skreget.

Det gjorde mig vred.

"Hvor tør De røre ved mig!" sagde jeg. "Det er, fordi De véd, at jeg ingen har til at beskytte mig, at De tager Dem en saadan Frihed."

Jeg følte, at mine Øjne flammede imod ham, men jeg havde en Klump i Halsen; jeg vilde ikke være blevet fornærmet, hvis det havde været enhver anden — kun vred — men han havde været saa ærbødig og hensynsfuld imod mig paa Branches — og jeg havde saa godt kunnet lide ham. Derfor forekom det mig saa meget mere grusomt, naar han nu var uforskammet.

Han blev bleg, og al Vreden forsvandt fra hans Ansigt, og han saá saa inderlig ulykkelig ud. [S. 91]

"Aa! det maa De ikke sige!" sagde han med fortvivlet Stemme. "Jeg — aa, det er det eneste, som De véd ikke er sandt."

Hr. Champion kom i det samme med sin Pels paa, og han var galant og sagde, at han haabede, at vi maatte ses igen, men jeg sagde roligt Godnat og gik op ad Trappen uden at sige et Ord mere til Lord Robert.

"Godnat, Evangeline, Skat," sagde Lady Ver, da jeg mødte hende udenfor Dagligstuedøren. "Jeg véd, at det er skammeligt af mig at forlade Dem, men i Morgen vil jeg virkelig forsøge paa at more Dem. De ser bleg ud, Barn — Rejsen har vist trættet Dem."

"Ja, jeg er træt," forsøgte jeg paa at sige med naturlig Stemme; men det sidste Ord dirrede lidt, og Lord Robert var lige bagved mig, da han var løbet op ad Trappen efter mig, saa jeg er bange for, at han maa have hørt det.

"Frøken Travers — hør —" sagde han bønligt, men jeg gik videre op ad Trappen, og Lady Ver lagde sin Haand paa hans Arm og drog ham med sig ned, og da jeg kom op paa fjerde Sal, hørte jeg Gadedøren smække i.

Nu er de borte, og jeg er alene. Mit lille Værelse er hyggeligt, og Ilden brænder klart. Jeg har en stor Lænestol og Bøger samt min Dagbog, og det er altsammen meget rart — men jeg føler mig saa ulykkelig.

Jeg vil ikke græde og være en dum Kujon.

Naturligvis er det morsomt at være fri. Og jeg sørger *ikke* over Fru Carruthers Død — maaske er jeg kun ensom og vilde ønske, at jeg var med i Teatret. Nej, jeg vilde ikke — jeg — aa — det jeg vilde ønske, er at — at — nej, jeg vil ikke engang skrive det.

Godnat, Dagbog!

[S. 92]

Hvor det er dumt at ønske sig Maanen! Men det er øjensynligt det, der er i Vejen med mig. Her er jeg i et hyggeligt Hus, hos en elskværdig Værtinde, og uden øjeblikkelig Pengemangel, og dog er jeg rastløs, og sommetider ulykkelig.

I de fire Dage, siden jeg kom her, har Lady Ver været saa venlig imod mig og gjort sig al mulig Umage for at more mig og opmuntre mig. Vi har kørt omkring i Butiker i hendes elektriske Brougham, og her har hver Dag været elskværdige Mennesker til Lunch, og jeg har haft, hvad jeg formoder er en *succés*. Det siger de da i det mindste.

Jeg begynder at forstaa alting bedre, og det lader til, at man ingen virkelige Følelser maa have, hvis man vil nyde Livet. Netop saaledes, som Fru Carruthers sagde.

Lady Ver har været ude to Aftener, hun gik med mange Beklagelser over, at hun lod mig blive hjemme, og jeg har opdaget, at hun havde talt med Lord Robert, men han har ikke været her — og det er jeg glad over.

Jeg er blevet meget gode Venner med Englene, de er søde og meget velopdragne. Lady Ver forstaaer sig øjensynlig meget bedre paa det end Mary Mackintosh, skønt hun ikke taler paa den Maade.

Jeg kan ikke tænke mig, hvad jeg skal gøre, naar jeg tager herfra. Jeg antager, at denne Driven for Vind og Vove snart vil forekomme mig ganske naturlig, men for Øjeblikket irriterer min nuværende Stilling mig af forskellige Grunde. Jeg *hader* at tænke paa, at Folk maaske kun er venlige imod mig af Medlidenhed. Hvor det dog er dumt af mig!

Lady Merrenden kommer til Lunch i Morgen. Jeg glæder mig til at se hende, fordi Lord Robert sagde, at hun var saa elskelig. Gud véd, hvad der er blevet af ham, siden han ikke har været her — Gud véd. Nej, jeg er *alt for* taabelig.

[S. 93]

Lady Ver staar ikke op og drikker sin Morgente, saa jeg gaar ind til hende i hendes Værelse og faar min paa en anden lille Bakke, og vi taler sammen, og hun læser Brudstykker af sine Breve for mig.

Der synes at være en Mængde Mennesker, som er forelskede i hende — det maa være morsomt.

"Paa den Maade holder jeg bedre fast paa Charlie," sagde hun, "fordi han indser, at han ejer det, som de andre Mænd gerne vil have."

Hun siger ogsaa, at alle mandlige Væsener af Naturen er Kamphaner, de sætter ikke Pris paa det, de opnaar let, og som de ikke har Ulejlighed med at beholde. Man skal altid lade dem forstaa, at man er væk som en Snejpe, hvis de et eneste Øjeblik slapper deres Anstrengelser for at behage én.

Naturligvis gives der en Mængde ganske almindelige, dagligdags Ægteskaber, hvor Manden holder meget af sin Kone, men det faar ikke hans Hjerte til at banke, og Lady Ver siger, at hun ikke kunde holde det ud med en Mand, hvis Hjerte hun ikke kunde faa til at banke, naar hun vilde.

Jeg er nysgerrig efter at se Sir Charles.

De spiller en hel Del Bridge om Eftermiddagen, og det morer mig lidt at tale med den Herre, som sidder over, og faa ham til ikke at have Lyst til at gaa tilbage til Spillebordet igen.

Jeg lærer en Masse Ting.

Aften.

Hr. Carruthers kom og gjorde Visit i Eftermiddag. Han var det sidste Menneske, jeg ventede at se, da jeg gik ind i Dagligstuen efter Lunch for at vente paa Lady Ver. Jeg havde mit Overtøj paa, og en stor, sort Hat, som, det glæder mig at kunne sige det, er meget klædelig.

[S. 94]

"Er De her?" udbrød han, da vi gav hinanden Haanden.

"Ja, hvorfor ikke?" sagde jeg.

Han saá meget behersket og tilbageholdende ud, som om det aldeles ikke var hans Hensigt at lade sig forlede til at vise Spor af Interesse. Det vakte straks den Beslutning hos mig, at jeg vilde forandre alt det.

"Lady Verningham var saa venlig at indbyde mig til at tilbringe nogle Dage hos hende, da vi forlod Tryland," sagde jeg stille.

"Aa! saa bor De her! Jeg var ovre paa Tryland i Forgaars. Jeg fik en omhyggeligt udarbejdet Indbydelse fra Lady Katherine til at 'spise til Middag og sove roligt', der var ikke stort Selskab. Jeg tog kun imod den, fordi jeg troede, at jeg skulde træffe Dem."

"Hvor det var pænt af Dem," sagde jeg mildt. "Og fortalte de Dem ikke, at jeg var rejst med Lady Verningham?"

"Nej, slet ikke. De meddelte mig kun, at De var taget til London; saa antog jeg, at det var Deres oprindelige Plan med Claridges, og det var min Hensigt at gaa derhen ved Lejlighed for at træffe Dem."

Jeg sagde igen, at det var pænt af ham, idet jeg slog Øjnene ned.

Han talte ikke i et Par Sekunder, og jeg sad ganske stille.

"Hvilke Planer har De?" spurgte han pludselig.

"Jeg har ingen Planer —"

"Men det maa De have — det er latterligt — De maa have taget en eller anden Bestemmelse om, hvor De vil bo!"

"Nej, det forsikrer jeg Dem, at jeg ikke har," sagde jeg roligt, "naar jeg tager herfra paa Lørdag, vil jeg stige ind i en Droske og tænke paa et eller andet Sted, hvor den kan køre mig hen, formodentlig naar vi drejer om ad Park Lane." [S. 95]

Han bevægede sig roligt, og jeg saá op paa ham under min Hat. Jeg véd ikke, hvorfor han ikke mere er saa tiltrækkende for mig som i Begyndelsen. Der er noget saa koldt og kynisk i hans Ansigt.

"Hør engang, Evangeline," sagde han endelig, "der maa tages en Bestemmelse for Dem — jeg kan ikke tillade Dem at drive saaledes af Sted for Vind og Vove. Jeg er jo mere eller mindre Deres Formynder — det maa De jo kunne forstaa."

"Nej, det kan jeg slet ikke," svarede jeg.

"De umulige lille Heks!" Han kom nærmere hen til mig.

"Ja, Lady Veringham siger, at jeg er en Heks og en Slange og alle Slags slemme, tiltrækkende Ting, og jeg vil gerne tage et eller andet Sted hen, hvor jeg kan vise disse Egenskaber! England er kedeligt — hvad mener De om Paris?"

Hvor det morede mig at udslynge disse Bemærkninger! De vilde aldrig være faldet mig ind overfor nogen anden!

Han gik én Gang op og ned i Stuen. Hans Ansigt var forstyrret.

"De maa ikke tage til Paris — alene. Hvor kan saadan noget falde Dem ind?" spurgte han.

Jeg svarede ikke. Han blev ude af sig selv.

"Deres Faders Familie er allesammen døde, siger De, og De véd intet om Deres Moders Slægtninge, men hvem var hun? Hvad hed hun? Maaske kunde vi finde nogle af Deres Paarørende."

"Min Moder kaldtes Frøken Tomkins," sagde jeg. [S. 96]

"Kaldtes Frøken Tomkins."

"Ja."

"Saa var det altsaa ikke hendes Navn — hvad mener De?"

Jeg hadede disse Spørgsmaal.

"Jeg formoder, at det var hendes Navn. Jeg har aldrig hørt, at hun havde noget andet."

"Tomkins," sagde han, "Tomkins?" og han saá ransagende paa mig med samme Mine som en Munk fra Inkquisitionen.

Naar jeg vil, kan jeg være saa irriterende og ikke sige Folk det, de gerne vil vide, og det varede temmelig længe, før han fik fravristet mig de Kendsgerninger, som Fru Carruthers saa ofte havde slynget mig i Ansigtet, naar hun var vred, at stakkels Mamas Fader var Lord Brandreth og hendes Moder Vorherre maa vide hvem!

"De indser altsaa," sluttede jeg, "at jeg slet ingen Slægtninge har, ikke sandt?"

Han satte sig i Sofaen.

"Evangeline, der er ikke andet at gøre, De maa gifte Dem med mig," sagde han.

Jeg satte mig lige overfor ham.

"Hvor De er komisk!" sagde jeg. "De, en klog Diplomat, kender saa lidt til Kvinder! Hvem i Alverden vil tage imod et saadant Tilbud!" og jeg lo.

"Hvad skal jeg gøre med Dem?" udbrød han vredt.

"Ingenting!" Jeg lo endnu, og jeg saá paa ham med det Blik, som "Fanden har skabt". Han kom hen til mig og tog min Haand med Magt.

"Ja, De er en Heks," sagde han. "En Heks, som kaster Runer og kuldkaster Beslutninger og Principper. Jeg besluttede at glemme Dem og jage Dem ud af mit Liv — De passer slet ikke

til mig, véd De nok, men saa snart jeg ser Dem, er jeg opfyldt af et eneste Ønske. Jeg *maa* have Dem for mig selv — jeg har Lyst til at kysse Dem — at røre ved Dem. Jeg vil forhindre alle andre Mænd i at se paa Dem — hører De, Evangeline?"

[S. 97]

"Ja, jeg hører det," svarede jeg. "Men det har slet ingen Virkning paa mig. De vilde blive rædsom som Ægtemand. Jeg véd, hvordan de alle er!" og jeg saá op. "Jeg saá flere Slags paa Tryland, og Lady Verningham har fortalt mig om de øvrige; saa jeg véd, at De ikke vilde du til nogen Verdens Ting i den Rolle."

Han kunde ikke lade være med at le, men han holdt endnu min Haand.

"Beskriv de forskellige Typer for mig, at jeg kan se, hvilken der vilde passe paa mig," sagde han med stor Alvor.

"Der er Mackintosh-Arten — ydmyg og vrøvlet, og en Slags Underbarnepige," sagde jeg.

"Det er ikke min Slags, er jeg bange for."

"Saa er der Montgomerie-Arten, egenkærlig og grov og gerrig —"

"Men jeg er ikke Skotte."

"Naa — nej, men Lord Kestervin var Englænder, og han vimsede omkring og var utaalelig og studerede hele Tiden Togplanerne."

"Men jeg vilde have en Kammertjener."

"Og de var alle ubehagelige og ligegyldige imod deres stakkels Koner! Og de kedede sig og var kedelige! Een fortalte lange Historier, og én proppede sig med Mad, og én aabnede sin Kones Breve, før hun kom ned!"

"Sig mig, hvorledes en fuldkommen Ægtemand skal være, saa kan jeg maaske lære det," sagde han.

"Han skal betale alle Regningerne."

"Det kunde jeg nok gøre."

"Og han maa ikke blande sig i éns Foretagender. Og man maa være i Stand til at faa hans Hjerte til at banke."

[S. 98]

"*Det* kunde De gøre!" og han bøjede sig nærmere hen imod mig. Jeg trak mig tilbage.

"Og han skal gøre lange Rejser til Rocky Mountains i flere Maaneder ad Gangen med Venner."

"Nej, paa ingen Maade!" udbrød han.

"Dèr kan De selv se!" sagde jeg, "det allervigtigste vilde De ikke gaa ind paa. Det kan ikke nytte at tale mere om det."

"Jo, det kan! De har ikke sagt halvt nok. — Skal han ogsaa kunne faa Deres Hjerte til at banke?"

"De klemmer min Haand."

Han slap den.

"Skal han?"

"Lady Ver sagde, at det kan ingen Ægtemand — den Kendsgerning, at han er det, holder éns Hjerte ganske roligt og faar ofte én til at gabe — men hun sagde, at det er ikke nødvendigt, saa længe man bare kan faa hans til det, saa han gør alt, hvad man forlanger."

"Banker Kvinders Hjerter da aldrig — sagde hun Dem ikke det?"

"Jo, naturligvis banker de! Hvor De er naiv, af trediver Aar. De banker uophørligt for — aa — for Folk, som ikke er Ægtemænd."

"Det er altsaa Resultatet af Deres Iagttagelser? De har sandsynligvis Ret; og jeg er en Daare."

"I Gaar ved Lunch var der nogen, der sagde, at der var en smuk Dame i Paris, hvis Hjerte bankede for Dem," sagde jeg og saá igen paa ham.

Det gjorde Indtryk paa ham — kun ganske lidt, han fo'r ikke sammen eller blev urolig — men jeg saá, at det ramte.

"Folk er alt for gode," sagde han. "Men vi er ikke kommet nærmere til Sagen. Hvornaar vil De gifte Dem med mig?"

[S. 99]

"Jeg vil — aldrig gifte mig med Dem, Hr. Carruthers," sagde jeg; "med mindre jeg snart bliver gammel Jomfru og ingen andre frier til mig. Hvis De saa falder paa Knæ, vil jeg maaske række Dem mine Fingerspidser!" og jeg gik henimod Døren, idet jeg nejede dybt for ham.

Han fo'r efter mig.

"Evangeline," udbrød han, "jeg er i Reglen ikke voldsom, jeg er i Virkeligheden snarere rolig, men De kunde gøre én fuldstændig gal, det ender med, at en eller anden engang kvæler Dem — Heks!"

"Saa maa jeg hellere løbe min Vej for at redde min Hals," sagde jeg og lo over Skulderen, medens jeg aabnede Døren og løb op ad Trappen, og jeg kiggede paa ham over Rækværket, da han var kommet ud i Vestibulen.

"Farvel," raabte jeg, og uden at vente paa Lady Ver traskede han ned ad Trappen og ud paa Gaden.

"Evangeline, hvad *har* De bestilt?" spurgte hun, da jeg kom ind i hendes Værelse, hvor hendes Pige var ved at sætte hendes Slør fast foran Spejlet, medens hun rystede ved det — Lady Ver er undertiden gnaven imod hende, meget værre end jeg er imod Véronique.

"Evangeline, De ser uartigere ud end nogensinde, bekend straks."

"Jeg har været saa god som Guld," sagde jeg.

"Hvorfor funkler da de to Smaragder saadan, maa jeg spørge?"

"De funkler af bevidst Dyd," sagde jeg uskyldigt.

"De har været oppe at skændes med Hr. Carruthers. Gaa Deres Vej, Welby! Dumme Kvinde, kan De ikke se, at Sløret tager fat i min Næse?"

Welby gik ydmygt sin Vej (naar Lady Ver har været vred, sender hun Welby i Teatret). Welby tilbøder hende.

"Evangeline, hvor tør De! Jeg ser det altsammen. Jeg hørte lidt om det af Robert. De har været oppe at skændes med den Mand, som De netop maa gifte Dem med!"

[S. 100]

"Hvad véd Lord Robert om mig?" spurgte jeg. Jeg blev vred.

"Ingenting, han sagde kun, at Carruthers beundrede Dem paa Branches."

"Naa!"

"Christopher er ogsaa indtagende! Han er et af 'de gifte Damers Kælebørn', som Ada Fairfax siger, og han har aldrig før talt til en ung Pige. De burde være taknemlig over, at vi har ladet ham se paa Dem — Vildkat! — i Stedet for at skændes med ham, som jeg kan se, De har!" Hun lo, medens hun lod, som om hun skændte paa mig.

"Jeg kan da nok tillade mig den uskyldige Adspredelse," sagde jeg, "jeg kan jo ikke gaa i Teatret!"

"Fortæl mig om det," befalede hun og trampede med Foden.

Men jeg har tidligere, i Fru Carruthers Tid, lært, at det er klogere at beholde sine egne Sager hos sig selv — saa forsvarede jeg mig lidt og lo, og endelig kørte vi ud, uden at hun var blevet klogere. Paa Vejen ind i Parken mødte vi en Afdeling af det tredie Livgarderegiment, som havde eskorteret Kongen et eller andet Sted hen, og dør red Lord Robert i sin smukke Uniform og med vajende Fjer — han saá saa smuk ud — og mit Hjerte begyndte pludselig at banke; jeg kunde føle det, og jeg skammede mig, og det trøstede mig ikke at tænke paa, at den Sindsbevægelse, som en Uniform fremkalder, ikke indskrænker sig til Barnepiger alene.

Det maa naturligvis have været Uniformen og den sorte Hest — Lord Robert betyder intet for mig. Men jeg kan ikke lide at tro, at jeg, fordi Mamas Moder var af lav Herkomst, skulde have arvet disse plebejiske Instinkter.

[S. 101]

Park Street 300.
Torsdag den 24. Novbr. Aften.

Lady Merrenden er saa nydelig — hun har et af disse gode Ansigter, som en stram Frisure i et Net ikke ødelægger. Hun er høj og yndefuld, maaske over halvtreds, og hun har et Udtryk i Øjnene, som ligner Lord Roberts. Ved Lunchen var hun straks saa sød imod mig og saá ikke ud, som om hun mente, at jeg maatte være slet, blot fordi jeg har rødt Haar, saaledes som ældre Damer i Almindelighed plejer.

Jeg fik straks Lyst til at være god og elskværdig. Hun hentydede ikke til min forladte Stilling eller sagde noget taktløst, men hun indbød mig til Lunch, som om jeg kunde have været en Dronning og vilde gøre hende en Ære ved at modtage Indbydelsen. Jeg kunde se, at Lady Ver af en eller anden Grund ikke ønskede, at jeg skulde gaa dør, og hun fandt paa alle mulige Undskyldninger og sagde, at hun gerne selv vilde beholde mig, men Lady Merrenden havde ogsaa af en eller anden Grund bestemt, at jeg skulde komme, og hun ordnede til sidst, at det skulde være paa Lørdag, naar Lady Ver tager ned til Northumberland til sin Fader, og jeg tager — hvorhen? Ak, det véd jeg ikke endnu!

Da hun var gaaet, sagde Lady Ver, at gamle Damer uden farvet Haar eller Tilbøjelighed for

Bridge var kedelige, og hun røg tre Cigaretter, den ene efter den anden, saa hurtigt hun kunde. (Welby skal igen i Teatret i Aften.)

Jeg sagde, at jeg syntes, Lady Merrenden var yndig. Hun var for første Gang lige ved at bide Hovedet af mig, og saa tav hun, men lidt efter begyndte hun at tale og sætte sig i Sofaen paa den klædeligste Maade — vi var i hendes Dagligstue, der er meget køn, med blaa Silke og franske Møbler og mange smukke Ting. Hun sagde, at hun var forkølet og maatte blive hjemme. Hun havde straks skiftet Dragt — men jeg kunde ingen Hoste høre.

[S. 102]

"Charlie har lige telegraferet, at han kommer i Aften," sagde hun til sidst.

"Hvor det er rart for Dem," sagde jeg, "saa kan De faa hans Hjerte til at banke."

"Det er i Virkeligheden meget ubelejligt, og jeg vil gerne have, at De skal være elskværdig imod ham og more ham og drage hans Opmærksomhed bort fra mig som en sød Pige, Evangeline," kurrede hun. "Hvor Vejret dog er dejligt i Eftermiddag! Jeg vilde ønske, jeg kunde gaa en Tur i Parken," tilføjede hun.

Jeg indsaa, at det vilde være grusomt at drille hende mere, og saa meddelte jeg hende, at det var min Hensigt at gaa ud at spadserere med Englene.

"Ja, det vil De have godt af, kære Barn," sagde hun fornøjeligt, "saa vil jeg hvile mig her og pleje min Forkølelse."

"De har indbudt mig til Te i Barnestuen," sagde jeg, "og jeg har sagt Ja."

"De er en Juvel, Slangepige!" sagde hun og lo — hun er ikke dum.

"Kender De Torquilstones Historie?" spurgte hun, da jeg var lige ved at gaa ud af Døren.

Jeg kom tilbage — jeg kan ikke begribe hvorfor, men det interesserede mig.

"Roberts Broder — Halvbroder, mener jeg — Hertugen, er Krøbling, véd De nok, og han er ogsaa forrykt paa et Punkt — deres blaa Blod. Han vil aldrig gifte sig, og han kan næsten tage alt fra Robert, undtagen akkurat Titlen, hvis han gør ham imod."

"Ja," sagde jeg.

"Torquilstones Moder var en af Familiens Stuepiger, den gamle Hertug giftede sig med hende, før han var enogtyve, og hun gik heldigvis til sine øllede Fædre omtrent et Aar efter, og saa, længe efter, giftede han sig med Roberts Moder, Lady Ethelrida Fitz Walter — der er seksten Aar imellem dem — Robert og Torquilstone, mener jeg."

[S. 103]

"Hvorfor er han saa forrykt med Hensyn til det blaa Blod, naar han selv har saadan en Plet paa sig?" spurgte jeg.

"Det er netop Sagen. Han synes, det er en saadan Vanære, at han siger, at han, selv om han ikke var pukkelrygget, aldrig vilde gifte sig og overføre denne Skamplet til de fremtidige Torquilstones — hvis Robert gifter sig med en Kvinde, der ikke har en Stamtavle, der er god nok til at tilfredsstille en østrigsk Prins, vil han gøre ham arveløs og efterlade hver *sou* til Velgørenheden."

"Stakkels Lord Robert," sagde jeg, men jeg følte, at mine Kinder brændte.

"Ja, er det ikke kedeligt for ham? Saa han kan naturligvis ikke gifte sig, før hans Broder er død; der findes næsten ikke et eneste passende Parti for ham i England."

"Det er nu alligevel ikke saa sørgeligt," sagde jeg, "den meget behagelige Rolle som 'de gifte Damers Kælebarn' staar ham altid aaben, ikke sandt?" og jeg lo.

"Lille Kat!" men hun var ikke vred.

"Jeg har sagt Dem, at jeg kun kradser, naar man har kradset mig først," sagde jeg og gik ud af Stuen.

Englene var gaaet ud paa deres Tur, og Véronique maatte gaa med mig i Begyndelsen, indtil jeg havde fundet dem. Vi gik hurtigt ned ad Gaden, da vi kunde se deres blaa Fløjls Pelse paa Frastand; pludselig mødte vi Hr. Carruthers.

Han standsede og vendte om med mig.

"Evangeline, jeg var saa vred paa Dem i Gaar," sagde han, "jeg var lige ved at rejse fra London og overlade Dem til Deres Skæbne, men nu, da jeg har set Dem igen —", han tav.

[S. 104]

"Saa synes De, at Paris ligger langt borte!" sagde jeg uskyldigt.

"Hvad har de fortalt Dem?" spurgte han strengt, men han følte sig ikke rigtig tilfreds.

"De har sagt, at det er en dejlig November, og at Børsen ikke er et Sted, hvor man kan spille, og at hvis de ikke havde Bridge, vilde de alle begaa Selvmord! Det er det, vi taler om i Park Street."

"De véd meget godt, hvad jeg mener, hvad har de fortalt Dem om mig?"

"Ikke andet, end at der er en henrivende fransk Dame, som tilbeder Dem, og som De holder

forfærdelig meget af — og jeg sympatiserer med Dem — jeg kan godt lide franske Damer, de sætter deres Hatte saa nydeligt."

"Hvilken latterlig Sladder — jeg tror ikke, at Park Street er et godt Sted for Dem at bo. Jeg troede, De var for fornuftig til at høre efter den Slags Snak."

"Jeg retter mig efter det Selskab, jeg er i!" sagde jeg leende og ventede paa Véronique, som ærbødigt var blevet staaende bagved — hun kom tøvende. Hun misbilliger al engelsk Inkonveniens, men hun føler, at det er hendes Pligt at opmuntre Hr. Carruthers.

Skulde hun løbe hen og standse de unge Damer? foreslog hun og pegede paa Englene, der gik forude.

"Ja, gør det," sagde Hr. Carruthers, og før jeg kunde forhindre det, var hun væk.

Forræderske! Hun tænkte paa sin egen behagelige Stilling paa Branches, véd jeg nok.

Den skarpe, friske Luft steg mig til Hovedet. Jeg følte mig glad og sorgløs. Jeg sagde Masser af Ting til Hr. Carruthers, akkurat som jeg engang havde gjort til Malcolm, men dette var meget morsommere, fordi Hr. Carruthers ikke er en rødhaaret Skotte og ikke er tykhovedet. [S. 105]

Da vi var kommet ned til Enden af Gaden, mødte vi Lord Robert, der kom gaaende i Ro og Mag henimod os. Han saá saa trist ud som Natten, da han fik Øje paa os.

"Halløj, Bob!" sagde Hr. Carruthers venligt. "Det er Aarhundreder siden jeg har set dig — vil du komme og spise til Middag med mig i Aften? Jeg har en Loge i Operaen, og jeg er ved at forsøge paa at overtale Frøken Travers til at komme med. Hun siger, at Lady Veringham ikke er optaget i Aften, det véd hun, og saa kan vi spise til Middag i Stilhed og gaa derhen allesammen, synes du ikke ogsaa?"

Lord Robert sagde, at han vilde gerne, men han tilføjede: "Frøken Travers har aldrig før villet gaa med ud; hun sagde, at hun var i alt for dyb Sorg." Han syntes bedrøvet.

"Jeg vil sidde bag i Logen, dèr kan ingen se mig," sagde jeg, "og jeg holder saa meget af Musik."

"Saa er det bedst, at vi lader Lady Veringham det vide straks," sagde Hr. Carruthers.

Lord Robert sagde, at han var paa Vej dèr hen, og han skulde nok sige det.

Det vidste jeg! Det var ikke for ingenting, at hun havde den blaa Eftermiddagskjole paa med de lyserøde Roser, og Kniplingskappen, og den slemme Forkølelse. (Det vilde jeg ønske, at jeg ikke havde skrevet, det er onskabsfuldt af mig, og i Reglen er jeg ikke onskabsfuld. Det maa være Østenvinden.)

LORD ROBERT PAADRAGER SIG EN FARLIG FORKØLELSE.

[S. 106]

Alle Kvaler og al Sjæleangst tilhører Fremtiden.
Kærlighed er en Gud, og naar han nærmer sig sit
Rige, taaler han ingen Rival.

Theodoras Ægteskab.

Torsdag Aften den 24. Novbr.

"Nu, da De har indladt Dem paa dette," sagde Lady Ver, da jeg vovede mig ind i hendes Dagligstue, omtrent Klokken seks, for jeg hørte ikke Stemmer der inde fra (Hr. Carruthers havde fulgt mig til Døren efter vor Spadseretur, og jeg havde været til Te hos Englene lige siden) — "da De nu har indladt Dem paa at tage til denne Opera, saa bliver De ogsaa nødt til at spise til Middag hos Willis med os. Jeg vil ikke være hjemme, naar Charlie kommer fra Paris. Paa en blæsende Dag som denne er jeg sikker paa, at hans Humør er umuligt."

"Ja, det kan jeg godt," sagde jeg.

Naar alt kommer til alt, hvad kan det saa nytte, at en Eventyrske som jeg har fine Følelser.

"Jeg tager hjemme fra Klokken tre Kvarter til syv. Det vil jeg lade Dem vide, Evangeline, Skat!" raabte hun efter mig, da jeg fløj af Sted for at klæde mig om.

I Reglen bruger Lady Ver en god Time til at blive til det indtagende Væsen, som hun er om Aftenen — hun behøver ikke at gøre meget, for hun er yndig af Naturen, men hun roder og trættes med Welby, for at adspredde sig, antager jeg.

Men i Aften, i sin Rædsel for en Ægtemand, der skulde komme Klokken syv, fra en kold Overfart over Kanalen, var hun helt færdig paaklædt og nede i Vestibulen, da jeg kom der ned præcis Klokken tre Kvarter til syv, og i en Haandevending var vi af Sted og rullede i Automobil til Willis. Jeg har kun været der én Gang før, og det var til Lunch, i Fru [S. 107]

Carruthers Tid, med en eller anden af Ambassadørerne, og det er morsomt at komme paa en Restaurant om Aftenen. Jeg var mere nervøs, end jeg nogensinde i mit Liv havde været, men hvilken Situation var det ikke ogsaa.

Lord Robert *fruit défendu!* og Hr Carruthers *empressé*, og de skulde begge holdes indenfor de rette Grænser!

Det var mere end tilstrækkeligt til at give en ung Pige paa seksten Aar, der lige er kommet ud af Klostret, nok at bestille, som den gamle Grev Samaroff sagde, naar han vilde betegne et rigtig vanskeligt Stykke Arbejde.

De ventede paa os lige indenfor Døren, og jeg lagde igen Mærke til, at de begge er meget kønne, og at de begge saá ualmindelig destingverede ud.

Lady Ver nikkede til en Mængde Mennesker, før vi indtog vore Pladser i et lille hyggeligt Hjørne. Det maa være behageligt for hende at have saa mange Venner. I en af vore Samtaler sagde hun noget, der lød saa sandt, og det kom jeg til at tænke paa.

"Det er klogere at gifte sig med det Liv, man holder af, fordi Manden, naar der er gaaet en kort Tid, er én ligegyldig." Det har hun øjensynlig gjort — men jeg vilde ønske, at det var muligt at faa begge Dele — Manden og Livet! — Naa, vi faar at se!

Man maa sidde temmelig tæt ved hinanden i disse Sofaer, og da Lord Robert ikke var Vært, blev han sat ved Siden af mig. Jeg var overordentlig glad, til Trods for, at jeg havde en næsten højhalset Kjole paa, og ikke engang nogle Violer!

Det var frygtelig vanskeligt ikke at tale venligt med min Nabo. Hans Ligefremhed og Jevnhed er saa indtagende, men jeg gjorde alt, hvad jeg kunde, for at koncentrere mig om Christopher og lade være med at tale med ham — men jeg véd ikke hvorfor — Fornemmelsen af, at han var mig saa nær, fik mig til at føle — jeg véd ikke hvad. Men jeg talte neppe til ham, Lady Ver skal aldrig kunne sige, at jeg ikke holdt Ord, skønt hun selv, uden at tænke over det, drog mig ind i en venskabelig Samtale, og saa saá Lord Robert ud som en lykkelig Skoledreng.

[S. 108]

Vi havde det dejligt.

Hr. Carruthers er en fuldkommen Vært. Han har de gamle Diplomaters hele glatte, udsøgte Væsen, uden at have deres forlorne Tænder og saadan noget, jeg vilde ønske, at noget indeni mig vilde lade mig føle, at det var min Pligt at gifte mig med ham, men hver Gang jeg vil tale med mig selv om det, er der noget, der farer op og siger: "Absolut umuligt."

Da vi skulde til at tage af Sted til Operaen, sagde Lady Ver: "Hr. Carruthers vil tage Dem med i sin Vogn, Evangeline, saa passer Robert paa mig. Kom saa, Robert!" Han tøvede.

"Jeg vil forfærdelig gerne tage Dem med, Lady Ver," sagde han, "men vil det ikke se lidt underligt ud, at Frøken Evangeline kommer alene med Christopher. Tænk paa hans Rygte!"

Lady Ver sendte ham et flammende Blik og steg ind i sit Automobil, medens Christopher uden Tøven hjalp mig ind i sin Vogn. Lord Robert og jeg var to Marionetter, en Rolle, som jeg ikke holder af at spille.

Jeg var meget vred. Hun vilde ikke have vovet at sende mig af Sted paa den Maade, hvis jeg havde været en vigtigere Person. Hr. Carruthers steg ind og svøbte sit Zobelskind omkring mig. I lang Tid sagde jeg ikke et Ord, og Covent Garden er ikke saa langt borte, sagde jeg til mig selv. Jeg kan ikke sige, hvorfor jeg havde en Følelse af *malaise*.

Der var et underligt Udtryk i hans Ansigt, da en stor Lygte kastede sit Lys paa det. "Evangeline," sagde han med en Stemme, jeg ikke havde hørt før, "hvornaar vil De holde op med at lege med mig — jeg er ved at komme til at elske Dem, hører De!"

[S. 109]

"Det gør mig ondt at høre det," sagde jeg blidt. "Jeg vil ikke gerne have, at De skal det — aa! gør det ikke!" Han tog min Haand. "Jeg — jeg — hvis De blot vidste, hvor jeg hader, at nogen rører ved mig!"

Han lænede sig tilbage og saá paa mig. Der er noget, der stiger lidt til Hovedet, naar man er alene med et Menneske om Aftenen i en Vogn med smukke Skindtæpper. Med Lysene, der skinner ind ad Vinduerne, og saa den svage Duft af en god Cigar. Jeg var frygtelig nervøs. Hvis det havde været Lord Robert, saa tror jeg — naa —

Han bøjede sig meget nær hen til mig. Det var, som om han det næste Øjeblik vilde kysse mig — og hvad skulde jeg saa gøre, jeg kunde da ikke skribe eller springe ud midt i Leicester Square, vel?

"Hvorfor kalder De mig Evangeline?" sagde jeg for at afvise ham, "det har jeg aldrig sagt, at De maatte."

"Taabelige Barn — jeg kalder Dem, hvad jeg har Lyst til. De gør mig gal — jeg véd ikke, hvad De er født til. Har De altid den Virkning paa Folk?"

"Hvilken Virkning?" spurgte jeg for at vinde Tid, vi var næsten kommet til Long Acre.

"En Virkning, der faar én til at miste al Selvbeherskelse. Jeg føler, at jeg vilde give min Sjæl

for at kunne holde Dem i mine Arme."

Jeg sagde, at jeg ikke syntes, det var pænt eller ærbødigt af ham at tale saadan, og at jeg fandt en saadan Kærlighed oprørende.

"I Deres lyse Øjeblikke siger De, at jeg aldeles ikke passer til Dem — De forsøger paa at holde Dem borte fra mig, og saa, naar De kommer i Nærheden af mig, begynder De at sige alt det Vrøvl! Jeg synes, at det er en Fornærmelse!" sagde jeg vredt og ringeagtende. "Naar jeg vækker Hengivenhed og Kærlighed hos nogen, skal jeg høre paa dem, men paa Dem og paa dette — aldrig!"

[S. 110]

"Bliv ved!" sagde han, "selv i dette dunkle Lys ser De smuk ud, naar De er vred."

"Jeg er ikke vred," svarede jeg, "men kun saa inderlig led ved det hele."

Nu var vi Gudskelov kommet ind i Vognrækken lige ved Operahuset. Men Hr. Carruthers syntes ikke at lægge Mærke til det.

"Søde Barn," sagde han, "jeg vil forsøge paa ikke at ærgre Dem, men De er saa forfærdelig udæskende. Og jeg siger Dem, at ingen Mand i Verden vilde finde det let at være kold overfor Dem."

"Aa! jeg véd ikke, hvad det er at være kold eller ikke kold!" sagde jeg træt. "Jeg er ked af alle, selv saadan en lille bitte Fyr som Malcolm Montgomerie bliver løjerlig paa samme Maade!"

Han lænede sig tilbage og lo, saa sagde han vredt: "Den uforskammede Knægt! Jeg skal dreje Halsen om paa ham!"

"Gudskelov, nu er vi der!" udbrød jeg, da vi kørte ind under Søjlegangen, og jeg drog et Lettelsens Suk.

Mænd er virkelig utaalelige og kedsommelige, og hvis jeg altid skal være nødt til at finde mig i den Slags Scener, fordi jeg har rødt Haar, saa vilde jeg næsten ønske, at det var musegraat som Cicely Parkers. Fru Carruthers sagde ofte: "Du skal ikke tro, Evangeline, at du kommer til at føre et roligt Liv med din Farvesammensætning — det eneste man maa haabe, er, at du vil skrue dit Hoved fast."

Lady Ver og Lord Robert ventede allerede paa os i Vestibulen, men i det Sekund jeg så dem, vidste jeg, at hun havde sagt noget til Lord Robert, hans Ansigt, der under hele Middagen havde været saa muntert og godmodigt, så nu haardt og strengt ud, og han tog ikke den mindste Smule Notits af mig, da vi gik hen til Logen.

[S. 111]

Lady Ver så triumferende ud; hendes Øjne skinnede med store, sorte Punkter midt i, og der var saadanne kønne lyserøde Pletter paa hendes Kinder, hun så yndig ud, og jeg kan ikke begribe hvorfor, men jeg syntes pludselig, at jeg hadede hende. Det var afskyeligt af mig, for hun var saa venlig og anbragte mig i Hjørnet, bag Gardinet, hvor jeg kunde se uden at blive set, det var temmelig langt tilbage, medens hun og Lord Robert sad helt foran. Det var Operaen "Carmen". Jeg havde aldrig hørt den før.

Musik har en saadan Virkning paa mig — hver Tone synes at vække en indre Bevægelse i mig. Jeg føler mig slet eller god, eller henrykt, eller — eller — aa, en underlig Følelse, som jeg ikke véd hvad er — en Slags elektrisk Strøm ned ad Ryggen, og som om — som om jeg gerne vilde elske nogen, og at de skulde kysse mig. Aa! det lyder aldeles rædselsfuldt, det jeg har skrevet — men jeg kan ikke gøre for det — det er den Virkning én Slags Musik har paa mig, og jeg har altid sagt, at jeg vilde sige Sandheden her.

Lige fra den første Tone indtil Slutningen følte og følte jeg. Aa, hvor jeg forstaar hende — Carmen! — Den forbudne Frugt tiltrak hende saadan — den smukke, slette, fortryllende Slange. Jeg havde ogsaa Lyst til at danse og til at bevæge mig paa den Maade, og maaske skælvede jeg ubevidst. Jeg var kold som Is og frygtelig spændt. Lord Roberts smukke Hoved forhindrede mig af og til i at se. Hvor han er vidunderlig velskabt, og man kan med et eneste Blik se, at hans Moder ikke har været Stuepige. Jeg har aldrig set nogen se saa højbaaren ud.

Lady Ver talte til ham med en dæmpet, kurrende Stemme efter første og anden Akt, og endogsaa da tredie Akt var begyndt. Han syntes at være meget mere optaget af hende, end han plejede at være. Det — det saarede mig — det og Musiken og Dansen, og Hr. Carruthers, der af og til hviskede lidenskabelige Ord til mig, selv om jeg ikke hørte efter dem, bevirkede alt i alt, at jeg ogsaa følte en Slags Vanvid.

[S. 112]

Pludselig vendte Lord Robert sig om og så paa mig i fem Sekunder. Hans dejlige, udtryksfulde blaa Øjne var fulde af Harme og Bebrejdelse, og — aa, hvor det gør mig ondt! — Ringeagt! Christopher stod bøjet over Ryggen paa min Stol, ganske tæt ved mig, i en kærlig Stilling.

Lord Robert talte ikke, men hvis et Blik kunde faa noget til at visne, maatte jeg være blevet til et vissent Egeblad. Det vækkede en eller anden Djævel inde i mig. Hvad havde jeg gjort, at jeg saaledes skulde tilintetgøres? Jeg handlede fuldkommen ærligt — idet jeg holdt mit Ord til Lady Ver, og aa! det var, som om det knuste mit Hjerte.

Men det Blik fra Lord Robert drev mig til Fortvivlelse, og ethvert Instinkt, jeg ejer til at være ond og tiltrækkende, kom op i mig. Jeg bøjede mig over til Lady Ver, saa jeg kom nærmere hen til ham, og jeg gjorde smaa Bemærkninger til hende uden at sige et eneste Ord til ham, men jeg flyttede min Stol, saa den stod saaledes, at han ikke kunde undgaa at se mig, og jeg bevægede mine Skuldre ganske lidt til den spanske Musik. Aa, jeg kan ogsaa danse som Carmen! Fru Carruthers lod mig lære det, hver Gang vi kom til Paris, hun holdt selv af at se det.

Jeg kunde høre Christopher aande meget hurtigt. "De kunde faa et Menneske til at gaa til Helvede for Dem," hviskede han.

Lord Robert rejste sig pludselig og gik ud af Logen.

Saa var det, som om Don Josés Dolk blev boret i mit Hjerter, ikke i Carmens. Det lyder højtravende, men jeg mener det — det var en pludselig kold Følelse, som om alt var dødt. Lady Ver vendte sig ærgerlig om til Christopher. "Hvad i Alverden er der i Vejen med Robert?" sagde hun.

[S. 113]

"Der er et persisk Ordsprog, som siger, at en Djævel smutter ind mellem to Vinde," sagde Christopher; "det er maaske det, der er hændet i denne Loge i Aften."

Lady Ver lo bittert, og jeg sad der stille som Døden. Og Musiken og Komedien fortsattes hele Tiden paa Scenen. Jeg er glad over, at hun bliver myrdet til Slutning, glad —! Men jeg vilde gerne have set Blodet flyde. Jeg er vild — vild — sommetider.

Park Street 300,
Fredag Morgen den 25. Novbr.

Nu forstaar jeg først, hvad Mening er med *Støv og Aske* — for det er, hvad jeg følte, jeg havde faaet til Frokost i Morges, Dagen efter "Carmen".

Lady Ver havde givet Ordre til, at man ikke maatte forstyrre hende, saa jeg kom ikke i Nærheden af hende, men gik ned i Spisestuen, medens jeg helt glemte, at Husets Herrer var kommet. Dør sad han — en underlig, høj, mager Mand, med lyst Haar og bedrøvede, fortrædelige brune Øjne, og en Næse, der var tilbøjelig til at blive rød paa Tippen — han saå i det hele taget ud, som om han havde en daarlig Fordøjelse. Han sad foran en *Daily Telegraph*, der var stillet op imod Tepotten, og der laa noget kold, urørt Fisk paa hans Tallerken.

Han saå meget forbavset ud, da jeg kom ind i Stuen.

"Jeg — jeg er Evangeline Travers," sagde jeg.

Han sagde kejtet Goddag; man kunde se, at han ingen Anelse havde om, hvad det vilde sige.

"Jeg bor her," fortsatte jeg, "vidste De ikke det?"

[S. 114]

"Vil De saa ikke have noget at spise? Fisken er kold, er jeg bange for," tvang Høfligheden ham til at sige. "Nej, Janthe skriver aldrig til mig — jeg havde ikke hørt fra hende i fjorten Dage, og jeg har ikke set hende endnu."

Gode Manerer er blevet trommet ind i mig fra min tidligste Barndom, og jeg sagde høfligt: "De kom først fra Paris sent i Aftes, ikke sandt?"

"Jeg kom omtrent Klokken syv, tror jeg," svarede han.

"Vi maatte gaa saa tidligt, vi skulde i Operaen," sagde jeg.

"En Wagner, der begynder paa en urimelig Tid, antager jeg," mumlede han fraværende.

"Nej, det var 'Carmen' — men vi spiste først til Middag med min — min — Formyndere, Hr. Carruthers."

"Aa."

Vi spiste begge i nogen Tid — Teen var grønligt sort — og lunken — det er intet Under, at han er dyseptisk.

"Mon Børnene er hjemme?" spurgte han lidt efter.

"Ja," svarede jeg, "jeg var inde hos dem, før jeg kom ned."

I samme Øjeblik kom de tre Engle styrtende ind i Stuen, og de gik pænt hen og omfavnede deres Fader. Men de syntes ikke at tilbede ham, som de tilbeder Lady Ver.

"Godmorgen, Papa," sagde den ældste, og de andre to gentog det i Kor. "Vi haaber, du har sovet godt og har haft en behagelig Rejse over Søen."

De var øjensynligt blevet instruerede udenfor.

Saa gik Naturen over Optugtelsen, de klappede ham beskyttende.

"Lille, søde Papa, har du bragt nogle ny Dukker med til os fra Paris?"

"Og jeg vil gerne have en med rødt Haar, ligesom Evangeline," sagde Yseult, den yngste.

Sir Charles syntes at kede sig og finde Situationen ubehagelig; han kyssede sine tre nydelige smaa Dresdener Porcelænsdukker, der lignede ham, og dog ikke lignede ham — de har Lady Vers Hudfarve, men brune Øjne og gyldent Haar ligesom hans.

[S. 115]

"Ja, bed Harbottle om Pakkerne," sagde han. "Jeg har ingen Tid til at tale med jer — sig til jeres Moder, at jeg kommer hjem til Lunch," og idet han gjorde en Undskyldning, fordi han gik saa pludselig — han skulde til et Møde i City — forsvandt han ud af Stuen.

Jeg gad vide, hvorledes Lady Ver faar hans Hjerte til at banke. Jeg kan godt forstaa, at hun foretrækker — Lord Robert.

"Hvorfor er Papas Næse saa rød?" spurgte Yseult.

"Ti dog stille!" bad Mildred. "Stakkels Papa er kommet fra Søn."

"Jeg holder ikke saa meget af Papa," sagde Corisande, den mellemste. "Han er gnaven, og sommetider faar han den søde Mama til at græde."

"Vi maa altid elske Papa," sagde Mildred med en Stemme, som om hun fremsagde en Lektie. "Vi maa altid elske vore Forældre, og Bedstemoder, og Bedstefader, og Tanter og Kusiner — Amen." Dette "Amen" smuttede uforvarende ud, og hun saá forvirret ud og rettede sig selv, da hun havde sagt det.

"Lad os gaa og finde Harbottle, Harbottle er Papas Kammertjener," sagde Corisande, "og han er meget mere opmærksom end Papa. Sidste Gang bragte han mig en højlandsk Drengedukke, skønt Papa havde glemt, at jeg havde bedt om den."

De gik alle tre ud af Stuen, først kyssede de mig, og saa nejede de sødt, da de kom hen til Døren. De er aldrig uhøflige eller støjende — de tre Engle, jeg holder meget af dem.

Da jeg blev alene, følte jeg mig som en død Fisk. Mine Øjne faldt paa Spalten "London fra Dag til Dag" i *Daily Telegraph*, og jeg saá ligeegyldigt ned ad den — uden at lægge Mærke til Ordene, indtil jeg læste: "Hertugen af Torquillstone er ankommet til Vavasour House, St. James, fra Udlandet."

[S. 116]

Men hvad kom det egentlig mig ved? Hvad kom nogenting mig ved? Lord Robert havde mødt os igen, i Forhallen, da vi kom ud fra Operaen; han saá meget bleg ud, og han gjorde Lady Ver en Undskyldning, fordi han var gaaet saa pludselig bort. Han var blevet forkølet, sagde han, og var gaaet ud for at faa et Glas Cognak, og nu havde han det helt godt, og vilde vi nu ikke komme med og spise til Aften, og mange andre elskværdige Ting, medens han saá paa hende med den inderligste Hengivenhed — det var, som om jeg ikke eksisterede.

Hun var lunefuld, som hun sommetider er. "Nej, Robert, jeg vil i Seng. Jeg er ogsaa blevet forkølet," sagde hun.

Og da Tjeneren i samme Øjeblik meldte Automobilet, fløj vi af Sted og forlod dem. Christopher havde knappet min Zobelskindskrage med en Besiddermine, der til enhver anden Tid vilde have irriteret mig ud over alle Grænser, men jeg følte mig kold og død og fuldkommen følelsesløs.

Lady Ver sagde ikke et Ord paa Vejen hjem, og hun kyssede mig køligt, da hun gik ind i sit Værelse — saa raabte hun ud:

"Jeg er træt, Slangepige — tro ikke, at jeg er gnaven — Godnat!" og jeg gik op i Seng.

I Morgen er det Lørdag, og mit Besøg her er forbi. Efter min Lunch hos Lady Merrenden er jeg en Vandrør paa Jordens Overflade.

Hvor skal jeg vandre hen — jeg føler, at jeg gerne vil gaa bort alene — bort til et Sted, hvor jeg ikke ser et menneskeligt Væsen, der er engelsk. Jeg vil gerne glemme, hvordan de ser ud — jeg vil ikke se deres velformede Hoveder — jeg vil, aa, jeg véd ikke, hvad jeg vil.

[S. 117]

Skal jeg gifte mig med Hr. Carruthers? Han vilde spise mig op, og saa tage tilbage til Paris til den Dame, han elsker — men saa kunde jeg leve det Liv, jeg holder af — og Carruthers Smaragderne er smukke — og jeg elsker Branches — og — og —

"Hendes Naade vilde gerne tale med Dem, Frøken," sagde en Tjener.

Saa gik jeg op ad Trappen.

Lady Ver sad i et halvmørkt Værelse, der var rullet bløde, lyserøde Gardiner ned bagved de halvt sammentrukne blaa Silkegardiner.

"Jeg er saa forfærdelig tung i mit Hoved, Evangeline," sagde hun.

"Saa vil jeg stryge Dem over Haaret," og jeg satte mig op ved Siden af hende og begyndte at stryge hende over Panden med mine Fingerspidser.

"De er virkelig sød, Slangepige," sagde hun, "og De kan ikke gøre ved det."

"Hvad kan jeg ikke gøre ved?"

"At De er en Heks. Jeg vidste, da jeg første Gang saá Dem, at De vilde gøre mig Fortræd, og jeg forsøgte paa at beskytte mig ved at være venlig imod Dem."

"Aa, kære Lady Ver," sagde jeg dybt rørt, "jeg vilde ikke for alt i Verden gøre Dem Fortræd, og De miskender mig virkelig; jeg har holdt mit Løfte, baade bogstavelig og — i Aanden."

"Ja, det véd jeg, at De har, bogstaveligt, i det mindste — men hvorfor gik Robert ud af Logen i Aftes?" spurgte hun træt.

"Han sagde jo, at han var forkølet, ikke sandt?" svarede jeg sagte. Hun slog Hænderne lidenskabeligt sammen. [S. 118]

"Forkølet!!! De kender ikke Robert! Han har aldrig i sit Liv været forkølet," sagde hun. "Aa, han er det kæreste, kæreste Væsen i Verden. Han faar mig til at tro paa alt, hvad der er godt og hæderligt. Han er ikke lastefuld, han er ikke lapset, og han kender Verden, og han lever i den, som alle vi andre, og dog begynder han ikke med at tro, at enhver Kvinde er et let Bytte, og underminerer den Smule Selvagtelse, hun maaske har tilbage."

"Ja," sagde jeg, jeg kunde ikke finde andet at sige.

"Hvis jeg havde haft saadan en Mand, vilde jeg aldrig have gabet," vedblev hun, "og desuden er Robert alt for bydende skinsyg til at lade én more sig med en anden."

"Ja," sagde jeg igen, og blev ved med at stryge hendes Pande.

"Han har ogsaa Følelse — han er ikke dagligdags og brutal — og aa, De skulde se ham paa en Hest, han er alt for smuk, alt for smuk!" Hun strakte sine Arme ud med en træt Bevægelse, der var patetisk og rørte mig.

"De har vel kendt ham meget, meget længe?" sagde jeg blidt.

"Maaske i fem Aar, men kun flygtigt indtil denne Sæson. For tidligere havde jeg travlt med andre. Jeg har leget med saa mange." Saa tog hun sig sammen. "Men Robert er den eneste, som aldrig har gjort Kur til mig. Han har altid været sød og kær og har behandlet mig som en Dronning, som om jeg stod for højt til det, og han har altid gjort, som han selv vilde, og ikke brudt sig en Døjt om andres Mening. Jeg har ofte gerne villet have, at han skulde gøre Kur til mig. Men nu forstaar jeg, at det ikke kan nytte. Men De skal ikke have ham, Slangepige! Jeg fortalte ham, medens vi kørte til Operaen, at De var kold som Is, og at De legede med Christopher, og i Morgen tager jeg ham med mig til Northumberland, bort fra Dem. Han skal i alt Fald være min trofaste Ven. De vilde knuse hans Hjerte, og jeg vil endnu holde Dem til Deres Løfte." [S. 119]

Jeg sagde ingenting.

"Hører De, jeg siger, at *De* vilde knuse hans Hjerte. Han vilde kun være i Stand til at elske lige til det sidste. Den Slags Kærlighed, som enhver anden Kvinde vilde dø for, men De — De er Carmen."

I alt Fald skal hverken *hun* eller nogen anden Kvinde se, hvad jeg er eller ikke er. Ingen skal se ind i mit Hjerte. Jeg sagde roligt:

"Carmen blev dræbt."

"Og det var godt nok til hende, den fortryllende, djævelske Dæmon!" Saa skiftede hendes Lune, og hun lo.

"Saá De Charlie?" spurgte hun.

"Vi drak Te sammen i Morges!"

"En fornøjelig Person, ikke sandt?"

"Nej," sagde jeg, "han saá gnaven og syg ud."

"Syg!" sagde hun med en Skygge af Ængstelse. "Aa, De mener dyseptisk."

"Maaske."

"Naa, det gør han altid, naar han kommer fra Paris. Hvis De kunde gaa ind i hans Stue og se den Række Fotografier, der staar paa hans Kaminhylde, kunde De maaske gætte hvorfor."

"Billeder af 'Sole Dieppoise' og 'Poulet à la Victoria aux truffes', uden Tvivl," sagde jeg.

Hun vred sig af Latter. "Ja, netop det!" sagde hun. "Men han tilbyder mig paa sin Maade, og han har nok en ny Diamantring med til mig for at gøre det godt igen — nu skal De se til Lunch."

"Saa er han altsaa en fuldkommen Ægtemand?"

"Omtrent som Christopher vilde blive. Men Christopher vilde begynde med at være en fuldkommen Elsker, der er intet, han ikke véd, og Charlie har intet Begreb om den Rolle. Du store Himmel! Hvor mine Hvedebrødsdage var kedsommelige." [S. 120]

Fru Carruthers sagde, at alle Hvedebrødsdage kun kunde sammenlignes med at gaa til Tandlægen eller blive fotograferet. Nødvendige Onder, som man skulde igennem for

Resultaternes Skyld.

"Resultaterne?"

"Ja; det smukke Hus, og Juvelerne, og alt det andet."

Aa, ja! Hun havde vel Ret, men hvis man var blevet gift med Robert, havde man faaet begge Dele. Hun sagde ikke hvilke begge Dele, men aa! det vidste jeg.

"Saa tror De altsaa, at Hr. Carruthers vil blive en god Ægtemand?" spurgte jeg.

"De vil aldrig rigtig lære Christopher at kende. Jeg er kommet sammen med ham i mange Aar. De vil aldrig kunne føle, at han siger Dem den hele Sandhed om noget som helst. Han er Epikuræer, og han analyserer alle Følelser; jeg véd ikke, om han har nogen Guder; hvis han har det, tror han ikke paa dem, han tror paa ingen og intet uden paa sig selv. Han er for Øjeblikket heftigt forelsket i Dem, og han vil giftes med Dem, fordi han ikke kan faa Dem paa andre Betingelser."

"De smigrer mig," sagde jeg lidt fornærmet.

"Jeg siger Sandheden. De vil sandsynligvis faa det dejligt sammen med ham, og holde ham forelsket i Dem i mange Aar, fordi De ikke er forelsket i ham, og han vil passe godt paa, at De ikke ser paa nogen anden. Jeg kan tænke mig, at Christopher, hvis man var forelsket i ham, vilde knuse éns Hjerter, som han knuste stakkels Alicia Verneys."

"Aa, men hvor det er dumt! Folk har ikke knuste Hjerter nu om Stunder; De taler som ud af en Bog, kære Lady Ver."

"Der findes nogle faa Tilfælde af knuste Hjerter, men ikke som i Bøgerne, af Død og Tragedier etc.! men kun fordi vi ikke kan faa, hvad vi vil have, eller beholde, hvad vi har," og hun sukkede.

[S. 121]

Vi talte ikke i nogle Minutter, saa sagde hun muntert:

"De har gjort mit Hoved bedre, Deres Strygninger er vidunderlige; trods alt kan jeg godt lide Dem, Slangepige. De er ikke af dem, der hænger paa Træerne."

Vi kyssede hinanden flygtigt, og jeg gik op paa mit Værelse.

Ja, det bedste, jeg kan gøre, er at gifte mig med Christopher, jeg bryder mig saa lidt om ham, at Damen i Paris ikke vilde have noget at betyde for mig, selv om hun ligner Sir Charles' Poulet à la Victoria aux truffes. Han er en Gentleman, han vil i det mindste være god imod mig og fin og hensynsfuld; og Carruthers Smaragderne er guddommelige, og netop mine Stene. Kniplingerne vil ogsaa klæde mig, og Pelsværket, og jeg vil have den Suite Værelser, som Fru Carruthers benyttede paa Branches, gjort i Stand med lyst Grønt, og brændt alle Møblerne fra Dronning Victorias Tid. Tilværelsen vil uden Tvivl blive fuld af Triumfer og Fornøjelser.

Men aa! Jeg vilde ønske, jeg vilde ønske, at det var muligt at faa "begge Dele".

*Park Street 300,
Fredag Aften.*

Lunchen gik meget godt. Sir Charles kom tilbage fra City i bedre Humør, og, som Lady Ver havde forudsagt, forærede han hende et Smykke fra Castier. Det var en Broche, ikke en Ring, men hun var henrykt og kurrede for ham.

Han kom lidt sent, saa vi var gaaet til Bords, et Selskab paa otte Personer, da han kom. De drillede ham allesammen med Paris, og han tog det meget godmodigt — det syntes endogsaa at more ham. Han har intet Vid, men han ser ud som en Gentleman, og jeg tror, at han af en Ægtemand at være er ganske passabel.

[S. 122]

Jeg føler mig snart helt hjemme i Verden, og jeg kan tale med enhver. Jeg hører efter og taler ikke meget, men naar jeg siger noget, faar det dem til at tænke.

Der sad en meget pæn Herre ved Siden af mig i Dag, han mindede mig om de gamle Generaler paa Branches. Vi førte en hel Krig med Vittigheder, og det stimulerede mig.

Han fortalte mig blandt andet, da han havde opdaget, hvem jeg var, at han havde kendt Papa — Papa var i samme Regiment som han — og at han var sin Tids kønneste Mand. Masser af Kvinder var forelskede i ham, men han var et troløst Væsen, og han red bort fra dem.

"Han morede sig sandsynligvis, tror De ikke? Og han havde det Held at dø paa sit Livs Højdepunkt," sagde jeg.

"Han var engang forlovet med Lady Merrenden, véd De nok. Hun var den Gang Lady Sophia Vavasour, og hun var ham absolut hengiven, men Fru Carruthers kom imellem dem og tog ham fra hende; hun var mange Aar ældre end han, og lige saa klog som hun var sminket."

"Stakkels Papa synes at have været en svag Skabning, er jeg bange for."

"Alle Mænd er svage," sagde han.

"Og saa giftede han sig vel og forlod Fru Carruthers?" spurgte jeg. Jeg vilde gerne høre saa meget som muligt.

"Ja —," svarede min gamle Oberst, "jeg var hans Forlover."

"Og hvordan var min Mama?"

"Hun var den yndigste Skabning, jeg nogensinde har set," sagde han, "lige saa yndig som De, men De er Deres Faders udtrykte Billede, alt undtagen Haaret, hans var lyst." [S. 123]

"Der er ingen, der nogensinde før har sagt, at jeg var yndig! Jeg er glad, hvis De synes det," sagde jeg. Det glædede mig. Man har saa ofte sagt mig, at jeg er tiltrækkende og aparte og vidunderlig og guddommelig — men aldrig netop yndig. Han vilde ikke sige mere om mine Forældre, undtagen, at de ikke havde en *sou* at leve af og ikke var videre lykkelige; det sørgede Fru Carruthers for.

Da de saa allesammen var ved at gaa, sagde han: "Jeg er forfærdelig glad over, at jeg har truffet Dem — vi maa være Kammerater, for gamle Tidens Skyld," og han gav mig sit Kort, for at jeg skulde gemme hans Adresse, og sagde, at hvis jeg nogensinde trængte til en Ven, skulde jeg sende ham et Par Ord, Oberst Tom Carden, Albany.

Det lovede jeg, at jeg vilde.

"De kan maaske blive min Forlover ved mit Bryllup," sagde jeg muntert. "Jeg tænker paa at gifte mig engang!"

"Det vil jeg," lovede han, "og ved Jupiter, den Mand bliver en heldig Fyr."

Lady Ver og jeg kørte ud efter Lunch — vi gjorde nogle Visitter og tog hen til Montgomeries, der lige var ankommet til Browns Hotel for at bo der en Uge.

"Tante Katherine kommer altid hertil med de stakkels Pigebørn paa denne Tid af Aaret, om Dagen tager hun dem med hen til en af sine egne umulige gamle Skræderinder, og om Aftenen til Shakespeare eller en eller anden Koncert, og hun vender tilbage med dem med værre og værre Dragter for hvert Aar, der gaar. Det er ligefrem grusomt," sagde Lady Ver, medens vi gik op ad Trappen til deres Værelser.

Dér sad de rundt om Tebordet, akkurat som paa Tryland. Kirstie og Jean broderede og strikkede, og de andre to læste ny Kataloger over Bøger om deres Arbejde!!

Lady Ver begyndte at drille dem. Hun gjorde dem alle mulige Spørgsmaal om deres ny Kjoler og sagde, at de skulde hellere tage til Paris engang imellem. Lady Katherine var saa kold som Is. Hun misbilligede i høj Grad, at jeg var hos hendes Nièce, kunde man se. [S. 124]

Hun havde haabet, at Forbindelsen med Familien havde været forbi med mit Besøg paa Tryland. Malcolm skulde ogsaa komme til Byen, hørte vi, og Lady Ver efterlod en Indbydelse til ham til at spise til Middag i Aften.

Saa gik vi.

"Hvis én af disse Fedtklumper havde en Gnist af Liv i sig, vilde den gaa lige til Helvede," sagde Lady Ver, da vi gik ned ad Trappen. "Tænk engang! Slips og Alterduge i London! Det var heldigt, at de ikke kunde spise til Middag i Aften. Jeg var nødt til at indbyde dem, og de kommer i Almindelighed én Gang, medens de er her — de fire Pigebørn og Tante Katherine — og det er med den største Vanskelighed, at jeg kan samle fire unge Herrer sammen til dem, hvis de blot faar en Anelse om, hvem det er, de skal træffe. I Almindelighed sikrer jeg mig et Par socialt fremadstræbende Jøder, fordi jeg kan indse, at Bidragene til deres Velgørenhedsforetagender, som de plager enhver, der kommer til at sidde ved Siden af dem, med, bedre kan presses ud af Hebræerne end af en eller anden køn, fattig Garderløjtnant. Aa, hvilket Liv!"

Hun var saa venlig imod mig paa Vejen tilbage; hun sagde, at hun var meget ked af at lade mig ene tilbage i Morgen, og at jeg nu maatte bestemme, hvad jeg vilde gøre, ellers vilde hun slet ikke rejse. Jeg sagde, at jeg vilde rejse til Claridges, hvor Fru Carruthers og jeg altid havde boet, og bo dér i fuldkommen Ro med Véronique. Jeg kunde have Raad til det i en Uge. Saa kørte vi derhen og traf Aftale om det.

"Det er absolut umuligt for Dem at blive ved paa denne Maade, kære Barn," sagde hun. "De maa have en Chaperone; De er meget for smuk til at bo alene i et Hotel. Hvad kan jeg dog gøre for Dem?" [S. 125]

Jeg var forfærdelig ubehagelig til Mode, jeg vidste virkelig ikke, hvad jeg skulde gøre. Aa, det er slet ikke morsomt at være Eventyrske, hvis man alligevel gerne vil beholde sine Venner i Verden.

"Det gør maaske ikke noget, hvis jeg lader være med at tage imod nogen i nogle Dage," sagde jeg. "Jeg vil skrive til Paris; min gamle Mademoiselle er gift dér med en Digter, tror jeg; hun vil maaske modtage mig som Pensionær i nogen Tid."

"Det er meget fantastisk — en fransk Digter! En rædsom, langhaaret, snavset Skabning.

Umuligt! De maa kunne indse, hvor nødvendigt det er, at De gifter Dem med Christopher, saa snart De kan, Evangeline, kan De ikke det?" sagde hun, og jeg var nødt til at indrømme, at der kunde være Grunde for det.

"Sandheden er, De kan ikke være den mindste Smule ekscentrisk eller ukonventionel, hvis De ser godt ud og er ugift," fortsatte hun, "De kan maaske knipse med Fingrene ad Samfundet, men hvis De gør det, faar De det ikke behageligt, og alle Mændene vil enten forsvare Dem paa en taabelig Maade eller være uforkammede imod Dem."

"Aa, jeg indser det," sagde jeg, og jeg følte, at jeg havde en Klump i Halsen.

"Jeg skal skrive til Christopher i Morgen," vedblev hun, "og takke ham for i Gaar Aftes og sige noget pænt om Dem og Deres Ensomhed, og at han som en Slags Slægting maa komme og besøge Dem paa Søndag, naar han blot ikke gør Kur til Dem, og tage Dem med i Zoologisk Have — tag ikke imod ham i Deres Dagligstue. Det vil netop give ham den ekstra Stimulans, og naar I saa kommer ud i Haven, er De stille og tilbageholdende, og ved de interessante Løve- og Tigerbure kan De trolove Dem. Det bliver meget respektabelt. Telegrafer straks til mig paa Mandag, til Sedgwick, og De maa komme tilbage til Park Street, saa snart jeg kommer hjem paa Torsdag, hvis alt er afgjort."

[S. 126]

Jeg takkede hende, saa godt jeg kunde. Hun var meget aabenhjertig og ganske oprigtig. Jeg skulde være en velkommen Gæst som Christophers Forlovede, det kunde ikke nytte, at jeg følte mig bitter i den Anledning — hun havde ganske Ret.

Da jeg lagde min Haand paa Malcolms skindmagre Arm, idet vi gik ned til Middag, var det min eneste Trøst, at han ikke skulde være min Skæbne! Jeg vilde hellere være alt andet i Verden end gift med ham!

Jeg forsøgte paa at være elskværdig mod Sir Charles. Vi var kun et Selskab paa seks Personer. En gammel Frøken Harpenden, som kommer alle Vegne for at spille Bridge, og Malcolm, og en af Lady Vers unge Mænd, og jeg. Sir Charles er adspredt, men af og til tager han sig sammen, han spiller med Knive og Gafler og lægger ogsaa Armene paa Bordet. Han ser paa Lady Ver med Beundring i sine Øjne. Det er altsaa sandt, antager jeg, at hun i Mellemrummene mellem Paris kan faa hans Hjerte til at banke.

Malcolm gjorde Kur til mig efter Middag. Vi blev overladt til at tale sammen, da de andre satte sig til at spille Bridge i den lille Dagligstue.

"Jeg savnede Dem saa frygteligt, Frøken Travers," sagde han, "da De forlod os, at jeg opdagede, at jeg var overordentlig indtaget i Dem."

"Nej, det siger De da ikke!" sagde jeg uskyldigt. "Kan man tro noget saadant?"

"Ja," sagde han alvorligt, "De kan virkelig tro det."

"Saa sig det ikke saa pludseligt," sagde jeg, idet jeg vendte mit Hoved bort, for at han ikke skulde se, hvor jeg lo. "For ser De, hos rødhaarede Personer som mig gaar den Slags Komplimenter til Hovedet."

[S. 127]

"Aa, jeg vil slet ikke gøre Dem forvirret," sagde han elskværdigt. "Jeg véd nok, at der er blevet lagt meget an paa mig — maaske for mine Besiddelsers Skyld," (dette med arrogant Beskedenhed), "men jeg er villig til at lægge alt for Deres Fødder, hvis De vil blive min Hustru."

"Alt?" spurgte jeg.

"Ja, alt."

"De er alt for god, Hr. Montgomerie, men hvad vilde Deres Moder sige?"

Han saá urolig og temmelig nervøs ud.

"Jeg er bange for, at min Moder har gammeldags Ideer — men jeg er sikker paa, at hvis De gik hen til hendes Skræderinde — vilde — vilde De se anderledes ud."

"Kunde De da godt lide, at jeg skulde se anderledes ud? — De vilde ikke kunne genkende mig, hvis jeg gik til hendes Skræderinde."

"Jeg kan lide Dem ganske som De er," sagde han med en meget nedladende Mine.

"Jeg er overvældet," sagde jeg ydmygt; "men — for Resten — hvad er det for en Historie, jeg har hørt om Frøken Angela Grey? En Dame, jeg har set i Aviserne, som danser i *The Gaiety*, ikke sandt? Er De sikker paa, at hun vilde tillade Dem at gøre mig denne Erklæring uden hendes Vidende?"

Han blev lamslaaet.

"Hvem har fortalt Dem om hende?" spurgte han.

"Ingen," svarede jeg. "Jean sagde, at Deres Fader var meget vred paa Dem paa Grund af en Hest af det Navn, men jeg saá det tilfældigvis i Listen over Tilløkkelserne i *The Gaiety* — saa sluttede jeg deraf, at det ikke var en Hest, og hvis De er forlovet med hende, synes jeg ikke, det er rigtigt af Dem at forsøge paa at knuse mit Hjerte."

[S. 128]

"Aa, Evangeline — Frøken Travers" — sagde han forvirret. "Jeg er meget indtaget i Dem — den anden var kun et Tidsfordriv — et — aa! Vi Mænd, véd De nok — unge og — og — efterstræbte — har vore Fristelser. Det maa De ikke tænke paa. Jeg vil aldrig se hende mere, undtagen akkurat for at sige Farvel. Det lover jeg Dem."

"Aa, jeg kunde ikke gøre noget saa lumpent, Hr. Montgomerie," sagde jeg. "De maa ikke tænke paa at opføre Dem saaledes for min Skyld — mit Hjerte er ikke helt knust — i Virkeligheden tænker jeg selv paa at gifte mig."

Han sprang op.

"Aa! De har altsaa bedraget mig!" sagde han i selvretfærdig Harm. "Efter hvad jeg sagde til Dem den Aften paa Tryland, og hvad De den Gang lovede mig! Ja, De har bedraget mig groft."

Jeg kunde ikke sige, at jeg ikke havde hørt et Ord af, hvad han sagde den Aften, og ikke havde nogen Anelse om, hvad jeg havde lovet. Selv hans Overvurdering af sig selv fortjente ikke et saadant Slag! Og jeg dæmpede min Stemme og min naturlige Vrede over hans Ord og sagde ganske blidt:

"Vær ikke vred. Det gør mig ondt, hvis jeg ubevidst har givet Dem et forkert Indtryk, men hvis vi skal tale om at bedrage, saa har De bedraget mig med Hensyn til Frøken Grey, saa lad os ikke tale mere om den Sag. Vi er kvit. Og skal vi saa ikke være Venner, som vi altid har været" — og jeg rakte min Haand frem og smilede ham frimodigt ind i Ansigtet. Han tog sig sammen og greb min Haand og trykkede den varmt. Hvoraf jeg vidste, at der var mere i Historien med Angela Grey, end det saá ud til.

"Evangeline," sagde han, "jeg vil altid elske Dem; men Frøken Grey er en meget agtværdig ung Kvinde, der er ikke et Ord at sige imod hendes moralske Karakter — og jeg har lovet hende Ægteskab — saa vi maa maaske hellere sige Farvel."

[S. 129]

"Farvel," sagde jeg, "men jeg synes, at jeg har al mulig Grund til at være fornærmet over Deres Tilbud, hvilket, efter Deres senere Bemærkninger at dømme, ikke var værd at tænke paa et eneste Øjeblik!"

"Aa, men jeg elsker Dem!" sagde han, og efter hans Ansigt at dømme var det sandsynligvis for Øjeblikket sandt. Saa sagde jeg ikke mere, og vi rejste os og gik ind til Bridgespillerne. Og det lykkedes mig ikke at komme til at tale mere alene med ham, før vi sagde Godnat.

"Friede Malcolm til Dem?" spurgte Lady Ver, da vi gik op i Seng. "Jeg syntes, jeg saá et Blik i hans Øjne ved Middagen."

Jeg sagde hende, at han paa en Maade havde gjort det, med et Forbehold til Gunst for Frøken Angela Grey.

"Det er alt for rædsomt!" sagde hun. "Det er for Øjeblikket blevet en ren Epidemi i nogle af Garderregimenterne at gifte sig med disse stakkels, simple Fruentimmer med høj moralsk Karakter og — ligegyldige Fødder! Men jeg havde troet, at Skotternes Snedighed vilde have beskyttet Malcolm mod deres Planer. Stakkels Tante Katherine."

EVANGELINE FLYTTER TIL CLARIDGES.

[S. 130]

Kærlighed er ikke en Følelse, der spørger om Tilladelse til at komme. Den kommer paa tusinde, ukendte Maader, som man aldrig har drømt om, og breder et gyldent Skær over hele Verden og omskaber den til et Paradis.

Theodoras Ægteskab.

Claridges.

Lørdag den 26. Novbr.

Lady Ver tog tidligt af Sted til Stationen for at naa Toget til Northumberland i Morges, og jeg saá hende kun for at sige Farvel til hende. Hun syntes ogsaa at blive i daarligt Humør, da hun fik et Brev, hun sagde mig ikke, hvem det var fra, eller hvad det var om — hun sagde kun bagefter, at jeg ikke maatte være dum. "Leg ikke længere med Christopher," sagde hun, "ellers mister De ham. Han kommer sikkert og besøger Dem i Morgen — jeg fik Brev fra ham i Morges som Svar paa mit fra i Aftes — men han siger, at han vil ikke gaa i Zoologisk Have — saa De maa alligevel tage imod ham i Deres Dagligstue — han kommer omtrent Klokken fire."

Jeg sagde intet.

"Evangeline," sagde hun, "lov mig, at De ikke vil være en Nar —"

"Jeg — vil ikke være en Nar," sagde jeg.

Saa kyssede hun mig — og var borte, og nogle faa Øjeblikke efter tog jeg af Sted til Claridges.

Jeg har en meget nydelig lille Lejlighed øverst oppe, og hvis det blot var passende for mig, og jeg havde Raad til det, kunde jeg bo meget behageligt her alene i lang Tid.

Klokken tre Kvarter til to ringede jeg paa Døren paa Carlton House Terrace, Nr. 300, Lady Merrendens Bopæl — med en underlig Følelse af Nervøsitet og Interesse. Det maa naturligvis have været, fordi hun en Gang havde været forlovet med Papa. Bagefter kom jeg til at huske paa Lord Roberts Ord, da jeg paa Branches talte om at tage til London alene; om hvorledes han vilde bringe mig til hende, og hvorledes hun vilde være god imod mig, indtil jeg kunde faa set mig om efter et Sted, hvor jeg kunde bo.

[S. 131]

Men pludselig følte jeg et Stik i Hjertet. Han sad nu bøjet over Lady Ver i Toget til Northumberland.

Der er saadan en statelig, smuk Forhal — idet Døren bliver aabnet — med en smuk Trappe til hver Side, og fuld af pragtfulde Malerier, og hele Atmosfæren er gennemtrængt af en forfinet, rolig Luft.

Tjenerne er høje og ikke alt for unge, og selv paa denne Tid af Aaret har de pudret Haar.

Lady Merrenden var ovenpaa i den lille Dagligstue, og da jeg blev meldt, rejste hun sig, med en Bog i Haanden, for at tage imod mig.

Hun har saadant et smukt Væsen i sit eget Hjem; elskværdigt og ikke en Smule beskyttende.

"Det glæder mig saadan at se Dem," sagde hun. "Jeg haaber ikke, at De vil kede Dem, men jeg har ikke indbudt nogen til at være sammen med Dem — kun min Nevø, Torquillstone, kommer her — han er meget lidende, stakkels Fyr, og alt for mange Ansigter piner ham undertiden."

Jeg sagde, at jeg var henrykt over at træffe hende alene. Man kan ikke tænke sig et venligere Udtryk i noget menneskeligt Ansigt end det, der er i hendes. Hun har det samme højbaarne Udseende som Lord Robert, smaa Øren og Haandlede og Hoved — selv klædt som en Skurekone vilde Lady Merrenden se ud som en fornem Dame.

Vi talte snart fuldkommen tvangfrit med hinanden; hun talte ikke om Folk eller om meget dybe Emner, men man fik et Indtryk af en kultiveret Aand, Kendskab til Bøger og vide Tanker. Aa! Det var saa let for mig at holde af hende.

Vi havde næsten talt sammen i et Kvarter — hun havde tilfældigt spurgt mig, hvor jeg nu boede, og hun syntes slet ikke forbavset eller forfærdet, da jeg sagde Claridges, og at jeg var alene.

[S. 132]

Alt, hvad hun sagde, var: "Hvilken ensom lille Pige! Men det maa være en Hvile sommetider at være alene, og De maa lade Deres Venner komme og se til Dem, vil De ikke nok det?"

"Jeg tror ikke, jeg har nogen Venner," sagde jeg. "Jeg har været saa lidt ude — men hvis De vil komme og besøge mig — saa vil jeg være taknemlig."

"Saa maa De regne mig som en af Deres faa Venner!" sagde hun.

Intet kunde være saa sjældent eller saa sødt som hendes Smil. At tænke sig, at Papa kunde forlade denne Engel for Fru Carruthers Skyld! Mænd er sandelig uberegnelige!

Jeg sagde, at det vilde være en alt for stor Ære for mig at have hende til Ven — og hun tog min Haand.

"De bringer den fjerne Fortid tilbage til mig," sagde hun. "Jeg hedder ogsaa Evangeline — og sommetider tror jeg, at De er blevet kaldt saaledes til Minde om mig."

Hvilken sølsom, mægtig Faktor Kærligheden maa være! Her havde disse to Kvinder, Fru Carruthers og Lady Merrenden — der var hinanden saa stik modsatte — øjensynlig begge tilbudt Papa, og som Følge deraf havde de begge i Overensstemmelse med deres Natur fattet Interesse for mig, Barnet af en tredie Kvinde, der havde fortrængt dem begge! Papa maa have været overordentlig indtagende, for Fru Carruthers havde lige til sin Dødsdag et Miniaturportræt af ham staaende paa sit Bord med en frisk Rose ved Siden af — hans Minde syntes at være den eneste blide Plet i hendes haarde Hjerte.

Og denne søde Dames Øjne smeltede hen i Ømhed, da hun talte om Fortiden — skønt hun ikke kender mig godt nok til at sige mere. For mig er Papas Billede ikke noget saa vidunderligt, kun en køn, ung Garderløjtnant med Øjne af samme Form som mine, men graa, og lyst krøllet Haar. Der maa have været noget eget ved ham, antager jeg.

[S. 133]

I dette Øjeblik traadte Hertugen af Torquillstone ind. Aa, det var et sørgeligt Syn!

En stakkels, pukkelrygget Mand med et stærkt Ansigt og Hoved og et sort, mistænksomt, kynisk Udtryk.

Han vilde øjensynlig have været meget høj, hvis han ikke havde været vanskabt, der staar en Pukkel ud paa hans Ryg, næsten som paa Punch. Han kan ikke være meget over fyrre, men han ser ældre ud, hans Haar er ganske graat.

Ikke en Linie eller et Udtryk hos ham minder mig om Lord Robert, glæder det mig at kunne sige.

Lady Merrenden forestillede os for hinanden, og saa kom Lord Merrenden ogsaa ind, og vi gik alle ned til Lunch.

Det var et temmelig lille Bord, saa vi sad alle nær ved hinanden og kunde tale sammen. Spisestuen var umaadelig stor.

"Jeg tager altid dette lille Bord, naar vi er saa faa," sagde Lady Merrenden. "Det er mere hyggeligt, og man føler sig ikke saa isoleret."

Hvor jeg var enig med hende.

Hertugen saá ofte undersøgende paa mig med sine smaa, kloge Øjne. Man kunde ikke sige, om det var bifaldende eller misbilligende.

Lord Merrenden talte om Politik og Dagens Spørgsmaal, han har et høfligt Væsen, og deres Stemmer var bøjelige og dannede. Og intet kunde gaa mere glat og lydløst end Opvartningen.

Lunchen var meget enkel og god, men ikke halvt saa mange udsøgte Retter som paa Branches og hos Lady Ver.

Der var kun én Kumme med Violer paa Bordet, men Kummen var af Guld og af en smuk Form, og Violerne var næsten saa store som Stedmoderblomster. Mine Øjne vandrede til Billederne — statelige Mænd og Kvinder af Gainsborough og Reynolds og Romney. [S. 134]

"De har truffet min anden Nevø, Lord Robert, ikke sandt?" sagde Lady Merrenden. "Han fortalte mig, at han havde været paa Branches, hvor jeg tror, De boede."

"Ja," sagde jeg, og — aa, det er næsten for ydmygende at skrive det, jeg følte, at mine Kinder blev højrøde, da hun nævnede Lord Roberts Navn. Hvad maa hun have tænkt? Kan noget være saa ungt, kvindeligt og latterligt?

"Han var i Operaen med os i Forgaars Aftes," vedblev jeg. "Hr. Carruthers havde en Loge, og Lady Verningham og jeg var med dem." Saa kom jeg til at tænke paa, hvor underligt dette maatte lyde i min dybe Sorg, og jeg tilføjede: "Jeg holder saa meget af Musik."

"Det gør Robert ogsaa," sagde hun. "Jeg er sikker paa, at han maa have været glad ved at træffe en beslægtet Natur."

Den søde, indtagende, venlige Dame! Hvis hun blot havde vidst, hvilke Sindsbevægelser der i Virkeligheden havde opfyldt os i Logen den Aften, er jeg bange for, at Kærligheden til Musikken havde været den mindste af dem!

Under hele denne Samtale, og lige fra Lord Roberts Navn første Gang blev nævnet, havde Hertugen ikke taget sine Øjne fra mit Ansigt — det var meget forvirrende; hans Blik var nu klarere, det var ganske sikkert misbilligende.

Vi drak Kaffe ovenpaa af saadanne nydelige Dresdener Kopper, og Lord Merrenden viste mig nogle Miniaturbilleder. Til sidst kom Hertugen og jeg til at være alene et Minut, medens vi stod og saá ud ad Vinduet.

Hans Øjne undersøgte mig helt igennem — naa, i alt Fald er min Næse og mine Øren og mine Haanded lige saa fine som Lady Merrendens — stakkels Mamas mærkelige Moder kan ikke ses udenpaa mig — Gudskelov. Han sagde ikke meget, kun dagligdags Ting om Udsigten. Jeg var bange for ham og temmelig nedtrykt. Jeg er vis paa, at han ikke kan lide mig. [S. 135]

"Maa jeg ikke køre Dem et eller andet Sted hen?" spurgte min venlige Værtinde, "eller hvis De ikke har noget særligt Sted at gaa hen, vil De saa ikke tage ud med mig?"

Jeg sagde, at jeg vilde være meget glad ved det. Jeg følte mig saa forfærdelig ensom. Jeg vilde gerne saa længe som muligt opsætte at komme tilbage til Hotellet. Jeg vilde gerne adspredde mine Tanker fra at dvæle ved Dagen i Morgen, og ved, hvad jeg skulde sige til Christopher. I Morgen syntes mig at være Verdens Ende.

Lady Merrenden har smukke Heste, og hele Køretøjet er, i Modsætning til hende selv, saa fikst som det kan være. Hun ser virkelig lidt gammeldags ud, naar hun er ude, og det var maaske derfor, at Papa gik fra hende til Fru Carruthers. En Godhed og Elskelighed som denne passer ikke Mændene saa godt som Luner, lader det til.

Hun var saa god imod mig og talte saa venligt med mig. Jeg glemte helt, at jeg var en hjemløs Vandrer, og jeg kom tilbage til Claridges omtrent Klokken halv fem i næsten godt Humør.

"De maa ikke glemme, at jeg skal være en af Deres Venner," sagde Lady Merrenden, da jeg sagde Farvel til hende.

"Nej, det skal jeg rigtignok ikke," svarede jeg, og hun kørte bort, smilende til mig.

Jeg gad vide, hvad hun vil tænke om mit Ægteskab med Christopher.

Nu er det Aften — jeg har spist til Middag ganske alene i min Dagligstue, Véronique har været meget elskværdig og omhyggelig — hun føler Hr. Carruthers i Luften, antager jeg — og nu maa jeg gaa i Seng.

[S. 136]

Aa, hvorfor er jeg ikke lykkelig, og hvorfor synes jeg ikke, at dette er en dejlig og usædvanlig Situation, som jeg engang vilde have gjort. Jeg føler mig kun nedtrykt og ulykkelig, og som om jeg vilde ønske, at Christopher laa paa Havets Bund. Jeg har fortalt mig selv, hvor køn han er — og hvor jeg syntes godt om ham paa Branches — men det var før — ja, jeg kan lige saa godt skrive det — før Lord Robert kom. Naa, nu sidder han og Lady Ver og taler sammen i en hyggelig Sofa, i en stor, oplyst Dagligstue, og — aa! — jeg vilde ønske, jeg aldrig havde sluttet den Overenskomst med hende — saa maaske jeg nu — naa —

Søndag Eftermiddag.

Nej! Jeg kan ikke holde det ud. Jeg har været febrilsk hele Formiddagen, først hed og saa kold. Hvordan vil det blive? Aa, jeg besvimer, naar han kysser mig. Og jeg véd, at han vil blive rædsom paa den Maade, det har jeg set i hans Øjne — han vil spise mig op. Jeg er vis paa, at jeg vil hade det. Ingen Mand har nogensinde før kysset mig, og jeg kan ikke dømme om det, men jeg er sikker paa, at det er frygteligt, medmindre — jeg føler, at jeg bliver vanvittig, hvis jeg bliver her længere. Jeg kan ikke, jeg kan ikke blive og vente, og staa lige overfor det. Jeg maa først have noget frisk Luft. Det er en tæt Taage. Jeg kunde have Lyst til at gaa ud og fare vild i den, og det *vil* jeg ogsaa! Maaske ikke fare vild, men gaa ud i den, og alene. Jeg vil ikke engang have Véronique med. Jeg vil gaa alene ind i Parken. Det bliver næsten mørkt, skønt Klokken kun er tre. Saa har jeg en Time. Det ser hemmelighedsfuldt ud, og det vil berolige mig, og det passer til min Sindsstemning, og saa, naar jeg kommer tilbage, kan jeg maaske være i Stand til at udholde det tappert, Kys og det hele.

[S. 137]

Claridges.

Søndag Aften den 27. Novbr.

Jeg har en hel Del at skrive — og dog er det kun nogle faa Timer siden, jeg lukkede denne Bog og hængte Nøglen ved mit Armbaand igen.

Klokken et Kvarter over tre gik jeg gennem Grosvenor Square. Alt var taaget og dunkelt, det var ikke ligefrem tæt Taage, saa der var ingen Chance for at fare vild. Da jeg kom ind i Parken, var Taagen lettet lidt. Det forekom mig lummert og varmt, og jeg blev mere og mere nedtrykt. Jeg havde aldrig før været ude alene; det syntes mig i sig selv underligt, og det burde have moret mig.

Christophers Billede blev ved at svæve foran mig, hans Ansigt syntes at have et satyragtigt Udtryk. Naa, han vil i alt Fald aldrig være i Stand til at knuse mit Hjerte, som "Alicia Verney"s — intet kunde nogensinde faa mig til at bryde mig om ham. Jeg forsøgte paa at tænke paa alle de Goder, jeg skulde faa ud af den Affære, og paa, hvor meget jeg holder af Branches.

Jeg gik meget hurtigt, jeg kunde utydeligt se Folk komme henimod mig og derpaa forsvinde i Taagen. Det var næsten Skumring; pludselig følte jeg mig saa træt, at jeg satte mig paa en Bænk.

Jeg var gaaet ind paa en Sidesti, hvor der ingen Stole var. Paa den Bænk, der kom før min, saá jeg, da jeg gik forbi, at der sad en Vagabond sammensunken. Jeg spekulerede paa, hvad hans Tanker kunde være, og om han vel følte sig mere ulykkelig end jeg. Jeg sad vist ogsaa og krøb sammen i en nedslaaet Stilling.

Der gik ikke mange Folk forbi, og med hvert Øjeblik blev det mørkere. Jeg har aldrig i hele mit Liv følt mig saa ulykkelig, ikke engang de Dage, hvor Fru Carruthers forhaanede mig, fordi Mama havde været af lav Herkomst. Der blev ved med at komme Taarer i mine Øjne, og jeg gjorde mig ikke engang den Ulejlighed at blinke dem bort. Hvem kunde vel se mig — og hvem i Alverden vilde bryde sig om det, hvis de saá mig.

[S. 138]

Pludselig saá jeg, at der kom en meget smuk Skikkelse ud af Taagen henimod mig, men ikke før den var tæt ved mig og standsede og kiggede mig forskrækket ind i Ansigtet, opdagede jeg, at det var Lord Robert.

"Evangeline!" udbrød han med bestyrtet Stemme. "Jeg — hvad, aa, hvad er der i Vejen?"

Det var intet Under, at han blev forundret. Hvorfor han ikke ogsaa havde antaget mig for en Vagabond og var gaaet forbi, véd jeg ikke.

"Ingenting," sagde jeg, saa godt jeg kunde, og forsøgte paa at trække min Hat ned over Øjnene. Jeg havde uheldigvis ingen Slør paa.

"Jeg har blot været ude at spadserere. Hvorfor kalder De mig Evangeline, og hvorfor er De ikke i Northumberland?"

Han saá saa høj og smuk ud, og nu var der intet Udtryk af Foragt eller Vrede i hans Ansigt,

kun Sorg og Medfølelse.

"Jeg fik pludselig Vagt i Gaar og kunde ikke faa Permission," sagde han, uden at svare paa den første Del af mit Spørgsmaal. "Men jeg kan ikke holde ud at se Dem sidde her alene og se saa ulykkelig ud. Maa jeg ikke følge Dem hjem? De bliver forkølet i den fugtige Luft."

"Aa nej, ikke endnu. Jeg vil ikke gaa hjem nu!" sagde jeg, uden rigtig at vide, hvad jeg sagde. Han satte sig ved Siden af mig og stak sin Haand ind i min Muffe og trykkede mine foldede Hænder — det blideste, venskabeligste Kærtegn; et Barn kunde give det som Tegn paa Medfølelse. Det berørte en eller anden taabelig Streng i min Natur, en Mangel paa Selvbeherskelse, nedarvet fra Mamas tarvelige Moder, antager jeg, i alt Fald strømmede Taarerne ned over mit Ansigt — jeg kunde ikke gøre ved det. Aa, hvor det var en Skam! At sidde og græde i Parken, og oven i Købet lige overfor Lord Robert, den sidste i Verden, jeg vilde have skulde se det.

[S. 139]

"Kære, kære lille Pige," sagde han. "Sig mig, hvad det er," og han holdt min Haand inden i min Muffe med sin stærke, varme Haand.

"Jeg — jeg har ingenting at fortælle," sagde jeg og kvalte min Hulken. "Jeg skammer mig over, at De skal se mig saaledes, men — jeg føler mig saa ulykkelig."

"Kære Barn," sagde han. "Naa, det skal De ikke gøre — jeg vil ikke have det. Har nogen været slem imod Dem — sig mig det, sig mig det," hans Stemme skælvede af Medfølelse.

"Det er — det er ingenting," mumlede jeg.

Jeg turde ikke se paa ham, jeg vidste, at hans Øjenbryn var trukket op paa den Maade, der tiltrækker mig saa forfærdeligt.

"Hør," næsten hviskede han og bøjede sig over mig. "Jeg vil have, at De skal være Venner med mig, saa jeg kan hjælpe Dem. Jeg vil have, at De skal gaa tilbage til den Tid, da vi pakkede Deres Bøger ind sammen. Gud maa vide, hvad der er kommet imellem os siden den Gang — det er ikke min Skyld — men i Dag vil jeg saa gerne tage mig af Dem, kære lille Pige. Det — det gør mig saa ondt at se Dem sidde og græde her."

"Jeg — jeg vilde gerne være Venner med Dem," sagde jeg. "Jeg har aldrig villet være andet, men jeg kunde ikke gøre ved det — og jeg kan det ikke nu."

"Vil De ikke sige mig Grunden?" bad han. "De har gjort mig saa forfærdelig ulykkelig med det. Jeg troede alle mulige Ting. De véd nok, at jeg er et skinsygt Bæst."

Der kan ikke i hele Verden findes en Stemme mere indtagende end Lord Roberts, og han har en Maade at udtale Ordene paa, der er alt for tiltrækkende, og den Maade, paa hvilken hans Mund bevæger sig, naar han taler, viser hans fuldendt mejslede Læber under det lille Overskæg! Det kan ikke nytte at nægte det, jeg sad dør paa Bænken og gennembævedes af Sindsbevægelser og længtes efter, at han skulde tage mig i sine Arme. Det er alt for frygteligt at tænke paa! Jeg maa, naar alt kommer til alt, være slet.

[S. 140]

"Nu skal De fortælle mig det hele," befalede han. "Til at begynde med — hvad fik Dem pludselig til at blive anderledes paa Tryland efter den første Eftermiddag, og hvad er det saa, De er ulykkelig over nu?"

"Jeg kan ikke sige Dem nogen af Delene," sagde jeg meget sagte. Jeg haabede, at den tarvelige Bedstemoder ikke vilde føre mig saa vidt, at jeg handlede lumpent imod Lady Ver.

"Aa, De har gjort mig vild!" udbrød han, idet han slap min Haand og støttede begge Albuerne paa sine Knæ, medens han puffede sin Hat tilbage i Nakken. "Fuldkommen vanvittig af Raseri og Skinsyge. Det Bæst Malcolm! Og saa at se paa Champion ved Middagen, og værst af det hele, Christopher i Logen til 'Carmen'! Lille uartige, slemme Pige! Og dog har jeg inderst inde en Følelse af, at det er af en eller anden latterlig Grund, og ikke af det rene Djævelskab. Hvis jeg troede det, vilde jeg snart komme til ikke at bryde mig om det. Det troede jeg den Aften til 'Carmen'."

"Ja, det véd jeg," svarede jeg.

"Hvad véd De?" Han saå forskrækket op; saa tog han igen min Haand og sad tæt ved mig.

"Aa, gør det ikke, Lord Robert!" sagde jeg.

Det fik mig virkelig til saaledes at bæve af den dejligste Følelse, jeg nogensinde har kendt, at jeg vidste, at jeg vilde tabe Hovedet, hvis han blev ved.

"Aa, De maa ikke holde min Haand, Lord Robert, saa kan jeg ikke opføre mig, som jeg bør."

[S. 141]

"Min egen Skat," hviskede han, "det viser, at du holder af mig, og jeg slipper den ikke, før du har sagt mig hver eneste Smule."

"Aa, jeg kan ikke, jeg kan ikke!" Jeg var alt for forpint, og dog gik der Glædesbølger hen over mig. "Min egen Skat", det er Ord, der kan faa én til at bæve af Fryd!

"Evangeline," sagde han strengt, "vil du da svare mig paa dette Spørgsmaal — holder du af mig, eller hader du mig? For, som du meget godt maa vide, elsker jeg dig."

Aa, den vilde Glæde at høre ham sige dette! Hvad havde noget som helst andet i Verden at betyde! Et Øjeblik ringede det for mine Øren, og jeg glemte alt andet end os to. Saa saá jeg pludselig i Tankerne Christopher ventende paa mig, med hans kolde, kyniske Ansigt og Øjne, der flammede af Lidenskab, og Hertugens kritiske, mistænksomme, misbilligende Undersøgelse, og der undslap mig et Smertensskrig som et saaret Dyr.

"Kæreste lille Barn, hvad er der? Tog jeg haardt paa din kære, lille Haand?" udbrød Lord Robert ømt.

"Nej," hviskede jeg, "men jeg kan ikke høre paa Dem. Jeg skal tilbage til Claridges nu, og jeg skal giftes med Hr. Carruthers."

Han slap min Haand, som om den havde stukket ham.

"Du gode Gud! Saa er det sandt," var alt, hvad han sagde.

Jeg saá angstfuld paa ham — hans Ansigt saá graat ud i den hurtigt tiltagende Taage.

"Aa, Robert!" sagde jeg fortvivlet, jeg kunde ikke lade være. "Det er ikke, fordi jeg gerne vil. Jeg — jeg elsker sandsynligvis dig — men jeg maa, der er ikke andet at gøre."

"Er der ikke?" sagde han, medens Livet og Glæden kom tilbage i hans Ansigt. "Tror du, at jeg vil lade Christopher eller nogen anden Mand i Verden faa dig, nu da du har tilstaaet det!'" og heldigvis var der ingen i Nærheden — for han lagde sine Arme om min Hals og trak mig tæt hen til sig og kyssede mig paa Munden.

[S. 142]

Aa, hvor Folk vrøvler om Himlen! At sidde paa Skyer og synge Salmer og saadan noget! Der kan ikke findes nogen Himmel, der er halvt saa dejlig som at blive kysset af Robert — jeg var ganske svimmel af Lykke i flere vidunderlige Sekunder, saa vaagnede jeg. Det var alt absolut umuligt, vidste jeg, og jeg maatte ikke tabe Hovedet.

"Nu tilhører du mig," sagde han og lod sin Arm smutte ned om mit Liv; "saa du maa begynde ved Begyndelsen og sige mig alt."

"Nej, nej," sagde jeg og kæmpede svagt for at komme fri, medens jeg var saa glad over, at han holdt saa fast paa mig! "Det er alligevel umuligt, og det gør det kun endnu haardere. Christopher kommer for at besøge mig Klokken fire, og jeg har lovet Lady Ver, at jeg ikke vilde være en Nar, og at jeg vilde gifte mig med ham."

"Pyt med Lady Ver," sagde han roligt, "hvis det er det hele, overlad hende til mig — hun argumenterer aldrig med mig!"

"Det er ikke alene det — jeg — jeg lovede, at jeg ikke vilde lege med Dem —"

"Og det skal du sandelig heller ikke komme til," sagde han, og jeg kunde se et Blik i hans Øjne, da han med Villie misforstod mine Ord, og saa kyssede han mig igen. Aa, jeg holder mere af det end af noget andet i Verden! Hvordan skulde nogen kunne lade være med at tabe Hovedet med Robert ganske tæt ved, gørende Kur paa den Maade.

"Det skal du sandelig aldrig — aldrig," sagde han igen, med et Kys mellem hvert Ord. "Det skal jeg nok passe paa! Din Tid til at lege med Folk er forbi, Mademoiselle! Naar du bliver gift med mig, skal jeg slaas med enhver, der vover at se paa dig!"

[S. 143]

"Men jeg bliver aldrig gift med dig, Robert," sagde jeg, skønt jeg, da jeg kun skulde være lykkelig i saa faa Øjeblikke, ikke syntes at det var nødvendigt at flytte mig ud af hans Arme. Hvor jeg var taknemlig imod Taagen! Og over, at der ingen gik forbi! Jeg vil altid elske Taage.

"Jo, du gør," erklærede han med fuldkommen Sikkerhed, "i Løbet af fjorten Dage, antager jeg. Jeg kan ikke og vil ikke have, at du bliver alene hos Claridges. Jeg skal i Eftermiddag bringe dig tilbage til Tante Sophia. Men det kan vi tale om senere. Nu for Øjeblikket vil jeg have, at du skal sige mig, at du elsker mig, og at det gør dig ondt, at du har været saadant et lille Utske i al denne Tid."

"Jeg vidste det ikke før lige nu — men jeg tror — at jeg sandsynligvis elsker dig, Robert!" sagde jeg.

Han holdt igen min Haand inden i min Muffe og havde den anden Arm om mit Liv. Det var en absolut upassende Opførsel i en Park; som om vi kunde have været Susan Jane og Thomas Augustus, og dog var jeg fuldkommen lykkelig og syntes, at det var den eneste naturlige Maade at sidde paa.

Der kom en Skikkelse til Syne i det Fjerne — vi fo'r fra hinanden.

"Aa," gispede jeg, "vi — du — maa virkelig være anderledes."

Han lænede sig tilbage og lo.

"Du søde Barn! Naa, saa kom, vi vil køre en Tur i en Droske — vi kan vælge en uden Lys indeni. Albert Gate er lige i Nærheden, kom!" Og han rejste sig og tog mig under Armen, han bød mig ikke sin, som i Bøgerne, og trak mig med sig ned ad Vejen.

Jeg er sikker paa, at enhver vilde blive frygtelig forarget over at læse, hvad jeg har skrevet,

men ikke saa meget, hvis de kendte Robert og vidste, hvor bedaarende han er. Og hvor bydende og naturlig og ligefrem! Han kløver ikke Haar eller leger med Ord. Jeg havde tilstaaet, at jeg elskede ham, og det var nok for ham!

Medens vi gik alene, forsøgte jeg paa at sige ham, at det var umuligt, at jeg maatte gaa tilbage til Christopher, at Lady Ver vilde synes, at jeg havde brudt mit Ord. Jeg fortalte ham naturligvis ikke om hendes Overenskomst med mig om ham, men han gættede det sandsynligvis, for han havde, endogsaa før vi steg ind i Drosken, begyndt at underkaste mig et Krydsforhør om Grundene til min Opførsel paa Tryland og i Park Street og Operaen. Jeg følte mig som et Barn overfor en stærk Mand og med hvert Øjeblik mere idiotisk lykkelig og forelsket i ham.

Han sagde til Kusken, at han skulde køre til Hammersmith, og saa lagde han igen sin Arm om mit Liv og holdt min Haand, efter først at have trukket Handsken bagvendt af. Det er en stor Zobelskinds Bedstemodermuffe, jeg har, Fru Carruthers Gave paa min sidste Fødselsdag. Den Gang tænkte jeg ikke paa, hvilken bedaarende Brug der vilde blive gjort af den.

"Nu tænker jeg, at vi har nedbrudt alle dine dumme smaa Grunde til at gøre mig ulykkelig," sagde han. "Hvilke andre har du at komme frem med, hvorfor du ikke kan gifte dig med mig om fjorten Dage?"

Jeg tav — jeg vidste ikke, hvorledes jeg skulde sige den — den vigtigste af dem alle.

"Min egen Evangeline," bad han. "Hvorfor vil du gøre os begge ulykkelige — sig mig det i det mindste."

"Din Broder, Hertugen," sagde jeg meget sagte. "Han vil aldrig samtykke i, at du gifter dig med en Person som mig, uden Slægtninge."

Han var tavs i et Sekund, saa sagde han: "Min Broder er en forfærdelig god Fyr, men hans Sind er paavirket af hans Sygdom. Du maa ikke tænke noget ondt om ham — han vil holde af dig, saa snart han ser dig, ligesom alle andre." [S. 145]

"Jeg saá ham i Gaar," sagde jeg.

Robert blev saa forundret.

"Hvor saá du ham?" spurgte han.

Saa fortalte jeg ham, at jeg havde truffet Lady Merrenden, at hun havde indbudt mig til Lunch, og at hun havde elsket Papa, og at Hertugen havde set lige igennem mig med et Udtryk af Mishag.

"Aa, nu ser jeg det hele," sagde Robert og holdt endnu fastere paa mig. "Tante Sophia og jeg er meget gode Venner, véd du nok; hun har altid været, som om hun var min Moder, der døde, da jeg var ganske lille. Jeg fortalte hende om dig, da jeg kom fra Branches, og at jeg straks var blevet dybt forelsket i dig, og jeg sagde, at hun maatte hjælpe mig til at faa dig at se paa Tryland, og det gjorde hun, og saa troede jeg, at du var kommet til ikke at kunne lide mig, og da jeg saa kom tilbage, gættede hun, at jeg var ulykkelig over noget, og dette er hendes første Skridt til at finde ud af, hvorledes hun kan gøre noget for mig — hun er saa kær!"

"Ja, det er hun rigtignok," sagde jeg.

"Naturligvis interesserer hun sig særligt for dig, naar hun har elsket din Fader! Saa det er godt nok, min Skat, hun maa jo vide alt om din Familie, og kan fortælle det til Torquilstone. Vi har ikke noget at frygte!"

"Aa jo, vi har!" sagde jeg. "Jeg kender hele Historien om, hvad der er din Broders svage Side. Lady Ver har fortalt mig det. Det slemme ved Sagen er, at Mama virkelig var en meget ubetydelig Person, hendes Fader og Moder glemte at blive gift, og skønt Mama var yndig og var blevet udmærket opdraget af to gamle Damer i Brighton, var det en Vanære for Papa at gifte sig med hende — det har Fru Carruthers ofte forhaanet mig med!"

"Min egen lille Pige!" sagde han og begyndte igen at kysse mig, saa jeg slet ikke kunde samle mine Tanker til at gaa videre med det, jeg var ved at sige. Vi var begge to saa dumme — hvis det er dumt at være vanvittig vildt lykkelig — og glemme alt andet i Verden. [S. 146]

"Jeg vil gaa lige til Tante Sophia nu, naar jeg har bragt dig tilbage til Claridges," sagde han lidt efter, da vi blev lidt roligere.

"Hvad er Klokken?" spurgte jeg.

Han tændte en Tændstik og saá paa sit Ur.

"Ti Minutter over fem," udbrød han.

"Og Christopher skulde komme Klokken fire," sagde jeg, "og hvis du ikke tilfældigvis havde mødt mig i Parken, vilde jeg nu have været forlovet med ham og sandsynligvis have forsøgt paa at udholde, at han kyssede mig."

"Min Gud!" sagde Robert rasende, "jeg bliver vanvittig af at tænke paa det," og et Øjeblik

holdt han saa fast paa mig, at jeg knap kunde aande.

"Du faar aldrig i Verden nogensinde nogen andens Kys, det siger jeg dig," sagde han gennem Tænderne.

"Jeg — jeg vil heller ikke have dem," hviskede jeg og krøb tættere ind til ham; "og jeg har aldrig faaet nogen, aldrig af andre end dig, Robert."

"Min Elskede," sagde han, "hvor jeg er glad for det!"

Hvis jeg vilde, kunde jeg naturligvis blive ved med at skrive Side op og Side ned om alt, hvad vi sagde til hinanden, men det vilde, endogsaa naar jeg selv læste det, lyde som saadan noget Vrøvl, at jeg ikke vil det, og jeg kunde ikke gengive Klengen af Roberts Stemme eller hans bedaarende Væsen — ømt og tilbedende og bydende. Det maatte altsammen blive i mit Hjerte; men det var, som om en Fé var gaaet forbi med sin Tryllevaand og havde sagt, "Du skal blomstre", til et Træ midt om Vinteren. En Mængde Følelser, som jeg aldrig havde drømt om, gennemstrømmede mig — alle min Sjæls Sluser syntes at aabne sig for en Strøm af Kærlighed og Glæde. Medens vi var sammen, syntes intet at have noget at sige — alle Skranker smeltede bort.

[S. 147]

Skæbnen vilde sikkert være god imod et Par Elskende som os.

Vi kom tilbage til Claridges Klokken omtrent seks, og Robert vilde ikke lade mig gaa op i min Dagligstue, før han havde forvissat sig om, at Christopher var gaaet.

Jo, han havde været der Klokken fire, opdagede vi, og havde ventet i tyve Minutter, derpaa var han gaaet og havde sagt, at han kom igen Klokken halv syv.

"Saa maa du skrive et Brev til ham og lade Portieren give ham det og sige, at du er forlovet med mig, og ikke kan tage imod ham," sagde Robert.

"Nej, det kan jeg ikke gøre — jeg er ikke forlovet med dig, og kan ikke være det, før din Familie har givet sit Samtykke og er venlige imod mig," sagde jeg.

"Min egen Skat," stammede han, og hans Stemme skælvde af Sindsbevægelse, "der er Kærlighed mellem dig og mig, den er vort Liv — hvordan det end gaar, hvordan min Familie end tager det, skal intet skille dig fra mig eller mig fra dig, det sværger jeg paa. Skriv til Christopher."

Jeg satte mig ved Bordet i Vestibulen og skrev:

"Kære Hr. Carruthers! Det gør mig ondt, at jeg var ude," saa bed jeg i Penneskafte. "Kom ikke og besøg mig i Aften. Om et Par Dage skal jeg sige Dem hvorfor.

Deres hengivne
Evangeline Travers."

"Er det godt?" spurgte jeg og rakte det til Robert, medens jeg skrev udenpaa Konvolutten.

"Ja," sagde han og ventede, medens jeg forseglede det og gav det til Portieren. Saa trykkede han ubemærket min Haand og forlod mig for at gaa til Lady Merrenden.

[S. 148]

Jeg er kommet op i min lille Dagligstue som et andet Menneske. Hele Verden drejer sig for mig om en anden Akse, og alt det i et Tidsrum af tre korte Timer.

Claridges.
Søndag Aften den 27. Novbr.

Sent i Aften, da jeg havde lukket min Dagbog, fik jeg et Brev fra Robert. Jeg var lige begyndt at spise til Middag.

Jeg rev det op, inden i det laa der et andet, jeg ventede ikke for at se fra hvem, jeg var alt for ivrig efter at læse hans. Jeg klistrer det ind her.

"Carlton House Terrace.

Min egen Evangeline!

Jeg har haft en lang Samtale med Tante Sophia, og hun er saa sød og god som vel muligt, men hun er bange for, at Torquillstone vil være lidt vanskelig (det bryder jeg mig ikke om, intet skal skille os ad nu). Hun beder mig om ikke at gaa hen og besøge dig i Aften, da hun tror, at det er bedre for dig, at jeg ikke kommer til Hotellet saa sent. Læs hendes Brev, og du skal se, hvor sød hun er. Jeg kommer i Morgen, saa snart jeg er færdig med Tjenesten, omtrent Klokken tolv. Pas godt paa dig selv! Hvilken Forskel paa i Aften og i Aftes! Jeg var saa forfærdelig ulykkelig og rastløs — og i Aften! Du kan nok gætte det! Jeg er ikke halvt god nok til dig, min yndige, smukke Dronning — men jeg tror, jeg véd, hvorledes jeg skal gøre dig

"Send mig et Par Ord med min Tjener, jeg har sagt, at han skulde vente."

Jeg har aldrig før faaet et Kærlighedsbrev. Hvor det var vidunderligt! Og jeg bævede af Henrykkelse over det! Nu kan jeg naturligvis indse, at jeg hele Tiden har været frygtelig forelsket i Robert, men jeg vidste det ikke rigtigt! Jeg faldt hen i en Slags lykkelig Drøm, og saa tog jeg mig sammen for at læse Lady Merrendens Brev. Jeg sætter ikke hendes ind i Bogen, det fylder alt for meget, og jeg kan ikke lukke Laasen — det er et meget sødt lille Brev, hun siger, at Robert har fortalt hende Nyheden, og at hun er beredt til at tage imod mig som sin kæreste Nièce, og at gøre alt, hvad hun kan for os. Hun haaber, at jeg ikke vil synes, at hun er kedelig og gammeldags, fordi hun har sagt, at Robert hellere ikke maa se mig mere i Aften, og hvis det ikke er mig ubelejligt, vil hun selv komme i Morgen Formiddag og tale om, hvad der er bedst at gøre.

[S. 149]

Véronique sagde, at Lord Roberts Tjener ventede udenfor Døren, saa jeg fløj hen til mit Bord og begyndte at skrive. Min Haand rystede, saa jeg slog en Klat, og jeg maatte rive det Ark itu, saa skrev jeg et andet. Blot et Par Ord. Jeg var forskrækket; jeg kunde ikke sige kærlige Ting i et Brev, jeg havde ikke engang sagt mange til ham — endnu.

"Jeg blev glad for dit Brev," begyndte jeg, "jeg synes, at Lady Merrenden har Ret. Jeg vil være hjemme Klokken tolv og være meget glad ved at se dig." Jeg vilde gerne have sagt, at jeg elskede ham, og at jeg syntes, der var meget længe til Klokken tolv, men saadan noget kan man naturligvis ikke skrive — saa endte jeg blot med "en kærlig Hilsen fra Evangeline".

Saa læste jeg det igennem, og det lød affektet og dumt — men med Tjeneren ventende der ude i Gangen og Véronique vimsende ud og ind af mit Soveværelse og Tjeneren, der bragte min Middag op, kunde jeg ikke blive ved med at rive Breve itu og skrive andre, det saá alt for forvirret ud, saa det blev puttet i en Konvolut. Saa tog jeg i et af de Sekunder, hvor jeg var alene, en Viol fra en Buket paa Bordet og puttede den i med. Gud véd, om han vil synes, at det er sentimentalt af mig! Da jeg havde skrevet Navnet, havde jeg ingen Anelse om, hvortil jeg skulde adressere det. Hans var skrevet fra Carlton House Terrace, men dér var han øjensynlig ikke nu, da hans egen Tjener havde bragt det. Jeg følte mig saa nervøs og urolig, det var alt for latterligt — jeg er i Reglen meget rolig. Jeg kaldte paa Tjeneren og spurgte ham, hvor Hans Herlighed var nu? Jeg kunde ikke lide at sige, at jeg ikke vidste, hvor han boede.

[S. 150]

"Hans Herlighed er i Vavasour House, Frøken," sagde han ærbødigt, men med den svageste Skygge af Forbavselse over, at jeg ikke vidste det. "Hans Herlighed spiser hjemme i Aften sammen med Hans Naade."

Jeg skrev et Brev til Lady Merrenden — det vilde glæde mig meget at se hende om Formiddagen, paa hvilken som helst Tid der passede hende bedst. Jeg vilde slet ikke gaa ud, og jeg takkede hende. Det var meget lettere at skrive til hende end til Robert.

Da jeg blev alene, kunde jeg ikke spise. Véronique kom ind for at forsøge paa at overtale mig. Jeg saá saa bleg ud, sagde hun, hun var bange for, at jeg var blevet forkølet, hun var i en af sine "gamle Moder" Sindsstemninger, hvor hun sommetider opgiver tredie Person og kalder mig "*mon enfant*".

"Aa, Véronique, jeg er ikke blevet forkølet, jeg er kun vildt lykkelig!" sagde jeg.

"Mademoiselle er uden Tvivl *fiancé* med Hr. Carruthers. *Oh! mon enfant adorée,*" udbød hun, "*que je suis contente!*"

"Gud bevares, nej!" udbød jeg. Dette fik mig til med Forfærdelse at tænke paa Christopher. Hvad vilde han sige, naar han hørte det?

"Nej, Véronique, med én, der er meget bedre — Lord Robert Vavasour."

[S. 151]

Véronique var frygtelig interesseret — hun vilde have foretrukket Hr. Carruthers, indrømmede hun, han var mere solid — mere *rangé* — *plus à fin de ses bêtises*, men uden Tvivl var "Milor" ogsaa indtagende, og saa vilde Mademoiselle ganske sikkert en Gang blive Duchesse. Hvad Slags Krone vilde Mademoiselle imidlertid have paa sit Udstyr?

Jeg var nødt til at forklare hende, at jeg ikke skulde have nogen Krone — eller noget Udstyr for ubestemt Tid, da intet endnu var afgjort. Det dæmpede hende lidt.

"*Un frère de duc et pas de couronne!*" Efter at have været syv Aar i England var hun endnu ikke i Stand til at forstaa disse underlige Sædvaner, sagde hun.

Hun vilde endelig putte mig i Seng lige efter Middag — "for at være smukkere for 'Milor' *demain!*" og saa, da hun havde pakket mig ind og var ved at slukke Lyset midt i Stuen, saá hun sig tilbage. "Mademoiselle er alt for smuk saaledes," sagde hun, som om det slap hende ud af Munden — "*Mon Dieu! il ne s'embêtera pas, le Monsieur!*"

Jeg kan ikke begribe, hvorledes jeg levede, før jeg traf Robert. Jeg gad vide, hvad Nyttedagene var til. Og Gud véd, Gud véd, om jeg, hvis Hertugen bliver ved med at være halsstarrig med Hensyn til mig, nogensinde kan faa Sjælsstyrke nok til at skilles fra ham for ikke at ødelægge hans Fremtid.

Det er saa kort Tid siden — endnu ikke fire Uger — at jeg endnu var paa Branches og spekulerede paa, hvad der fik Uret til at gaa rundt — Livets store Urværk.

Aa, nu véd jeg det! Det er at være forelsket — frygtelig forelsket, som vi er det. Men jeg maa forsøge paa ikke at tabe Hovedet og huske alle Lady Vers Bemærkninger om Ting og Mænd. De er allesammen Kamphaner, og de maa aldrig føle sig ganske sikre. Det vil blive frygtelig vanskeligt at drille Robert, fordi han er saa ligefrem og naturlig; men jeg maa vel prøve det. Maaske er det nok til at plage Robert, at jeg er saa køn, som jeg er, og at alle de mandlige Væsener ser paa mig med Interesse, saa jeg ikke selv behøver at være kedelig. Det haaber jeg, for jeg elsker ham virkelig saa højt, at jeg gerne vil være naturlig og være saa elskværdig som muligt.

[S. 152]

Jeg gør alt det, som jeg før fandt fuldkommen dumt, naar jeg hørte om det. Jeg kyssede hans Brev og sov med det paa Pudren ved Siden af mig, og i Morges vaagnede jeg Klokkeren seks og tændte det elektriske Lys for at læse det igen. Der er enkelte Steder, hvor Ordene er helt udviskede, det er dør, hvor jeg har kysset mest!

Jeg synes at være ufølsom for alt andet. Jeg er ligeglad, om Lady Ver er vred eller ikke. Jeg har handlet ærligt. Hun kunde ikke vente, at jeg skulde handle anderledes, naar Robert havde sagt rent ud, at han elskede mig. Men jeg er sikker paa, at hun alligevel bliver vred over det, og sandsynligvis lidt onskabsfuld.

Jeg vil simpelthen skrive Sandheden til hende om et Par Dage, naar vi ser, hvordan det gaar. Hun gætter det maaske, fordi Robert ikke kommer til Sedgwick.

Claridges.

Mandag Eftermiddag.

Klokken halv tolv i Formiddags kom Lady Merrenden, og Stuen var fuld af Blomster, som Robert havde sendt — Masser af Violer og Roser. Hun kyssede mig og holdt mig et Øjeblik tæt ind til sig, og vi talte ikke. Saa sagde hun med en Stemme, der skælvede lidt:

"Jeg holder saa meget af Robert — næsten som om han var mit eget Barn — at jeg gerne vil have, at han skal være lykkelig, og De ogsaa, Evangeline — det maa jeg nok kalde Dem, ikke sandt?"

[S. 153]

Jeg trykkede hendes Haand.

"De er Genklangen af min egen Ungdom, da jeg ogsaa kendte Kærlighedens vilde Foraarstid. Og jeg behøver ikke at sige, at jeg vil gøre alt, hvad jeg kan, for jer begge."

Saa talte og talte vi.

"Jeg maa tilstaa," sagde hun til sidst, "at jeg var forud indtaget til Gunst for Dem for Deres kære Faders Skyld, men i alt Fald er min Mening om Roberts Dømmekraft saa høj, at jeg vilde have været beredt til at finde Dem indtagende uden det. Han har de sjældneste Egenskaber, han er den mest trofaste, mest uplettede Sjæl i denne Verden."

"Jeg siger ikke," vedblev hun, "at han ikke er akkurat som de andre unge Mænd paa hans Alder og i hans Samfundsklasse; han er intet Dydsmonster, hvilket ingen kan være, som er menneskelig og lever i Verden. Og jeg er vis paa, at venlige Venner vil fortælle Dem Historier om Skuespillerinder og andre Adspredelser, men jeg, som kender ham, siger Dem, at De har vundet den bedste og største Skat i Verden."

"Aa, det er jeg sikker paa!" sagde jeg. "Jeg véd ikke, hvorfor han holder saa meget af mig, han har set mig saa lidt, men det begyndte lige fra det første Minut hos os begge, tror jeg. Han har saadan en smuk Skikkelse."

Hun lo. Saa spurgte hun mig, om hun havde Ret i at antage, at alle disse Genvordigheder, som vi havde haft, var Lady Vers Værk. "De behøver ikke at svare, kære Barn," sagde hun. "Jeg kender Janthe — hun er selv forelsket i Robert, hun kan ikke gøre ved det; hun mener ikke noget ondt, men hun faar ofte den Slags Anfald, og de gaar over. Jeg tror, at hun i Virkeligheden holder meget af Sir Charles."

[S. 154]

"Ja—a—a," sagde jeg.

"Det er en underlig Verden, vi lever i, Barn," fortsatte hun, "og sand Kærlighed og Overensstemmelse i Karakter er saa sjældent forenede, men efter hvad jeg kan dømme, ejer De og Robert dem."

"Aa, hvor jeg er glad over, at De siger det!" udbrød jeg. "De tror altsaa ikke, at jeg maa være slet paa Grund af mine Farver?"

"Hvilken latterlig Idé, De søde Barn!" sagde hun og lo. "Hvem har sagt det til Dem?"

"Det sagde Fru Carruthers — og — og — de gamle Herrer, og selv Hr. Carruthers hentydede til, at jeg sandsynligvis havde nogle underlige Egenskaber. Men De tror nok, at jeg er i Stand til at være temmelig god, ikke sandt?"

Jeg kunde se, at hun morede sig, men jeg var alvorlig.

"Jeg tror, at De sandsynligvis kunde være blevet lidt slem, hvis De var blevet gift med en Mand som Hr. Carruthers," sagde hun smilende; "men med Robert er jeg sikker paa, at De bliver god. Han vil aldrig forlade Dem et Øjeblik, og han vil elske Dem saa højt, at De ikke vil faa Tid til noget andet."

"Aa, det er det, jeg vil kunne lide — at blive elsket," sagde jeg.

"Jeg tror, at alle Kvinder kan lide det," sukkede hun. "Vi kunde allesammen være gode, hvis den Person, som vi elsker, blev ved med at være demonstrativ. Det er den kolde, dagligdags Hengivenhed, der dræber Kærligheden og faar én til at se efter den andre Steder for at finde den igen."

Saa talte vi om Mulighederne med Hertugen. Jeg sagde hende, at jeg kendte hans *toquade*, og hun kendte naturligvis fuldt ud Mamas Historie.

"Jeg maa sige Dem, kære Barn, at jeg er bange for, at han bliver vanskelig," sagde hun. "Han er en underlig fordomsfuld Person, og meget halstarrig, og han tilbeder Robert, som vi alle gør det." [S. 155]

Jeg vilde ikke spørge, om Hertugen havde fattet Uvillie imod mig, for jeg vidste, at han havde det.

"Jeg indbød Dem med Villie til at møde ham i Lørdags," vedblev hun. "Jeg var sikker paa, at Deres Ynde vilde gøre Indtryk paa ham, ligesom paa mig og min Mand — men nu spekulerer jeg paa, om det maaske ikke havde været bedre at vente. Han sagde, da De var gaaet, at De var meget for smuk for en Families Fred, og han beklagede Hr. Carruthers, hvis han blev gift med Dem! Det er ikke min Mening at saare Dem, Barn, jeg siger Dem kun alt, for at vi kan tale om, hvad der er bedst at gøre."

"Ja, det véd jeg," sagde jeg, og jeg trykkede igen hendes Haand, hun stikker ikke Kløerne frem som Lady Ver.

"Hvor vidste han noget om Hr. Carruthers?" spurgte jeg, "eller om mig — eller om nogenting?"

Hun saá skamfuld ud.

"Man kan aldrig sige, hvor han hører noget fra. Han interesserede sig uhyre for at træffe Dem, og han syntes at kende mere til Sagen end jeg. Jeg er næsten bange for, at han maa faa sine Oplysninger fra Tjenestefolkene."

"Aa, viser det ikke Stuepigen i ham, stakkels Menneske!" sagde jeg. "Saa kan han ikke gøre ved det, ikke mere end jeg kunde gøre ved, at jeg græd i Gaar i Parken, medens Robert saá paa det. Naturligvis kunde ingen af os have gjort den Slags Ting, hvis det ikke var for den Plet paa vor Oprindelse, men heldigvis var min ikke en Stuepige, og den var én Generation længere tilbage, saa det er ikke sandsynligt, at jeg skulde gøre den Slags Ting."

Hun lænede sig tilbage i Stolen og lo.

"De sælsomme, sælsomme Barn, Evangeline," sagde hun.

Saa var Klokken akkurat tolv, og Robert kom.

Aa! man taler om Hjertebanken. Hvis mit Hjerte skal blive ved med at hoppe saaledes, hver Gang Robert træder ind i Stuen, saa faar jeg en Hjertesygdom, før der er gaaet et Aar. [S. 156]

Han saá saa indtagende ud, han var i almindelig Formiddagsdragt, og hans Ansigt straaledede, og hans Øjne skinnede som blaa Stjerner.

Vi opførte os pænt; han kyssede kun min Haand, og Lady Merrenden saá hen paa Uret imedens. Hun har Takt!

"Er min Evangeline ikke yndig, Tante Sophia?" sagde han. "Og elsker du ikke hendes røde Haar?"

"Det er meget smukt," sagde Lady Merrenden.

"Naar du gaar fra os, vil jeg tage det hele ned," og han hviskede: "Min egen Skat, jeg elsker dig," saa tæt, at hans Læber rørte ved mit Øre, medens han lod, som om han ingenting gjorde! Jeg siger igen, Robert har et Væsen, som kunde fortrylle en Stenstøtte.

"Hvordan var Torquilstone i Aftes?" spurgte Lady Merrenden. "Og fortalte du ham noget?"

"Ikke et Ord," svarede Robert. "Jeg vil vente og raadføre mig med jer begge om, hvad der vilde være det bedste. Skal jeg gaa til ham straks, eller skal vi igen lade ham træffe min Evangeline og lade hende fortrylle ham, som hun er nødt til, og saa sige ham det?"

"Nej, sig det rent ud!" udbrød jeg, da jeg huskede hans Tilbøjelighed til at tale med

Tjenestefolkene, og at Véronique vidste det. "Saa kan han aldrig nogensinde sige, at vi har narret ham."

"Det synes jeg ogsaa," sagde Robert.

"Tag du Evangeline med hjem til Lunch, Tante Sophia, saa vil jeg gaa hjem og spise sammen med ham og sige ham det, og saa bagefter komme til dig."

"Ja, det vil være det bedste," og det blev bestemt, at hun skulde komme igen og hente mig om en Time, naar Robert skulde gaa hjem til Vavasour House. Han fulgte hende ud til Elevatoren og kom saa tilbage. [S. 157]

Nej — ikke engang i denne lukkede Bog vil jeg skrive om den Time — den var for guddommelig. Hvis jeg havde syntes, at det var Himlen at sidde i Parken, saa véd jeg nu, at der er Grader af Himlen, og at Robert underviser mig op imod den syvende.

Mandag Eftermiddag (fortsat).

Jeg glemte at sige, at der kom et Brev fra Christopher med Morgenposten — det fik mig til at le, da jeg læste det, saa glemte jeg det igen, men da Lady Merrenden kom tilbage efter mig, og vi var mere eller mindre fornuftige igen — Robert og jeg — tænkte jeg paa det; og det gjorde han tilsyneladende ogsaa.

"Har du tilfældigvis hørt fra Christopher, om han har faaet dit Brev fra i Gaar Aftes eller ikke?" spurgte han.

Jeg gik og hentede det fra mit Soveværelse, da jeg tog min Hat paa. Robert læste højt:

"Travellers" Klub, Søndag Aften.

"Souvent femme varie, fol qui se fie!" Jeg haaber, at De har fundet Deres Variation Umagen værd.

"C. C."

"Pokkers uforskammet!" sagde han paa sin gamle Maade; han havde ikke benyttet noget "Krydderi paa Samtalen", siden vi blev — aa, jeg vil saa gerne sige det — forlovede!

"Vær forsigtig, kære Evangeline," sagde Lady Merrenden muntert, "ellers knækker Robert Halsen paa enhver Mand paa Gaden, der blot ser paa Dem! Han er vanvittigt skinsyg."

"Ja, det véd jeg, at jeg er," sagde Robert, medens han rettede paa mit Slips med den ugenerte Besiddermine, som jeg holder saa meget af. [S. 158]

Nu tilhører jeg ham, og hvis mit Slips ikke sidder saaledes, som han kan lide det, har han fuldkommen Ret til at binde det om! Lige meget, hvem der er til Stede! Det er hans Mening, ikke Spor af Ceremoni eller Vrøvl, alting ganske ligefremt og naturligt!

Det gør det hele saa behageligt. Da jeg var "Frøken Travers" og han "Lord Robert", var han altid ærbødig og ikke familiær — undtagen den ene Aften, da han var saa rasende, at han kneb mig i Fingeren! Men nu, da jeg er *hans* Evangeline og han *min* Robert (saaledes forklarede han mig det i en af vore Paradistimer), er jeg hans Dronning og hans Elskede — men paa samme Tid hans Ejendom, akkurat som hans Ur og hans Frakke. Jeg elsker det, og det gør mig ikke en Smule "overlegen", som man skulde have troet.

"Kom nu, Børn!" sagde Lady Merrenden til sidst, "ellers kommer vi for sent!"

Saa tog vi af Sted, og vi satte Robert af paa Vejen, ved Vavasour House. Det er et pragtfuldt Sted, nede i en af de Sidegader, der vender ud til Green Park, og der er en lille Have paa den Side. Jeg har aldrig før været nede ved den lille Plads, hvor det ligger, men enhver kan naturligvis se dets pragtfulde Façade fra St. James' Park, skønt jeg aldrig har vidst, at det var Vavasour House.

"God Lykke," hviskede Lady Merrenden, da Robert steg ud, og saa kørte vi videre.

Der var flere forskellige Mennesker til Lunch paa Carlton House Terrace, et Par Ministre og en berømt Romanforfatter og en stor Portrætmaler, foruden to eller tre yndige Kvinder, den ene var smuk og fiks som Lady Ver, den anden saá mere almindelig ud, men havde et saa elskværdigt Væsen. Der var ingen rigtigt gammeldags Personer som Montgomeries. Vi fik en dejlig Lunch, og jeg gjorde mig Umage for at være elskværdig og gøre mit bedste for at behage min kære Værtinde. Da de alle var gaaet, tror jeg, at vi begge begyndte at blive nervøse og længes efter, at Robert skulde komme. Saa talte vi om Gæsterne. [S. 159]

"Det morer min Mand at se flere forskellige Slags Mennesker," sagde hun, "men vi havde ikke noget videre interessant i Dag, maa jeg tilstaa — skønt sommetider keder Forfatterne og Forfatterinderne mig — og de er ofte meget skuffende, man bryder sig ikke mere om at læse deres Bøger, naar man har set dem."

Jeg sagde, at det vilde jeg gerne tro.

"Jeg bryder mig ikke meget om knoppende Genier," fortsatte hun, "jeg foretrækker at vente, indtil de er blevet til noget — lige meget hvorledes deres Oprindelse er — saa har de paa

Vejen opad erhvervet sig en vis ydre Opdragelse, og de støder ikke én saa meget. Merrenden forstaar udmærket at bedømme den menneskelige Natur, og Forandring morer ham. Hvis jeg var overladt til mig selv, er jeg bange for, at jeg vilde være tilfreds med mindre begavede Mennesker, som simpelt hen hørte til min egen Verden."

I alt, hvad hun siger, kan man mærke, hvorledes hun tænker paa og tager Hensyn til Lord Merrenden og hans Ønsker og Smag.

"Jeg synes altid, at det er saa grusomt imod ham, at vi ingen Børn har," sagde hun; "Titlen uddør med ham, saa jeg maa gøre ham saa lykkelig, som jeg kan."

Hvilken god og retfærdig Kvinde.

Til sidst talte vi om Robert, og hun fortalte mig Historier fra hans Drengetid, morsomme Etonhistorier og senere Bedrifter. Og om, hvor modig og prægtig han havde været i Krigen; og om, hvorledes Folkene paa Torquillstone allesammen elskede ham; og om hans Popularitet og Indflydelse hos dem. "De maa faa ham til at gaa ind i Parlamentet," sagde hun.

Saa kom Robert ind i Stuen. Aa, hans kære Ansigt talte, der behøvedes ingen Ord! Man kunde se, at Hertugen havde været haardhjertet.

[S. 160]

"Naa?" sagde Lady Merrenden.

Robert kom lige over til mig og tog mit Ansigt i begge sine Hænder. "Min egen Elskede," sagde han, "frem for alt vil jeg have, at du skal vide, at jeg elsker dig højere end alt andet i Verden, og at intet kan gøre nogen Forskel," og han kyssede mig lige for Øjnene af sin Tante. Hans Stemme var saa bevæget — og jeg véd, at vi alle havde en lille Klump i Halsen; saa stillede han sig foran os, men han holdt mig i Haanden.

"Torquillstone var rædsom, kan jeg se," sagde Lady Merrenden. "Hvad sagde han, Robert — sig os alt? Evangeline ønsker det ogsaa, er jeg sikker paa, lige saa vel som jeg."

Robert saá meget bleg og alvorlig ud, man kan se, hvor bestemt hans Mund i Virkeligheden er, og hvor faste hans kære, blaa Øjne.

"Jeg sagde til ham, at jeg elskede Evangeline, som jeg havde forstaaet, at han havde truffet i Gaar, og at det var min Hensigt at gifte mig med hende —"

"Og han svarede?" spurgte Lady Merrenden aandeløst.

Jeg holdt kun fastere paa Roberts Haand.

"Han bandede som en Matros og satte sit Glas saa haardt ned paa Bordet, at det knustes — en modbydelig Hidsighed — jeg skammede mig over ham. Saa sagde han, aldrig, saa længe han levede og kunde forhindre det — og at han havde hørt noget om min Bedaarelse, og da jeg ikke plejede at have det paa den Maade, havde han undersøgt Sagen og fundet, at Familien var højst utilfredsstillende. Saa var han kommet her i Gaar i det Øjemed at se dig — min Skat, og han havde dømt for sig selv. Pigen var en "djævelsk Skønhed" (hans Ord, ikke mine) med de uartigste, mest udfordrende Øjne og en Mund — Nej, jeg kan ikke sige Resten, og det gør mig for rasende!" og Roberts Øjne lynede.

[S. 161]

Lady Merrenden rejste sig fra sin Stol og kom hen og tog min anden Haand. Jeg følte mig, som om jeg ikke kunde staa høj og rank nok.

"Kort og godt, han har absolut nægtet at have noget at gøre med Sagen; han siger, at jeg skal ikke vente noget mere fra ham, og vi er skilt fra hinanden for bestandig!"

"Aa, Robert!" udbrød Lady Merrenden forfærdet.

Robert lagde sine Arme omkring mig, og hans Ansigtstudtryk forandredes til straalende Glæde.

"Naa, det bryder jeg mig ikke om — hvad har det at sige! Nogle faa Ejendomme og Tusinder i en dunkel Fremtid — Tabet af dem er ingenting for mig, naar jeg blot har min Evangeline nu."

"Men, kæreste Robert," sagde Lady Merrenden, "du kan umuligt leve uden det, han giver dig, hvad har du selv? Omtrent atten Hundrede Pund om Aaret, antager jeg, og du véd, min egen Dreng, at du ofte har Gæld. Han betalte fem Tusind Pund for dig sidste Paaske. Aa, hvad skal vi gøre?" og hun slog sine Hænder sammen.

Jeg følte mig, som om jeg var blevet til Sten. Skulde al denne guddommelige Lykke smutte ud af mine Hænder? Ja, det saá ud til det, for jeg kunde aldrig slæbe Robert ind i Fattigdom og ødelægge hans Fremtid.

"Han kan ikke berøve dig Torquillstone og disse Tusinder af Tønder Land, som næsten intet indbringer, men uheldigvis kan han disponere over Ejendommene i London. Aa, jeg maa gaa hen og tale med ham!"

"Nej!" sagde Robert. "Det vilde ikke være til den mindste Nytte, og det vil se ud, som om vi vilde bede ham om noget." Hans Ansigt var blevet saa inderlig bedrøvet, da Lady Merrenden talte om hans Penge.

"Elskede!" sagde han med brudt Stemme. "Nej, det er sandt, det vilde ikke være rigtigt at gøre dig til Tigger. Jeg vilde være en Slyngel, hvis jeg bad dig om det. Vi maa se at finde paa en Maade at blødgøre min Broder paa!"

Saa talte jeg.

"Robert," sagde jeg, "hvis du kun var John Smith, vilde jeg sige, at jeg gerne vilde bo med dig i en Hytte, eller endogsaa i en mørk Gyde — men det er du ikke, og jeg vilde ikke for alt i Verden drage dig ned, ud af det, der er din Stilling i Livet — det vilde være en daarlig Kærlighed. Hvis alt slaar fejl, maa vi skilles, og du maa glemme mig."

Han tog mig i sine Arme, og vi hørte Døren blive lukket. Lady Merrenden havde ladet os være alene. Den næste halve Time var fuld af Kval og guddommeligt Lykke paa samme Tid.

"Jeg vil aldrig glemme dig, og aldrig i Verden vil jeg tage en anden Kvinde, det sværger jeg ved Gud," sagde han til sidst. "Hvis vi maa skilles, er al Glæde i Livet forbi for mig."

"Og for mig ogsaa, Robert!"

Vi gav hinanden de lidenskabeligste Kærlighedsløfter, men jeg vil ikke skrive dem her, der er en anden lukket Bog, i hvilken jeg gemmer dem — min Sjæls Bog.

"Vilde det være til nogen som helst Nytte, hvis Oberst Tom Carden talte med ham?" spurgte jeg. "Han var min Faders Forlover ved hans Bryllup, og han véd alt, hvad man kan faa at vide om stakkels Mamas, og tror du ikke, da Mamas Fader var Lord Brandreth, et meget gammelt Baroni, tror jeg det er — aa! kan det gøre saa stor en Forskel paa Børnene, at deres Forældre ikke har gennemgaaet Bryllupsceremonien? Jeg — jeg — jeg véd ikke meget om den Slags Ting!"

"Min søde Skat!" sagde Robert, og trods al vor Sorg smilede han og kyssede mig, "min søde, søde Evangeline."

"Men kender Hertugen alle Enkelthederne ved Historien," spurgte jeg, da jeg kunde tale — [S. 163]

"Hver en Smule, lader det til. Han siger, han vil ikke diskutere den Sag, jeg maa vide, at det er nok, da jeg altid har kendt hans Synspunkter, men hvis det ikke er tilstrækkeligt, er din vilde, ryggesløse Skønhed det. Du vilde ikke være mig tro i et Aar, sagde han. Jeg kunde neppe afholde mig fra at dræbe ham, da han kastede mig det i Ansigtet."

Jeg følte, at jeg blev hidsig. Hvor frygteligt uretfærdigt — hvor grusomt. Jeg gik hen og saá mig i Spejlet — et stort Spejl, der hang mellem Vinduerne — og trak Robert med mig.

"Aa! sig mig, sig mig, hvad det er. Ser jeg saa slem ud? Det er sikkert en Forbandelse, der hviler paa mig!"

"Naturligvis ser du ikke slem ud, min egen Evangeline!" udbrød Robert. "Du er fuldkommen smuk — en slank, statelig, vidunderlig Tigerlillie — men — men — du ser ikke kold ud — og det er dit røde Haar og disse bedaarende grønne Øjne og din yndige, hvide Hud og sorte Øjenvipper, der, der — aa! du véd det nok, du søde! Du ser ikke ud som Mælk og Brød, du er fuldkommen attraaværdig, og du kunde faa enhver Mands Hjerter til at banke."

Jeg tænkte paa den Aften til "Carmen".

"Ja, jeg er ond," sagde jeg, "men jeg vil aldrig være det mere — kun akkurat nok til altid at faa dig til at elske mig, for Lady Ver siger, at Sikkerhed faar Mænd til at gabe. Men selv slette Mennesker kan elske med en stor, stor Kærlighed, og det kan gøre dem gode. Hvis han blot vidste, hvor højt jeg elsker dig, Robert, er jeg sikker paa, at han vilde være god imod os."

"Men hvorledes skal vi sige ham det?"

Saa fik jeg pludselig en Tanke, der fyldte mig med en voldsom Spænding.

"Vil du lade være med at gøre noget før i Morgen?" sagde jeg. "Jeg har en Idé, som jeg ikke vil sige til nogen. Lad os gaa tilbage til Claridges nu, og kom ikke og besøg mig igen, før i Morgen Klokkerne tolv. Hvis det saa er mislykket, vil vi sige Farvel. Det er en fortvivlet Chance!" [S. 164]

"Og du vil ikke sige mig, hvad det er?"

"Nej — stol paa mig — husk paa, det er mit saa vel som dit Liv, det gælder om."

"Min Dronning!" sagde han. "Ja, jeg vil gøre det, eller hvad som helst andet du ønsker, kun *aldrig, aldrig* sige Farvel. Naar alt kommer til alt er jeg dog en Mand, og jeg har mange indflydelsesrige Slægtninge. Jeg kan bestille andet i Livet end netop at være Garderofficer, og vi skal faa Penge nok til at leve lykkeligt af — selv om vi ikke bliver meget rige. Jeg vil aldrig sige Farvel — hører du. Lov mig, at du heller aldrig vil det."

Jeg tav.

"Evangeline, Elskede!" udbrød han angstfuld med Øjenbrynene helt oppe paa den gamle Maade, medens to store Taarer kom op i hans smukke Øjne. "Min Gud! vil du ikke svare?"

"Jo, jeg vil!" sagde jeg, og jeg kastede mit Forbehold ud for alle Vinde og slyngede mine Arme lidenskabeligt om hans Hals.

"Jeg elsker dig med mit Hjerte og min Sjæl, og jeg beder til Gud, at vi aldrig maa komme til at sige Farvel."

Da jeg kom tilbage til Claridges, følte jeg mig for første Gang i mit Liv lidt svag. Lady Merrenden havde selv kørt mig dertil, og havde forladt mig med alle mulige Forsikringer om sin Kærlighed og Hengivenhed for os begge. Jeg havde sagt Farvel til Robert paa Carlton House Terrace.

Ingen af dem kender mig — helt — eller véd, hvad jeg kan og vil gøre.

[S. 165]

Claridges.
Mandag Aften.

Jeg følte, at jeg for at udføre min Plan maatte berolige mit Sind lidt, saa skrev jeg i min Dagbog, og det gjorde mig roligere.

Af alt, hvad jeg var sikker paa i Verden, var jeg mest sikker paa, at jeg elskede Robert meget for højt til at ville skade hans Fremtidsudsigter. Paa den anden Side var det alt for grusomt imod os begge at kaste ham bort uden Kamp. Selv om Mamas Moder var af tarvelig Herkomst, var hele Resten af min Familie prægtige gamle Kæmper og Gentlemen, og jeg bad til deres Aander om at hjælpe mig nu.

Saa ringede jeg og forlangte noget Isvand, og da jeg havde tænkt dybt i nogle Minutter, medens jeg drak det, satte jeg mig ved mit Skrivebord. Min Haand rystede ikke, skønt jeg var i en frygtelig Spænding. Jeg skrev først udenpaa Konvolutten, for at berolige mig.

Til Hans Naade
Hertugen af Torquillstone,
Vavasour House,
St. James, S. W.

Saa lagde jeg den til Side.

"Det er mig, Evangeline Travers, som skriver," begyndte jeg uden Indledning, "og jeg beder Dem om en Samtale — enten her i min Dagligstue i Aften, eller jeg vil komme til Dem i Vavasour House. Jeg har forstaaet, at Deres Broder, Lord Robert, har sagt Dem, at han elsker og ønsker at gifte sig med mig, og at De har nægtet Deres Samtykke, dels paa Grund af min Families Historie, men hovedsagelig paa Grund af, at min Type mishager Dem. Jeg tror, at det i fordums Dage var en af en højtstaaende Adelsmands Forrettigheder at uddele Retfærdighed. I mit Tilfælde er det endnu Deres Forrettighed af Høflighed, og jeg forlanger den af Dem. Hvis De, naar vi har talt en kort Tid sammen, endnu fastholder Deres Mening om mig og *overbeviser mig om*, at det er til Deres Broders Lykke, sværger jeg ved mit Æresord, at jeg aldrig vil se ham mere.

[S. 166]

Deres forbundne
Evangeline Travers."

Jeg lagde det hurtigt i en Konvolut og lukkede den. Saa ringede jeg, og fik det sendt med et Bud i en Droske, som skulde vente paa Svar. Gud véd, om jeg nogensinde i mit Liv skal komme til at gennemgaa saadanne femogtyve Minutter som dem, der gik, før Tjeneren bragte mig et Brev til Svar.

Selv om Dagbogen ikke kan lukkes, maa jeg sætte det ind i den.

"Vavasour House, St. James,
28. November.

Frøken Travers! Jeg har modtaget Deres Brev, og beder Dem undskylde, at jeg ikke kommer til Dem i Deres Hotel i Aften, da jeg føler mig meget utilpas, men hvis De vil gøre mig den Ære at komme til Vavasour House, naar De har modtaget dette Brev, vil jeg diskutere den omtalte Sag med Dem, og jeg haaber, De vil tro, at De kan stole paa min *Retfærdighed*.

Deres ærbødige
Torquillstone."

"Hans Naades Vogn venter paa Dem, Frøken," sagde Tjeneren, og jeg fløj ind til Véronique.

Jeg lod hende klæde mig hurtigt paa. Jeg bar akkurat den samme Dragt, som han havde set mig i før, dyb Sorg, og overordentlig klædelig.

Ti Minutter efter sad Véronique og jeg i Vognen og kørte af Sted. Jeg talte ikke.

Jeg blev øjensynlig ventet, for da Vognen standsede, fløj de store Døre op, og jeg kunde se ind i den dunkle, pragtfulde Forhal.

[S. 167]

En sølvhaaret, statelig, gammel Tjener førte mig af Sted, forbi en Række pudrede Tjenere, ned ad en Korridor, der var svagt oplyst af Lamper med Skærme (Véronique blev overladt til Tjenernes Barmhjertighed). Saa aabnede den gamle Mand en Dør, og uden at nævne mit Navn meldte han kun: "Damen, Deres Naade," han holdt Døren aaben for mig og gik saa ud og lukkede den sagte efter mig.

Det var et meget stort Værelse, med pragtfulde, mørke, udskaarne Paneler i Louis XV. Stil, det smukkeste, jeg nogensinde har set i sin Slags, men det var saa svagt oplyst med den samme Slags Lamper med Skærme, at man neppe kunde se ind i Krogene.

Hertugen sad sammenkrøben i en Stol, han saá frygtelig bleg og syg ud, og han havde et udforskeligt Udtryk i sit Ansigt. At tænke sig, at et Menneske, der ser saa gammel og forkrøblet ud, kan være selv Roberts Halvbroder!

Jeg gik henimod ham, han rejste sig med Besvær, og dette er den Samtale, vi førte:

"De maa ikke rejse Dem," sagde jeg, "maa jeg sætte mig lige overfor Dem."

"Undskyld min Mangel paa Høflighed," svarede han og pegede paa en Stol, "men min Ryg volder mig store Smerter i Dag."

Han saá ud som saadant et stakkels, elendigt, utilfreds, ulykkeligt Væsen, at jeg ikke kunde lade være med at blive rørt.

"Aa, det gør mig saa ondt!" sagde jeg. "Hvis jeg havde vidst, at De var syg, vilde jeg ikke have forstyrret Dem nu."

"Retfærdigheden maa helst ikke vente," svarede han med et lunefuldt, spottende, bittert Smil. "Forklar Deres Sag."

Saa drejede han pludselig op for en elektrisk Lampe i Nærheden af mig, saa Lyset faldt lige paa mit Ansigt. Jeg fo'r ikke sammen. Det glæder mig at kunne sige, at jeg har stærke Nerver.

[S. 168]

"Min Sag er denne: For det første elsker jeg Deres Broder højere end alt andet i Verden —"

"Muligvis. Det har en Mængde Kvinder gjort," afbrød han mig. "Naa?"

"Og han elsker mig," fortsatte jeg, uden at ændse Afbrydelsen.

"Indrømmet. Det er en Situation, der forefalder hver Dag mellem unge Taaber. De har kendt hinanden omtrent i en Maaned, tror jeg?"

"Mindre end fire Uger," rettede jeg.

Han lo bittert.

"Saa kan det ikke være af saa overordentlig stor Vigtighed for Dem i den korte Tid!"

"Det er af overordentlig stor Vigtighed for mig, og De kender Deres Broders Karakter; De maa lige saa vel som jeg være i Stand til at bedømme, om det er eller ikke er en Sag af overordentlig stor Vigtighed for ham."

Han rynkede Panden. "Naa, hvad saa videre?"

"For det første vil jeg spørge Dem, paa hvilket Grundlag De har fordømt mig som "en djævelsk Skønhed?" og hvorfor De antager, at jeg ikke vilde være Robert tro i et Aar?"

"Jeg forstaar mig forholdsvis godt paa at bedømme Karakterer."

"Det kan ikke være Tilfældet — ellers vilde De kunne se, at hvilket uheldigt Tilfælde, der end har ladet mig faa dette anstødelige Ydre, saa er det Jeg, der bor indeni det, en hæderlig Person, der aldrig bryder sit Ord."

"Jeg kan kun se rødt Haar og grønne Øjne og et i det hele taget djævelsk Udseende."

"Vilde De da ønske, at Folk altid skulde dømme efter Skinnet?" spurgte jeg. "For saa ser jeg for mig en fordomsfuld, snæverhjertet, grusom, kynisk Mand, der er skinsyg paa Ungdommens Glæder. Men jeg vilde ikke af den Grund stemple Dem med alle disse Egenskaber!"

[S. 169]

Han studsede og saá lige paa mig. "Jeg er maaske alt dette," sagde han. "De har sandsynligvis Ret!"

"Aa, saa vær det ikke!" vedblev jeg hurtigt. "Jeg vil saa gerne have, at De skal være god imod os. Vi vil saa gerne være lykkelige, og vi er begge saa unge, og Livet vil blive saa fuldkommen tomt og værdiløst i alle disse Aar, lige til det sidste, hvis De skiller os ad nu."

"Jeg har ikke sagt, at jeg vil skille jer ad," sagde han koldt. "Jeg har kun sagt, at jeg ikke vilde give Robert nogen som helst Understøttelse; og jeg skal efterlade alt, hvad der staar i min Magt, til andre. Hvis De har Lyst til at blive gift paa de Betingelser, saa er De velkommen til det."

Saa sagde jeg ham, at jeg holdt alt for meget af Robert til at ville ødelægge hans Fremtid.

"Vi kom ind i hinandens Liv," sagde jeg. "Vi havde ikke forlangt det af Skæbnen, den bragte os sammen, og jeg forsøgte paa ikke at tale til ham, fordi jeg havde lovet en af mine Veninder, at jeg ikke skulde det, fordi hun sagde, at hun selv holdt af ham, og det gjorde os begge saa forfærdelig ulykkelige, og med hver Dag betød vi mere og mere for hinanden, indtil vi i Gaar — da jeg troede, han var rejst bort, og jeg var saa ulykkelig — mødtes i Parken, og det kunde ikke længere nytte, at vi forstillede os. Aa, De kan ikke ville knuse al Glæde i Livet for os, blot fordi jeg har rødt Haar. Det er saa forfærdelig uretfærdigt."

"De smukke Sirene," sagde han. "De vil lokke mig. Hvor De véd, hvorledes De skal benytte Deres Ynder og Deres Magt; og hvilken *Mand* kunde vel modstaa Deres fristende Ansigt."

Jeg rejste mig op i heftig Vrede.

"Hvor tør De vove at sige noget saadant til mig!" sagde jeg. "Jeg vilde ikke nedlade mig til at lokke Dem. — Jeg vilde aldrig mere bede Dem om noget! Jeg vilde kun have, at De skulde yde mig den Retfærdighed at forstaa, at De havde taget fejl af min Karakter — og yde Deres Broder den Retfærdighed at indrømme, at han har nogen Ret til at holde af hvem han vil. Men behold Deres lave Tanker hos Dem selv! Onde, grusomme Mand! Robert og jeg har noget, der er bedre end alle Deres Ejendomme og Penge — en smuk, stor Kærlighed, og jeg er glad, glad over, at han ikke i Fremtiden vil modtage noget, som er en Gave fra Dem. Jeg vil give ham mig selv, og vi skal komme meget godt ud af det uden Dem!" og jeg gik hen til Døren og efterlod ham siddende sammenfaldet i Stolen.

[S. 170]

Saaledes endte vor Samtale om Retfærdighed. Aldrig har jeg holdt mit Hoved saa højt i Vejret. Jeg er sikker paa, at hvis Kleopatra var blevet slæbt til Rom i Augustus' Triumftog, vilde hun ikke have gaaet med mere Stolthed og Foragt, end jeg gik gennem Forhallen i Vavasour House.

Den gamle Tjener ventede paa mig og Véronique og Vognen.

"Vær saa god at hente en Droske," sagde jeg og stod som en Statue, medens en af Tjenerne maatte løbe ud i St. James' Street efter én.

Saa kørte vi bort, og jeg følte, at mine Tænder klaprede, medens mine Kinder brændte. Hvilken Ende paa min Plan og mine Drømme om et muligt Held!

Men hvilket Afskum af et Menneske! Hvilken grusom, smaalig, elendig Skabning. Jeg vil ikke lade ham skille mig fra Robert, aldrig, aldrig! Han er det ikke værd. Jeg vil vente paa ham — min egen Skat — og hvis han virkelig elsker mig, saa kan vi engang blive lykkelige, og hvis han ikke gør det — men aa! Det behøver jeg ikke at frygte for.

Jeg ryster endnu af Vrede, og jeg vil gaa i Seng. Jeg vil ingen Middagsmad have.

[S. 171]

Tirsdag Morgen den 29. Novbr.

Véronique vilde ikke lade mig gaa i Seng, hun vilde endelig have, at jeg skulde spise, og saa efter Middag sad jeg i en gammel, men yndig Slaabrok af hvidt Crêpe, og hun børstede mit Haar i mere end en Time — der er saadan en voldsom Masse, det tager Tid.

Jeg sad foran Ilden i Dagligstuen og forsøgte paa ikke at tænke. Man føler sig som et Vrag efter saadan en Scene. Da Klokken var omtrent halv ti, hørte jeg Støj ude i Korridoren, der blev banket ganske kort paa Døren, og Robert og Lady Merrenden traadte ind i Stuen. Jeg fo'r op, og Véronique tabte Børsten af Forbavselse, og lod os saa være alene.

Deres Øjne skinnede, og Robert saá ud, som om han var vanvittig af Glæde; han greb mig i sine Arme og kyssede mig og kyssede mig, medens Lady Merrenden sagde: "Du søde Evangeline, du modige, dygtige Pige, fortæl os alting om det?"

"Om hvad?" spurgte jeg, saa snart jeg kunde tale.

"Hvordan du bar dig ad."

"Aa, jeg maa kysse hende først, Tante Sophia," sagde Robert. "Har du nogensinde set noget saa guddommeligt yndigt, som hun ser ud med Haaret saaledes flagrende — og det er altsammen mit — hver Smule af det!!"

"Ja, det er," sagde jeg sørgmodigt. "Og det er omtrent alt, hvad du faar af Værdi!"

"Kom og sid ned," sagde Robert, "Evangeline, du Skat — og se paa dette!"

Derpaa tog han et Brev op af sin Lomme. Jeg saá straks, at det var Hertugens Skrift, og jeg rystede af Sindsbevægelse. Han holdt det op for mine Øjne.

"Kære Robert," begyndte det, "jeg har set hende. Jeg er besejret. Hun vil blive en pragtfuld Hertuginde. Bring hende til Lunch i Morgen.

[S. 172]

Din
Torquillstone."

Jeg følte mig saa inderlig bevæget, at jeg ikke kunde tale.

"Aa, fortæl os, kære Barn, hvorledes det skete — og hvad du gjorde — og hvor I mødtes?" sagde Lady Merrenden.

Robert holdt min Haand.

Saa prøvede jeg paa at fortælle det, saa godt jeg kunde, og de hørte aandeløst efter. "Jeg er bange for, at jeg var meget uforskammet," endte jeg med at sige, "men jeg var saa vred."

"Det er herligt," sagde Robert. "Men det bedste er, at det var din Hensigt at give mig dig selv, uden Udsigt til Rigdom. Det er den bedste Gave af dem alle."

"Var det ikke afskyeligt egenkærligt af mig?" sagde jeg. "Men da jeg saá din stakkels Broder se saa ulykkelig og bitter og uvenlig ud, trods al sin Storhed, følte jeg, at for os, som véd, hvad Kærlighed betyder, var det at være sammen det, som havde mest at sige i hele Verden."

Saa sagde Lady Merrenden, at hun kendte nogle Mennesker, som boede her, og som havde en Lejlighed nede paa første Sal, og hun vilde gaa ned og se, om de var hjemme. Hun vilde vente paa Robert i Forhallen, sagde hun, og hun kyssede mig til Godnat og gav os sin Velsignelse.

Hvor er hun elskelig! Hvor det var sødt af hende at lade os være alene.

Robert og jeg tilbragte endnu en lyksalig Time, og jeg tror, at vi nu maa være kommet til den sjette Himmel. Robert siger, at den syvende kommer til sidst, naar vi er gifte — og det bliver snart. Jeg er alt for lykkelig til at skrive sammenhængende.

[S. 173]

Jeg vaagnede først sent i Morges, og Véronique kom og sagde, at min Dagligstue var igen fuld af Blomster. Robert er vidunderlig!

Jeg skrev til Christopher og Lady Ver i Sengen, medens jeg drak min Chokolade. Jeg sagde Sandheden rent ud til Lady Ver, at Robert og jeg tilfældigt havde mødt hinanden og opdaget, at vi elskede hinanden, saa jeg vidste, at hun vilde forstaa det — og jeg lovede, at jeg ikke skulde knuse hans Hjerte. Saa takkede jeg hende for al hendes Venlighed imod mig, men jeg blev sørgmodig, da jeg læste det igennem — stakkels, kære Lady Ver — hvor jeg haaber, at jeg ikke virkelig maa saare hende, og at hun vil tilgive mig.

Til Christopher sagde jeg, at jeg havde fundet min "Variation" Umagen værd, og jeg haabede, at han vilde komme til mit Bryllup.

Saa sendte jeg Véronique ned med Brevene i Postkassen.

I Dag flytter jeg til Carlton House Terrace. Hvor det bliver dejligt — og om fjorten Dage, eller i det højeste om tre Uger, siger Robert, skal vi ganske stille tage hen og blive gifte og Oberst Tom Carden kan altsaa blive min Forlover.

Aa, jeg er saa glad over denne kære, smukke Verden, og dette søde, snavsede, taageindhyllede London! Jeg elsker det altsammen — selv Soden!

Carlton House Terrace,
Tirsdag Aften.

Robert kom for at besøge mig Klokken tolv, og han bragte mig den dejligste, pragtfuldeste Ring med Diamanter og Smaragder, og jeg dansede omkring som et Barn af Henrykkelse over den. Robert er vidunderlig, enhver lille Ubetydelighed har en eller anden skjult Betydning, og han faar mig til at *føle* og *føle*.

[S. 174]

For hver Time vi tilbringer sammen, synes vi at opdage noget nyt hos hinanden, noget, som netop er det, den anden gerne vil have. Og han er saa dejlig skinsyg og bydende, og jeg elsker ham — det er Sagen!

Jeg lærer en Mængde Ting, og jeg er sikker paa, at der endnu er en Mængde at lære.

Klokken halv ét kom Lady Merrenden og hentede os i sin Vogn, og vi kørte til Vavasour House. Hvor mine Følelser var forskellige fra i Aftes.

De pompøse Tjenere modtog os højtideligt, og vi gik alle tre ind i Hertugens Værelse.

Dér sad han, endnu sammensunket i sin Stol, men han rejste sig — han er bedre i Dag.

Lady Merrenden gik hen og kyssede ham.

"Kære Torquilstone," sagde hun.

"Godmorgen, Robert," mumlede han, da han havde hilst paa sin Tante. "Forestil mig for din *fiancée*."

Og det gjorde Robert med stor Højtidelighed.

"Nu vil jeg ikke mere skælde Dem ud," sagde jeg og lo. Han bøjede sig ned og kyssede mig paa Panden.

"Du er en smuk Tigerkat," sagde han, "men selv et Aar sammen med dig vilde nok være Umagen værd."

Hvorpaa Roberts Øjne flammede, og jeg lo igen, idet vi allesammen gik ned til Lunch.

Hertugen er, naar alt kommer til alt, ikke saa slem!

Carlton House Terrace,
Den 21. December.

Det er tre Uger siden jeg skrev, men jeg har haft alt for travlt og været alt for lykkelig til at skrive i Dagbøger. Jeg har været her lige siden for at faa mit personlige Udstyr, og Véronique er blevet vant til den Kendsgerning, at jeg ikke kan faa nogen Krone paa mit *lingerie!*

[S. 175]

Det er det dejligste i Verden at være forlovet med Robert!

Selv om jeg virkelig var saa slet, som jeg formoder, at jeg ser ud, kunde jeg aldrig ønske mig nogen anden. Han tilbeder mig og lader mig kommandere sig omkring, og saa kommanderer han mig omkring, og det faar mig til at bæve af Fryd! Og hvis nogen blot ser mig paa Gaden, hvad de naturligvis altid gør — saa udsender han blaa Lyn imod dem, og jeg føler — aa! jeg føler hele Tiden!

Lady Merrenden er stadig sød og venlig imod os, og hendes Takt kan ikke beskrives, og nu gør jeg ofte det, jeg plejede at ønske, at jeg kunde gøre — jeg rører ved Roberts Øjenvipper med mine Fingerspidser!

Det er altsammen vidunderligt.

Hvad i Alverden er noget som helst andet godt for i Livet, end at være vanvittig forelsket, saaledes som vi er det.

Naar jeg ser tilbage paa Tiden, før jeg traf Robert, synes det altsammen at have været som at faa Grød om Morgenen hver Dag, og ikke andet.

Maaske er det, fordi han engang i Fremtiden bliver meget fornem, at alle har opdaget, at jeg er en Skønhed og intelligent. Det er meget behageligere at blive betragtet saaledes, end kun at være en rødhaaret Eventyrerske.

Selv Lady Katherine har sendt mig en Cairnqorm Broche og et elskværdigt Brev (jeg skulde nu være en Pryd for hendes Kreds!)

Men hvad har de allesammen at betyde — hvad har noget som helst andet end Robert at betyde! Hele Dagen igennem véd jeg, at jeg lærer, hvad det vil sige "at danse og synge og le og *at leve*".

Hertugen og jeg er meget gode Venner, han har opdaget, hvem Mamas Moder var, det lader til, at hun var en venetiansk Musiklærerinde, der hed Tonquini eller saadan noget, og at hun underviste Lord Brandreths Søstre — saa maaske Lady Ver alligevel havde Ret, og at jeg i en meget fjern Fortid, i et andet Liv, har været en Doges Veninde.

[S. 176]

Stakkels, kære Lady Ver! hun har taget det meget pænt efter det første ondsksfulde Brev, og nu tror jeg ikke engang, at der er en Taare i hendes Øjenkroge!

Lady Merrenden siger, at det netop er paa den Tid af Aaret, hvor hun sædvanligvis faar en ny, saa det har hun maaske nu, og saa er det i Orden.

Den Diamantslange, hun har givet mig, har Øjne af Smaragder — og saadan en spids Tunge.

"Den ligner Dem, Slangepige," sagde hun, "bær den paa Deres Bryllupsdag."

De tre Engle skal være mine Brudepiger.

Robert overvælder mig med Gaver, og Hertugen vil lade mig bære alle Torquilstone Juvelerne, naar jeg er blevet gift, foruden de Smaragder, han selv har givet mig. Jeg holder virkelig meget af ham.

Christopher sendte mig dette karakteristiske Brev sammen med de Ørenringe, der er hans Gave — meget store Smaragder indfattet med Diamanter:

"Det gør mig saa ondt, at jeg ikke skal se Dem paa den lykkelige Dag, men jeg har været heldig nok til at opdage, at Paris endnu har Glæder for mig.

Bær dem, de vil passe til Deres Øjne!

C. C."

Og i Morgen er det min Bryllupsdag, og jeg tager bort paa Bryllupsrejse med Robert — bort, ind i den syvende Himmel. Og jeg er *sikker* paa, at ingen af os vil gabe!

Afskriverens rettelser

[S. 17](#): og han fandt utvivlsomt[utvilvsomt] Situationen ubehagelig.
[S. 39](#): det har Hr. Carruthers'[Carruthers] ogsaa. De ser begge ud som
[S. 74](#): sagde han, da Gongongen[Gongonen] lød og meldte, at vi skulde klæde
[S. 80](#): "Det er sørgeligt, at den kære Janthe[Jauthe] har den uregelmæssige
[S. 96](#): Runer og kuldkaster Beslutninger og Principper[Principer]. Jeg besluttede
[S. 102](#): straks skiftet Dragt[Dagt] -- men jeg kunde ingen Hoste høre.
[S. 102](#): "Kender De Torquilstones Historie?[,]" spurgte hun, da
[S. 119](#): "Billeder af 'Sole Dieppoise' og 'Poulet [à la] Victoria aux
[S. 120](#): "Resultaterne?[!]"
[S. 127](#): "Alt?[!]" spurgte jeg.
[S. 138](#): "Jeg har blot været ude at[ad] spadserere. Hvorfor kalder
[S. 138](#): mine[min] foldede Hænder -- det blideste, venskabeligste
[S. 141](#): "Er der ikke?[!]" sagde han, medens Livet og Glæden
[S. 144](#): mig et Krydsforhør[Krydsforhør] om Grundene til min Opførsel
[S. 156](#): træffe min Evangeline og lade hende fortrylle[fortylle] ham, som
[S. 161](#): ikke sige Resten, og det gør[før] mig for rasende!" og Roberts
[S. 161](#): skal vi gøre?[!]" og hun slog sine Hænder sammen.
[S. 173](#): blive gifte og Oberst Tom Carden[Garden] kan altsaa blive min

*** END OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK EVANGELINES GENVORDIGHEDER: TIL KVINDER MED RØDT HAAR ***

Updated editions will replace the previous one—the old editions will be renamed.

Creating the works from print editions not protected by U.S. copyright law means that no one owns a United States copyright in these works, so the Foundation (and you!) can copy and distribute it in the United States without permission and without paying copyright royalties. Special rules, set forth in the General Terms of Use part of this license, apply to copying and distributing Project Gutenberg™ electronic works to protect the PROJECT GUTENBERG™ concept and trademark. Project Gutenberg is a registered trademark, and may not be used if you charge for an eBook, except by following the terms of the trademark license, including paying royalties for use of the Project Gutenberg trademark. If you do not charge anything for copies of this eBook, complying with the trademark license is very easy. You may use this eBook for nearly any purpose such as creation of derivative works, reports, performances and research. Project Gutenberg eBooks may be modified and printed and given away—you may do practically ANYTHING in the United States with eBooks not protected by U.S. copyright law. Redistribution is subject to the trademark license, especially commercial redistribution.

START: FULL LICENSE

THE FULL PROJECT GUTENBERG LICENSE

PLEASE READ THIS BEFORE YOU DISTRIBUTE OR USE THIS WORK

To protect the Project Gutenberg™ mission of promoting the free distribution of electronic works, by using or distributing this work (or any other work associated in any way with the phrase "Project Gutenberg"), you agree to comply with all the terms of the Full Project Gutenberg™ License available with this file or online at www.gutenberg.org/license.

Section 1. General Terms of Use and Redistributing Project Gutenberg™ electronic works

1.A. By reading or using any part of this Project Gutenberg™ electronic work, you indicate that you have read, understand, agree to and accept all the terms of this license and intellectual property (trademark/copyright) agreement. If you do not agree to abide by all the terms of this agreement, you must cease using and return or destroy all copies of Project Gutenberg™ electronic works in your possession. If you paid a fee for obtaining a copy of or access to a Project Gutenberg™ electronic work and you do not agree to be bound by the terms of this agreement, you may obtain a refund from the person or entity to whom you paid the fee as set forth in paragraph 1.E.8.

1.B. "Project Gutenberg" is a registered trademark. It may only be used on or associated in any way with an electronic work by people who agree to be bound by the terms of this agreement. There are a few things that you can do with most Project Gutenberg™ electronic works even without complying with the full terms of this agreement. See paragraph 1.C below. There are a lot of things you can do with Project Gutenberg™ electronic works if you follow the terms of this agreement and help preserve free future access to Project Gutenberg™ electronic works. See paragraph 1.E below.

1.C. The Project Gutenberg Literary Archive Foundation (“the Foundation” or PGLAF), owns a compilation copyright in the collection of Project Gutenberg™ electronic works. Nearly all the individual works in the collection are in the public domain in the United States. If an individual work is unprotected by copyright law in the United States and you are located in the United States, we do not claim a right to prevent you from copying, distributing, performing, displaying or creating derivative works based on the work as long as all references to Project Gutenberg are removed. Of course, we hope that you will support the Project Gutenberg™ mission of promoting free access to electronic works by freely sharing Project Gutenberg™ works in compliance with the terms of this agreement for keeping the Project Gutenberg™ name associated with the work. You can easily comply with the terms of this agreement by keeping this work in the same format with its attached full Project Gutenberg™ License when you share it without charge with others.

1.D. The copyright laws of the place where you are located also govern what you can do with this work. Copyright laws in most countries are in a constant state of change. If you are outside the United States, check the laws of your country in addition to the terms of this agreement before downloading, copying, displaying, performing, distributing or creating derivative works based on this work or any other Project Gutenberg™ work. The Foundation makes no representations concerning the copyright status of any work in any country other than the United States.

1.E. Unless you have removed all references to Project Gutenberg:

1.E.1. The following sentence, with active links to, or other immediate access to, the full Project Gutenberg™ License must appear prominently whenever any copy of a Project Gutenberg™ work (any work on which the phrase “Project Gutenberg” appears, or with which the phrase “Project Gutenberg” is associated) is accessed, displayed, performed, viewed, copied or distributed:

This eBook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you will have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

1.E.2. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is derived from texts not protected by U.S. copyright law (does not contain a notice indicating that it is posted with permission of the copyright holder), the work can be copied and distributed to anyone in the United States without paying any fees or charges. If you are redistributing or providing access to a work with the phrase “Project Gutenberg” associated with or appearing on the work, you must comply either with the requirements of paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 or obtain permission for the use of the work and the Project Gutenberg™ trademark as set forth in paragraphs 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.3. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is posted with the permission of the copyright holder, your use and distribution must comply with both paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 and any additional terms imposed by the copyright holder. Additional terms will be linked to the Project Gutenberg™ License for all works posted with the permission of the copyright holder found at the beginning of this work.

1.E.4. Do not unlink or detach or remove the full Project Gutenberg™ License terms from this work, or any files containing a part of this work or any other work associated with Project Gutenberg™.

1.E.5. Do not copy, display, perform, distribute or redistribute this electronic work, or any part of this electronic work, without prominently displaying the sentence set forth in paragraph 1.E.1 with active links or immediate access to the full terms of the Project Gutenberg™ License.

1.E.6. You may convert to and distribute this work in any binary, compressed, marked up, nonproprietary or proprietary form, including any word processing or hypertext form. However, if you provide access to or distribute copies of a Project Gutenberg™ work in a format other than “Plain Vanilla ASCII” or other format used in the official version posted on the official Project Gutenberg™ website (www.gutenberg.org), you must, at no additional cost, fee or expense to the user, provide a copy, a means of exporting a copy, or a means of obtaining a copy upon request, of the work in its original “Plain Vanilla ASCII” or other form. Any alternate format must include the full Project Gutenberg™ License as specified in paragraph 1.E.1.

1.E.7. Do not charge a fee for access to, viewing, displaying, performing, copying or distributing any Project Gutenberg™ works unless you comply with paragraph 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.8. You may charge a reasonable fee for copies of or providing access to or distributing Project Gutenberg™ electronic works provided that:

- You pay a royalty fee of 20% of the gross profits you derive from the use of Project Gutenberg™ works calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. The fee is owed to the owner of the Project Gutenberg™ trademark, but he has agreed to donate royalties under this paragraph to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation. Royalty payments must be paid within 60 days following each date on which you prepare (or are legally required to prepare) your periodic tax returns. Royalty payments should be clearly marked as such and sent to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation at the address specified in Section 4, "Information about donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation."
- You provide a full refund of any money paid by a user who notifies you in writing (or by e-mail) within 30 days of receipt that s/he does not agree to the terms of the full Project Gutenberg™ License. You must require such a user to return or destroy all copies of the works possessed in a physical medium and discontinue all use of and all access to other copies of Project Gutenberg™ works.
- You provide, in accordance with paragraph 1.F.3, a full refund of any money paid for a work or a replacement copy, if a defect in the electronic work is discovered and reported to you within 90 days of receipt of the work.
- You comply with all other terms of this agreement for free distribution of Project Gutenberg™ works.

1.E.9. If you wish to charge a fee or distribute a Project Gutenberg™ electronic work or group of works on different terms than are set forth in this agreement, you must obtain permission in writing from the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the manager of the Project Gutenberg™ trademark. Contact the Foundation as set forth in Section 3 below.

1.F.

1.F.1. Project Gutenberg volunteers and employees expend considerable effort to identify, do copyright research on, transcribe and proofread works not protected by U.S. copyright law in creating the Project Gutenberg™ collection. Despite these efforts, Project Gutenberg™ electronic works, and the medium on which they may be stored, may contain "Defects," such as, but not limited to, incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other intellectual property infringement, a defective or damaged disk or other medium, a computer virus, or computer codes that damage or cannot be read by your equipment.

1.F.2. LIMITED WARRANTY, DISCLAIMER OF DAMAGES - Except for the "Right of Replacement or Refund" described in paragraph 1.F.3, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the owner of the Project Gutenberg™ trademark, and any other party distributing a Project Gutenberg™ electronic work under this agreement, disclaim all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees. YOU AGREE THAT YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE, STRICT LIABILITY, BREACH OF WARRANTY OR BREACH OF CONTRACT EXCEPT THOSE PROVIDED IN PARAGRAPH 1.F.3. YOU AGREE THAT THE FOUNDATION, THE TRADEMARK OWNER, AND ANY DISTRIBUTOR UNDER THIS AGREEMENT WILL NOT BE LIABLE TO YOU FOR ACTUAL, DIRECT, INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGE.

1.F.3. LIMITED RIGHT OF REPLACEMENT OR REFUND - If you discover a defect in this electronic work within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending a written explanation to the person you received the work from. If you received the work on a physical medium, you must return the medium with your written explanation. The person or entity that provided you with the defective work may elect to provide a replacement copy in lieu of a refund. If you received the work electronically, the person or entity providing it to you may choose to give you a second opportunity to receive the work electronically in lieu of a refund. If the second copy is also defective, you may demand a refund in writing without further opportunities to fix the problem.

1.F.4. Except for the limited right of replacement or refund set forth in paragraph 1.F.3, this work is provided to you 'AS-IS', WITH NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR ANY PURPOSE.

1.F.5. Some states do not allow disclaimers of certain implied warranties or the exclusion or limitation of certain types of damages. If any disclaimer or limitation set forth in this agreement violates the law of the state applicable to this agreement, the agreement shall be interpreted to make the maximum disclaimer or limitation permitted by the applicable state law. The invalidity or unenforceability of any provision of this agreement shall not void the remaining provisions.

1.F.6. INDEMNITY - You agree to indemnify and hold the Foundation, the trademark owner, any agent or employee of the Foundation, anyone providing copies of Project Gutenberg™ electronic works in accordance with this agreement, and any volunteers associated with the production, promotion and distribution of Project Gutenberg™ electronic works, harmless from all liability, costs and expenses, including legal fees, that arise directly or indirectly

from any of the following which you do or cause to occur: (a) distribution of this or any Project Gutenberg™ work, (b) alteration, modification, or additions or deletions to any Project Gutenberg™ work, and (c) any Defect you cause.

Section 2. Information about the Mission of Project Gutenberg™

Project Gutenberg™ is synonymous with the free distribution of electronic works in formats readable by the widest variety of computers including obsolete, old, middle-aged and new computers. It exists because of the efforts of hundreds of volunteers and donations from people in all walks of life.

Volunteers and financial support to provide volunteers with the assistance they need are critical to reaching Project Gutenberg™'s goals and ensuring that the Project Gutenberg™ collection will remain freely available for generations to come. In 2001, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation was created to provide a secure and permanent future for Project Gutenberg™ and future generations. To learn more about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and how your efforts and donations can help, see Sections 3 and 4 and the Foundation information page at www.gutenberg.org.

Section 3. Information about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation is a non-profit 501(c)(3) educational corporation organized under the laws of the state of Mississippi and granted tax exempt status by the Internal Revenue Service. The Foundation's EIN or federal tax identification number is 64-6221541. Contributions to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation are tax deductible to the full extent permitted by U.S. federal laws and your state's laws.

The Foundation's business office is located at 809 North 1500 West, Salt Lake City, UT 84116, (801) 596-1887. Email contact links and up to date contact information can be found at the Foundation's website and official page at www.gutenberg.org/contact

Section 4. Information about Donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

Project Gutenberg™ depends upon and cannot survive without widespread public support and donations to carry out its mission of increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine-readable form accessible by the widest array of equipment including outdated equipment. Many small donations (\$1 to \$5,000) are particularly important to maintaining tax exempt status with the IRS.

The Foundation is committed to complying with the laws regulating charities and charitable donations in all 50 states of the United States. Compliance requirements are not uniform and it takes a considerable effort, much paperwork and many fees to meet and keep up with these requirements. We do not solicit donations in locations where we have not received written confirmation of compliance. To SEND DONATIONS or determine the status of compliance for any particular state visit www.gutenberg.org/donate.

While we cannot and do not solicit contributions from states where we have not met the solicitation requirements, we know of no prohibition against accepting unsolicited donations from donors in such states who approach us with offers to donate.

International donations are gratefully accepted, but we cannot make any statements concerning tax treatment of donations received from outside the United States. U.S. laws alone swamp our small staff.

Please check the Project Gutenberg web pages for current donation methods and addresses. Donations are accepted in a number of other ways including checks, online payments and credit card donations. To donate, please visit: www.gutenberg.org/donate

Section 5. General Information About Project Gutenberg™ electronic works

Professor Michael S. Hart was the originator of the Project Gutenberg™ concept of a library of electronic works that could be freely shared with anyone. For forty years, he produced and distributed Project Gutenberg™ eBooks with only a loose network of volunteer support.

Project Gutenberg™ eBooks are often created from several printed editions, all of which are confirmed as not protected by copyright in the U.S. unless a copyright notice is included. Thus, we do not necessarily keep eBooks in compliance with any particular paper edition.

Most people start at our website which has the main PG search facility: www.gutenberg.org.

This website includes information about Project Gutenberg™, including how to make donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, how to help produce our

new eBooks, and how to subscribe to our email newsletter to hear about new eBooks.